

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Broj 28

Izlazi subotom

Zagreb, 11. listopada 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Kao razgovor	4
Bosno moja	15
Lotta Continua	8
Bog nas je stvorio	12
Polemike	14
Propovijed po ZAVNOH-u	20
Srpsko pravo na reč	21
Antikorupcijski pogledi	23
Zgodopis	24
Zdravodrugovi	29
Osvrti	30
Živjeti NDH	40
Podlistak	42
Roman	47
Ukazanja	50
Ispovjednikov kutak	52
Ustaški hitrozov	53
Kolači	54
Čitatelji	55

Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov

hrvatska.uljudba@gmail.com

Naklada: 27.000 primjeraka



EH, DA JE BRANKO STOJKOVIĆ ŠOGOR STJEPANA MESIĆA

**TKO JE TU DOISTA UVREDA
ZA HRVATSKI USTAV?**

**HRVATSKA I
EUROPSKA UNIJA**

MILANE BANDIĆU OVO JE MOJ ZAVIČAJ?

„NOVI LIST“ PONOVO MASAKRIRA VITEZA JURU FRANČETIĆA

**JAVNO UPUĆENO PISMO
PREDSJEDNIKU STJEPANU MESIĆU I
UZORITOM KARDINALU JOSIPU BOZANIĆU**

HOĆEMO LI PO IKAVSKI?

U idućem broju Glasnika:

Jeffrey T. Kühner, Washington:

**ANALIZA MEĐUNARODNE PRLJAVE POLITIKE
PREMA HRVATSKOJ**



"Tko je jamio, jamio", knjiga, 228 stranica, Royal (15,6×23,4 cm) - Upravo izišlo iz tiska. Narudžbe se primaju od 16. 10. 2008. na:

HRVATSKA KNJIZARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

DOBRO JUTRO, HRVATI!

Bio nam je veliki kamen na srcu. Na srcu i duši. Težak. Pretežak. Taj hrvatski boravak u genitivu.

Uvijek samo i jedino: Predstavnici Hrvatske, nikako i nikada hrvatski predstavnici, kamo li Hrvati. Sabor RH Hrvatske, ne i Hrvatski sabor. Ne daj Bože: Hrvatski Državni Sabor. I tako dalje. I tako bliže, ako baš hoćete.

Negdje u doba Hrvatskog proljeća u „Kritici“ pozvala nas je Smiljana Rendić izići iz nameznog nam genitiva. I oduševila nas. Konačno smo se počeli istinski buditi. Izgledalo je nemoguće, ali ugodno. Za prave hrvatske državotvorne uši.

Ipak, ostvarilo se.

Stigli smo bili i do Hrvatskog Državnog Sabora, ali smo morali malo „curiknuti“. Dobro je i Hrvatski sabor, ali dokad. Brojna pera ponovno počinju pisati Sabor RH, nadajući se kako će opet sve biti po starom, jugoslavenskom.

Na HTV dotle nismo ni došli. Uobičajeno i neprekidno vrijedi, već ustaljeno, „Dobro jutro, Hrvatska!“. Nema ni govora, izgleda još manje, da bi to moglo postati: „Dobro jutro, Hrvati!“. Lijepo je uvažavati sve hrvatske građane, ali zašto i Hrvati, posebno oni katolički, ne bi imali pravo na neke svoje, zasebne, teme. Na, recimo, Sv. Misu svakoga jutra u 7.00 sati. Kao na Radio Mariji.

Dovoljan im je jedan program HTVa, prvi, na njihovoj, a to uistinu znači na već postojećoj, nu ne i doživljenoj, Hrvatskoj katoličkoj televiziji. Ostalim hrvatskim građanima, može i građanima Republike Hrvatske, ostaje neokrtnjen drugi. Uz brojne komercijalne televizije. Ionako im nema što reći hrvatski politički vrh, ne može politički vrh RH, pa su cijelo nedjeljno popodne prinuđeni gledati samo „Volim nogomet“.

Da, ali crkva je odvojena od države. Znam, ali ne shvaćam kako bih se to ja trebao odvojiti sam od samoga sebe.



T. Drogan

HOĆEMO LI PO IKAVSKI?

Priredio **prof. Filip Ćorlukić** iz Pule

IJEKAVSKI JE GOVOR JEZIKOSLOVCIMA NAMETNUO NEPREMOSTIVE PROBLEME: IKAVSKI JE JEDINO RAZUMNO RJEŠENJE

prof. Filip Ćorlukić, Pula

Premda je u hrvatskim krajevima ikavski govor bio vrlo rasprostranjen, kontroverzni se Ljudevit Gaj sporazumio s Vukom Karadžićem da odaberu ijekavsko istočno-hercegovačko narječje. Bila je to velika pogreška, koju do danas nismo uspjeli prevladati. Pod utjecajem Skerlića i Daničića, Srbija se pak opredijelila za mnogo jednostavniju i praktičniju ekavicu, čime si je još više olakšala proklamirano načelo: „Piši kako govoriš govori kako pišeš“.

Premda nisam stručnjak za jezikoslovlje, ne znači da nemam pravo biti krajnje nezadovoljan stanjem u hrvatskom jezikoslovlju. Nedavno se pojavio i novi pravopis, koji je izazvao pravu zbrku. U stoljeće i pol truda oko standarda hrvatskog jezika, nije se našlo zadovoljavajuće rješenje. Izvorni je problem u nesretnom odabiru narječja, te njegovu tvrdoglavom zadržavanju.

Govor je jedno od temeljnih ljudskih svojstava, vrlo je složen i duboko povezan sa samim temeljima podsvjesnih, genetski ugrađenih mozgovnih potencijala. Današnje govorne potencijale ljudski je mozak dostigao prije

nekih sto tisuća godina, ali ne postoji genetski dati ljudski prajezik s kojim se rađamo. Stoga su naši preci stalno morali izmišljati, učiti i dopunjavati svoj jezik. Svaka je zajednica spontano razvijala svoj jezik.

Tijekom su svih tih sto tisuća godina ljudi komunicirali isključivo govorom, a tek prije nekih pet tisuća godina izumljeno je pismo. Njegov razvoj i prilagođavanje različitim govornim jezicima traju i danas. Pravila govora i pisanja nazivamo gramatikom i pravopisom i tu se jezikoslovci stalno spotiču. Međutim, postoje okolnosti, kada okvire tog razvoja mora odrediti šira zajednica.



Đuro Daničić

U većini zemalja postoje regionalne razlike narodnih govora, pa tako i u Hrvatskoj. Stoga je sredinom devetnaestog stoljeća, kada je došlo do buđenja nacionalne svijesti, trebalo odlučiti koju od varijanti odabrati za

standardni zajednički hrvatski jezik. U pojedinim je krajevima već stoljećima bilo vrijednih književnih i drugih pisanih djela na različitim varijantama, a koju odabrati za zajedničku?

Okolnosti su bile vrlo složene. Kao otpor sve snažnijoj germanizaciji i mađarizaciji, a uz još nedovoljno jasno razvijenu hrvatsku nacionalnu svijest, u početku se snažno razvijaju ideje ilirizma i jugoslavenstva. One su upućivale i na suradnju s Vukom Karadžićem, koji se trudio oko zajedničkog jezika za Srbe. Pa premda je u hrvatskim krajevima ikavski govor bio vrlo rasprostranjen, kontroverzni se Ljudevit Gaj sporazumio s Vukom da odaberu ijekavsko istočno hercegovačko novoštokavsko narječje.

Bila je to velika pogreška, koju do danas nismo uspjeli prevladati. Pod utjecajem Skerlića i Daničića, Srbija se pak opredijelila se za mnogo jednostavniju i praktičniju ekavicu, čime si je još više olakšala proklamirano načelo: „Piši kako govoriš – govori kako pišeš“. Ne postoji potpuno fonetski način pisanja, ali je ijekavski govor nametnuo jezikoslovcima i one probleme, kojih ne bi bilo da je odabran ikavski.

Ubrzo smo postali svjesni ilirskih i jugoslavenskih zabluda, ali je srpski pritisak za uspostavljanjem zajedničkog jezika bio je sve jači. To im je bilo olakšano i time, što su u svojoj ideologiji „sverpstva“, zbog Crnogoraca i „ostalih Srba“, priznavali i ijekavicu. Od tada se među hrvatskim jezikoslovcima, osim stručnih, javlja i politička odrednica razvoja hrvatskog jezika, pa se za svako gramatičko rješenje,

kao i za mnoge riječi, nastojala i još uvijek nastoji pronaći nekakva alternativa srpskoj praksi.

Već po naravi razvoja jezika u hrvatskim se područjima jezik i spontano razvijao drukčije od srpskog, a jezikoslovci su te promjene nastojali standardizirati. Glavna pak politička borba, bila je borba za službeno odvajanje, uz kasnije naglašena nastojanja da se taj jezik više ne zove srpsko-hrvatski, nego: hrvatski jezik. U okviru političkog dijela te borbe, bilo je i vrlo nespretnih „kroatizacija“, a bez ikakve potrebe, ima ih i danas u slobodnoj Hrvatskoj.

No, snažnim utjecajem televizije i radija na govor, stvorene su okolnosti u kojima, nakon pet stoljeća globalne dominacije Guttembergove galaksije pisane riječi, govor ponovno postaje važnijim od pisma. Stoga naše napore moramo više usmjeriti na pravogovor, a pravopis što više prilagoditi govoru.

Materinji jezik nitko ne usvaja učeći gramatiku. Premda još uopće ne govori, dijete od godinu dana već vlada temeljnim sustavom jezika (gramatikom) kojim govori njegova okolina. Ono to ne uči, nego u mozak „učitava program“. Moj mozak je to „presnimavao“ od moje nepismene majke Kaje, koja nikada nije ni čula za neko gramatičko pravilo, a pošto je to, na moju sreću, bilo u skladu sa standardnim jezikom, bez teškoća govorim pravilno. To nema veze s poznavanjem gramatike; ja to osjećam, na to me nesvjesno upućuje onaj u djetinjstvu „instalirani“ program. Tu sreću nemaju oni čiji je materinji jezik različit od standardnog.

Za potpuno „instaliranje“ temeljnog jezika, djetetu je potrebno 3

do 7 godina. Kasnije u to uklapa nove riječi i pojmove. Naknadne su korekture sustava teške i neučinkovite. Međutim, danas djeca ne uče svoj jezik samo od roditelja i bliže okoline, nego i velikim dijelom gledajući i slušajući TV emisije. Nažalost, govor koji tu slušamo često je izrazito nestandardan, a što je najgore, različit između govornikâ u istoj emisiji.



Za razliku od mnogih naroda, mi imamo sreću da skoro doslovno možemo zapisivati govor. U pisanju najviše grešaka činimo zbog onog nepotrebnog je i ije, s time da smo u određenim slučajevima umjesto je mogli pisati samo e. Sada se pojavio «hrvatskiji» pravopis, koji traži apsolutno dosljedno pisanje, npr. grješka umjesto grješka. U ovoj besmislenoj jekavizaciji, možemo očekivati da i riječ prepreka budemo morali pisati kao prjeprjeka (Neka to netko pokuša izgovoriti)! Sada počinjemo i slovo i u nekim neobičajenim slučajevima jekavizirati, pa na TV slušamo metrologe da će vjetar oslabjeti. Zašto? Hoćemo li uskoro govoriti i: zabjeti, nabjeti, ubjeti?

U preko sto godina neravnoprav-

ne borbe, to je preraslo u iracionalnu srbofobiju, pa čak i danas, u slobodnoj Hrvatskoj stalno tražimo riječi i gramatičke oblike što različitiije od onih srpskih. Ima tu loših novih riječi i oblika koji „žuljaju uho“, ima i nepotrebnih promjena u nastavcima. Tako uobičajene priloške nastavke mijenjamo u ice i ito, čime se nekada mijenja osnovno značenje, a nekada dobivamo besmislicu.

Tako sam nedavno na TV slušao kako „novojezičar“ u Saboru, umjesto potrebno, izjavi da je nešto potrebito uskladiti. Glupost! Ta (lička) riječ znači nešto drugo. Ona znači i siromašan, ali samo uvjetno. Naime, netko objektivno može biti siromašan, ali ne osjeća potrebu za bogatstvom – nije potrebit bogatstva.

Svećenici se često muče tumačeći Isusove riječi: „Blago siromašnima duhom...“ (Mt.5,3). Doslovno, to bi značilo: Blago duhovno ograničenima!? No, da u prijevodu Evanđelja umjesto: siromašnima stoji: potrebitima; tumačenje bi moglo biti potpuno logično. Naime, Isus je pojasnio što misli pod pojmom duh: „Duh je ono što oživljuje, ... Riječi koje sam vam govorio, jesu duh i život su“ (Iv. 6,63). Prema tomu, logično je da: Blago potrebitima duha – može značiti: Blaženi oni koji osjećaju potrebu za duhom, odnosno riječju Božjom.

Ako bismo se odlučili za stari, dobri, lijepi, ekonomičniji i jednostavniji ikavski govor; sve bi ove dvojbe automatski nestale, a pošto ga Srbi nemaju, time bi sama po sebi otpala svaka potreba otpora srbizaciji hrvatskoga standardnog jezika. Uzajamni utjecaji različitih jezika uvijek će postojati, ali tu mora postojati granica – a ovo kod nas je apsurd.

Danas je, zapravo, najveća je

opasnost u potpunom prepuštanju agresivnoj infiltraciji engleskog jezika. Taj pritisak osjećaju mnoge zemlje, a neke od njih i zakonskim sredstvima nastoje barem ograničiti zagađivanje vlastita jezika. To je, na primjer, učinila Francuska, ali je i ruska Duma izglasala zakon za sprječavanje prodora engleskog u ruski jezik, a istovremeno i protiv psovke!

A u Hrvatskoj? Imamo Institut za jezik i jezikoslovlje. Imamo fakultete i ministrastva, ali što oni mogu u datim okolnostima? Na TV i radiju svaki dan možemo slušati vrlo dobre upute, a tko to sluša? Ne treba nam nekakav pavelićevski kruti Ured za jezik, ali bi se ipak moralo znati tko je ovlašteni koordinator.

Prijelaz od kompliciranog na mnogo jednostavniji govor, zaista ne bi predstavljao nikakvu teškoću, ali bi već po prirodi govora bilo potrebno izvjesno vrijeme navikavanja, u kojemu bi usporo postojala oba govora.

Međutim, to je potpuno novi okvir u kojemu bi se razvijao standardni hrvatski jezik, a takvu odluku može donijeti samo Sabor. Tko će službeno pokrenuti inicijativu? Možda bi bilo korisno da to neke stranke unesu u svoje izborne programe!?

DANAS SE U PISMU IKAVICA MOŽE VRATITI DOSLOVCE PREKO NOĆI

Mirko Šarčević, Zagreb

Mišljenje Filipa Čorlukića „Ijekavski jezikoslovcima nametnuo nepremostive probleme: Ikavski je govor jedino razumno rješenje“, u rubrici Stajališta,

Vjesnik 7. lipnja, potaknulo me je na nekoliko napomena.

Ljudevit Gaj sporazumjevši se s Vukom pri odabiru ijekavskog istočnohercegovačkog govora načinio je prijeporan izbor (uglavnom zbog dubrovačke književnosti), jer u tadašnjoj Hrvatskoj u oalnom pojasu i većem dijelu Slavonije (također i u bosanskoj Posavini) prevladavala je ikavica, a sjeverozapadna Hrvatska i Podravina imale su ekavsko kajkavsko narječje.



Ljudevit Gaj

Sada ni akademski obrazovani građani u Hrvatskoj nisu sigurni jesu li napravili pogrešku, pogriješku, ili pogriješku.

Naši kroatisti sami sebe u školama nazivaju Don Kihotima jer su protiv zdravorazumskih rješenja. Fra Bernardin Leaković u svom djelu „Nauk kerstajanski“ u 18 stoljeću piše: zapovid, grišiti, vikovi, usamita, raširita, srida, cvit, svit, misec... Danas se u pismu ikavica može vratiti doslovce preko noći, u živom govoru to će ići nešto usporenije, ali će ipak ići.

Recimo i to polovica živih Hrvata i dan danas ne razlikuje suglasnike č i ć (tvrdo i meko) pa nastavnici u školama imaju sizifovskotantalovske muke radeći plaćen, ali ipak jalov posao.

Slovenci imaju samo suglasnik č. Mi možemo zadržati samo ć, a u životu i govoru i dalje će se čuti i kuća i kuča, ali ćemo uštedenu energiju u školama us mejriti na učenje hrvatskoiga i engleskoga, ili hrvatskoga i njemačkog jezika već od prvog razreda osnovne škole.

Prosječan Nizozemac i Danac govore po tri europska jezika. Naš ministar prosvjete vodi bitku s vjetrenjačama tiskajući tko zna koliko varijanti zemlnopisa kao da Dunav i Rajna mogu praviti rošadu. U Europskoj uniji najčešći uvjet zapošljavanju jest poznavanje jezika.

IKAVICA JE JEDNOSTAVNIJA I PRAKTIČNIJA NEGO IJEKAVICA

Mirko Sunić, Zagreb

S posebnim zanimanjem i zadovoljstvom pročitao sam u Vjesniku od 7. lipnja u rubrici Stajališta članak gospodina Filipa Čorlukića pod naslovom „Ijekavski jezikoslovcima nametnuo nepremostive probleme. Ikavski je govor jedino razumno rješenje“.

Premda sam po majci iz južne Hrvatske u kojoj se govori ijekavski, u potpunosti prihvaćam razmišljanja i zaključke gospodina Čorlukića. Doista, ikavica je jednostavnija i praktičnija nego ijekavica. I obrazovaniji ljudi često su u dilemi kada treba upotrijebiti je, a kada ije. Ja govorim infinitive glagola štititi, a ne šut-

jeti, živiti, a ne živjeti, želiti, a ne željeti, oboliti, a ne oboljeti itd.



koslovcima da razumno i postupno gdje god je to moguće prihvate ikavicu. Slažem se s tvrdnjom gospodina Čorlukića da postoji agresivna infiltracija engleskoga. I u Vjesniku koji u prličnoj mjeri pazi na jezik čitam izraz chat mjesto hrvatskog brbljanja ili tomu slično. U susjednoj ulici čitam na ploči: clever kauf. Zar treba u svakodnevnom životu zavirivati u rječnik stranih riječi i stranih jezika da bi se odgonetnula pojedina riječ. Smatram da mi Hrvati na taj način omalovažavamo svoj jezik i otuđujemo ga od puka (naroda).

I AKADEMICI SU LJUDI

Prof. Filip Čorlukić

S obzrom da godinama slušam o potrebi vraćanja ikavskom govoru kao standardnom jeziku u Hrvatskoj, nisu me iznenadila ovakva reagiranja. Ja sam priželjkivao i nekakvo službenije reagiranje,

ali ga s obzirom na tradicionalno mudrijašenje „ovlaštenih“, zapravo, nisam očekivao. Ipak sam još nešto pokušao. Povremeno čitam časopis „Fokus“, pa znadem da im je naš poznati jezikoslovac gospodin Babić stalni suradnik. Poslao sam im kopiju ovog novinskog članka, kao i opširno pismo, u kojemu sam ih zamolio da daju svoju procjenu, te da navedenu kopiju daju gospodinu Babiću. Ne znam jesu li išta učinili, a ako i jesu, gospodin Babić vjerojatno nije smatrao potrebnim reagirati na mišljenje nekoga koji nije jezikoslovac

To se stalno događa u svim djelatnostima, a posebno u znanosti i tehnici.

I akademici su ljudi, pa i kad nemaju pravo, ljubomorno brane svoje „sveznanje“.

Ako u govoru kažem: „ja šutim“, a ne „ja šutijem“, logično mi je da u svim glagolskim vremenima moram govoriti i pisati i, a ne ije ili je.

Povijesno promatrano, ikavicom se izražavalo i u književnosti. Ako se ne varam, Krsto Frankopan govorio je i pisao ikavicom. Jesu li njegove riječi: „Viruj Nimcu kako zimskom suncu“?

Na našim je jezi-



HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Registrirana 18. veljače 2003.

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr (internetska TV)

091-33.88.431, 01-29.23.756, 02-29.23.757 (fax)

Zagreb, na dne 3. listopada 2008.

JAVNO UPUĆENO PISMO

STJEPANU MESIĆU, PREDsjedNIKU RH, TE
UZORITOM KARDINALU JOSIPU BOZANIĆU, NADBISKUPU ZAGREBAČKOM

*Pismo je naslovniciima upućeno preporučeno,
poštanskom povratnicom, a ima povijesno-
dokumentacijsku svrhu*

Cijenjeni g. Predsjedniče,

Glasni ste zadnjih dana. Perkovićev U-express priveo je generala Vladimira Zagorca hrvatskom sudištu. Ako se g. general „omastio“ nabavljajući ratnoj Hrvatskoj oružje, treba za to ispaštati. S pravom! U Zagrebu, glavnom gradu svih Hrvata.

Nu, ništa ne govorite i o nekim drugim, jako zanimljivim društvenim pojavama u Republici Hrvatskoj, pa sam slobodan upitati Vas sljedeće:

1.

U stanju ste pribaviti inkriminirajuću dokumentaciju čak s Cipra, dakle iz druge države. Možete li isto učiniti i u Hrvatskom fondu za privatizaciju, koji se nalazi u Zagrebu, Ulica Ivana Lučića 6?

Naime, prema nalazu Državnog ureda za reviziju RH, iz veljače 2002. godine, kuponska privatizacija - pod zapovjedništvom Milana Kovača i Stipe Hrkača - provedena je nezakonito. Na taj način oštećeno je 230.000 hrvatskih branitelja i prognanika za 5.000,000,00 DEM (pet milijardi njemačkih maraka). Moje računice govore da je u pitanju 15 milijardi EURa. Učinjeno je to nezakonitom zamjenom dionica.

Hrvatski uljudbeni pokret zatražio je sudski, preko Trgovačkog suda u Zagrebu i Općinskog građanskog suda u Zagrebu, utvrđivanje ništavnosti dotičnih ugovora o zamjeni dionica, ali su sudski postupci zapeli zbog nedostupnosti dokumentacije. Ugovori o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji nalaze se u Hrvatskom fondu za privatizaciju, koji ih odbija dati na uvid u sudskim postupcima, jer su -

zamislite - poslovna tajna. Možete li razbiti tu tajnu Hrvatskog fonda za privatizaciju? Ta Vi ste predsjednik RH, a na raspolaganju Vam je i rečeni Perkovićev U-express!

2.

U stanju ste pribaviti inkriminirajuću dokumentaciju čak iz Mađarske, dakle iz druge države. Možete li isto učiniti i u Zagrebačkoj banci, koja se nalazi u Zagrebu, Ulica Paromlinska 2?

Naime, tamo u „skrbničkim računima“ leže podatci o vlasničkoj strukturi Tvornice duhana Rovinj (Sada: Adris), tom privatizacijskom gigantu izraslom na temeljima jugoslavenskog „Markovićeve zakona“.

Prema onome što javnost zna, udio Ante Vlahovića iznosi 12 %, a udio ostalih poznatih dioničara 28 %. Tko je vlasnik ostatka?

Možete li otvoriti te famozne „skrbničke račune“ Zagrebačke banke kako bismo konačno saznali je li Franjo Gregurić & Co zaista vlasnik 60 % Tvornice duhana Rovinj? Ta Vi ste predsjednik RH, a na raspolaganju Vam je i rečeni Perkovićev U-express!

3.

U Švicarskoj ste svojedobno pronašli goleme novce opljačkanog hrvatskog novca. Vidjeli ste bankarske račune i stanja na njima. Međutim, nikada nas niste obavijestili što ste učinili s tim novcem. Zar Vam je mala 10 %-tna provizija koja pripada nalazniku?

Naime, zamrznuti ste HNS-ovac, ali ipak član privatne stranke dr. sc. Savke Dabčević Kučar, nekadašnje predsjednice Komunističke Partije Hrvatske, stranke koja se sada nalazi „u najmu“ Radimira Čačića, poslovnog ortaka Marka Marčinka i Miroslava Kutle (trgovačko društvo GCG). Zet dr. sc. Savke Dabčević Kučar dr. sc. Tomislav Dragičević neprekidno je na čelu INAe, trgovačkog društva u hrvatskom državnom vlasništvu, koje godišnje „vrti“ 28 milijardi kuna.

Možete li nam nešto reći o radu inozemnih trgovačkih društava u vlasništvu INAe, o njihovoj svezi s narečenim „švicarskim računima“, te - posebno - glede sveze INAe i Aurum osiguranja Radimira Čačića (ne mislim samo na slučaj Radmile Ramušćak rođ. Čačić)? Ta Vi ste predsjednik RH, a na raspolaganju Vam je i rečeni Perkovićev U-express!

4.

Slavenka Drakulić nas upozorava na ustašku ugrozu kojoj je izložena Hrvatska. Vi za njom ništa glede toga ništa ne zaostajete.

„Lider“, poslovni tjednik iz Zagreba, u broju 153 s dne 5. rujna 2008. godine ide i dalje, pa to pitanje do kraja konkretizira. Na str. 24. i 25. daje prikaz „20 GRUPA I KONCERNA KOJI VLADAJU HRVATSKOM EKONOMIJOM“. To su:

INA GRUPA, dr. sc. Tomislav Dragičević, 27,9 milijardi kuna prihoda, AGROKOR KONCERN, Ivica Todorović, 21,03 milijardi kuna prihoda, HEP GRUPA, Ivan Mravak, 10,81 milijardi kuna prihoda, T-HT GRUPA, Ivica Mudrinić, 8,83 milijardi kuna prihoda, ZABA GRUPA, Franjo Luković, 6,67 milijardi prihoda, PLIVA GRUPA, Željko Čović, 6,06 milijardi kuna prihoda, PBZ GRUPA, Božo Prka, 5,35 milijardi kuna prihoda, ZAGREBAČKI HOLDING, Ivo Čović, 4,3 milijardi kuna prihoda, CROATIA OSIGURANJE GRUPA, Hrvoje Vojković, 4,16 milijardi kuna prihoda, AGRAM KONCERN, Dubravko Grgić, 3,6 milijardi kuna prihoda, PODRAVKA GRUPA, Zdravko Šestak, 3,52 milijardi prihoda, ADRIS GRUPA,

Ante Vlahović, 3,46 milijardi kuna prihoda, RAIFFEISEN GRUPA, Zdenko Adrović, 3,25 milijardi kuna prihoda, ERSTE GRUPA, Petar Radaković, 3,03 milijardi kuna, KONČAR GRUPA, Darinko Bago, 2,8 milijardi kuna prihoda, PEVEC GRUPA, Zdravko Pevec, 2,77 milijardi kuna, DIOKI GRUPA, Robert Ježić, 2,43 milijardi kuna, DUKAT GRUPA, Mato Zadro, 2,24 milijardi kuna, M SAN GRUPA, Stipo Matić, 2,13 milijardi kuna i MEDIKA GRUPA, Jasminko Herceg, 2,03 milijardi kuna.

Možete li mi nešto više reći o ustaškom pedigreu čelnika navedenih „20 GRUPA I KONCERNA“, kako bismo već jednom rasčistili s tim avetima prošlosti? Ili su to samo provedbeni učenici i sljedbenici Milana Artukovića i dr. sc. Jakše Barbića? Ta Vi ste predsjednik RH, a na raspolaganju Vam je i rečeni Perkovićev U-express!

5.

Slovite za poslovnog i materijalnog čistunca. Dakako, vrijedi to uvijek kad sami o sebi govorite.

Unatoč tomu, dužan sam Vas upitati i nešto osobno.

Kakva je sveza između društva SOLIDUM ŽUŽIĆ - TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU, posebno njegove predsjednice Nevenke Marković - stečaja poduzeća ŠAVRIĆ - POSLOVNE ZONE JANKOMIR - i recimo - Vas?

Kakva je sveza između društva SOLIDUM ŽUŽIĆ - hrastovine iz državnog poslovnog sustava HRVATSKE ŠUME - i, recimo - Vas?

Kakva je sveza između društva SOLIDUM ŽUŽIĆ - HYPO ALPE-ADRIA-BANK - prodaje SLAVONSKE BANKE - i, recimo - Vas?

Kakva je sveza između HYPO ALPE-ADRIA-BANK - ROBERTA PEŠE, pritvorenog bivšeg pomoćnika predsjednika HRVATSKOG FONDA ZA PRIVATIZACIJU - Andreja Abramovića, suca OPĆINSKOG GRAĐANSKOG SUDA U ZAGREBU - stečaja trgovačkog društva GVOZD - i, recimo - Vas?

Kakva je sveza NEXE GRUPE - i, recimo - Vas?

Mnogo je toga. Trebaju i nama usluge Perkovićeve U-expressa!

* * *

Uzoriti g. Kardinale,

Nedvojbeno Vam je znano da postoje sljedeći politički akti:

* **Rezolucija 1096 o uklanjanju naslijeđa** bivših komunističkih totalitarnih sustava, koju je Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojila 27. lipnja 1996. godine,

* **Rezolucija 1481 o međunarodnoj osudi zločina** totalitarnih komunističkih poredaka, koju je Parlamentarna skupština Vijeća Europe usvojila 25. siječnja 2006. godine,

* **Deklaracija o osudi zločina** počinjenih tijekom totalitarističkoga komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990., koju je Hrvatski sabor donio 30. lipnja 2006. godine.

Njihova primjena od strane hrvatskih vlasti otvoreno se sabotira.

Hrvatski uljudbeni pokret odlučio je stoga sam pokrenuti rješidbu dotičnog pitanja. Na Skupštini, koja je održana dne 13. rujna 2008. godine, osnovan je Časni lustracijski sud, te je utvrđena prva skupina osoba koje bi trebalo lustrirati. To su:

a. za ratne i poratne zločine: Josip Manolić, Josip Perković i Ivan Fumić

b. za širenje komunističkih utjecaja putem obnašanja državnih i društvenih položaja: Luka Bebić i Milan Bandić,

- c. za na neadekvatan način stečeno bogatstvo: Ivica Todorić, Goran Štok i Milan Artuković,
 d. za ustrojno spašavanje komunizma kao sustava: Franjo Gregurić, Jakša Barbić i Radomir Čačić, te
 e. za suradnju s komunističkim tajnim službama: mons. Vladimir Stanković.

Također, predloženo je nadležnim hrvatskim državnim tijelima:

* Zabraniti djelovanje i raspustiti „Novu ustašku stranku“, sa sjedištem u Zagrebu, Maksimirska 299, s predsjednikom Anticom Ustrajničem na čelu i „Komunističku stranku Hrvatske“, preimenovanu u „Savez komunista Hrvatske“, te u „Stranku demokratskih promjena“, sa sjedištem u Zagrebu, Iblerov trg 13, s predsjednikom Zoranom Milanovićem na čelu,

* Zabraniti postavljanje na javnim objektima i površinama spomen-ploča i spomenika pripadnicima totalitarnih režima, odnosno imenovanje po njima trgova, ulica i javnih ustanova,

* Ukloniti spomen-ploče i spomenike pripadnicima totalitarnih režima, odnosno preimenovati po njima imenovane trgove, ulice i javne ustanova.

Od Vas očekujem odgovore na sljedeća pitanja:

1. Dajete li potporu našim lustracijskim naporima?
2. Dajete li potporu preoblikovanju nezavisnih medija u Republici Hrvatskoj, koji ne bi bili preslika medijskog čudovišta u (su)vlasništvu Ninoslava Pavića, novinskog urednika iz Kumrovačke škole, kao na primjer Hrvatski katolički radio, pri čemu u prvom redu mislimo na preuzimanje i pretvaranje Prvog programa HTV u Hrvatsku katoličku televiziju?
3. Možete li osigurati prostor i nužna početna financijska sredstva za rad Časnog lustracijskog suda?

* * *

Cijenjeni g. Predsjedniče, uvaženi g. Kardinale,

Uskoro će predsjednički izbori. Smije li na njima za predsjednika Republike Hrvatske biti izabrana osoba koja nije partizansko-komunističke provenijencije?

Očekujući dolične odgovore, unaprijed hvala!

Sa štovanjem

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

dr. sc. Tomislav Dragun

predsjednik

Naznaka:

Ovo Javno upućeno pismo bit će objavljeno u Glasniku br. 28 (11.10.2008.) tjedniku Hrvatskog uljudbenog pokreta, koji se redovito šalje na 27.000 e-mail adresa u zemlji i svijetu, te postavlja na internetskom portalu www.hrvatskauljudba.hr, kao i raznim drugim hrvatskim medijima

HRVATSKA I EUROPSKA UNIJA

Zvonko B. Ranogajec,
kršćanski TV producent, 2537
Eastwood Avenue, Evanston,
Illinois 60201 SAD, e-mail:
ZRanogajec@sbcglobal.net

Draga i poštovana gospodo!

Pristupiti u Europsku uniju, pitanje je sada svih nas, domovinskih i iseljenih Hrvata? A što je s današnjim općim užasnim lošim stanjem u Hrvatskoj i njenim neizmjernim posljedicama o kojima se ne govori istinito? Što je s neizmjernim užasnim posljedicama, koje su dio svakidašnjice velike većine građana današnje naše prve domovine Hrvatske? Zar će se današnje užasno loše stanje i ogromne nastale posljedice toga stanja riješiti ulaskom u Europsku uniju? Za Hrvate i Hrvatice u Hrvatskoj nepobitno je važnije (kada dođe njihovo vrijeme odluke – referenduma - pristupiti ili ne Europskoj uniji?) ne ignorirati ove činjenice prema odnosu kako će nas Europa ocijeniti ili prihvatiti eventualno u svoju zajednicu, jer je riječ o nama samima i našoj jedinoj, od Boga nam danoj domovini Hrvatskoj! Činjenica je da "opet srljamo kao guske u maglu" u nepoznanicu, koja se zove Europska unija! Zar je velika većina Hrvata zaista toliko naivna i slijepa, a da ne može vidjeti "istinu" o Europskoj uniji?

Zar zaista nismo nista naučili iz naše tragične dugogodišnje povijesti? Iako je napisano i rečeno mnogo toga u svezi s Europskom unijom, mudro i pametno je ponavljati činjenice o Europskoj uniji koje mi Hrvati ne smijemo zaboraviti ili zanemariti. Iz istih razloga Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist namjerno je ponavljao svojim učenicima i nekoliko puta iste stvari!

Ovdje su moja stajališta gledana iz nebiblijske i biblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

S poštovanjem,

Zvonko B. Ranogajec
Kršćanski TV producent

NEBIBLIJSKO RAZUMIJEVANJE I GLEDANJE

1. dio

Informacije

Informacije su jedan od veoma značajnih preduvjeta za razvoj društva kao cijeline! Imaju li hrvatski čovjek, sadašnji vodeći političari na čelu s premijerom Hrvatske vlade dr. Ivo Sanaderom, i pojedinci (Vladimir Drobnyak i mnogi drugi koji pregovaraју o ulasku Republike Hrvatske u Europsku uniju) "prave" informacije o Europskoj uniji?

Mi, Hrvati, imali smo u prošlosti, a imamo i danas, gledajući iz nebiblijske perspektive veliki broj "dobrih", izvanredno informiranih, kvalitetnih i iznimno inteligentnih pojedinaca na svim poljima djelatnosti, kako u domovinskoj, tako i u iseljenoj Hrvatskoj! Bez obzira na sve ove kvalitetne i intelektualne ljude, htjeli mi priznati ili ne, Hrvati su stoljećima tražili "prave" informacije, isključivo inteligentnošću, akademskom naobrazbom i ljudskim razumijevanjem! Mnogi i danas traže način na koji će utirati svoj vlastiti put u budućnost i koji će uglavnom ovisiti i njima samima, bez Boga!

Jedni ne vjerujući istinski u Biblijskoga Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, drugi opet misleći da mu ako i postoji, nisu odgovorni i od njega ovisni, i zato svoje izbore i odluke donose i danas po svojoj želji i svome osobnom nahođenju i uvjerenju!

Hrvatska i Europska unija

Pristupiti ili ne u Europsku uniju, pitanje je sada svih Hrvata? A što je s današnjim općem, užasno lošim stanjem u Hrvatskoj, o kojem se ne govori iskreno i istinito? Što je s neizmjemno užasnim posljedicama, koje su dio svakidašnjice velike većine građana naše prve domovine Hrvatske? Zar će se ovo današnje užasno loše stanje i neizmjemno nastale teške posljedice u Hrvatskoj riješiti ulaskom u Europsku uniju? Za Hrvate i Hrvatice u Hrvatskoj nepobitno je važnije ne ignorirati ove činjenice, kada dođe vrijeme odluke – referendum - pristupiti ili ne Europskoj uniji?, prema odnosu na to kako će nas Europa ocijeniti ili možda prihvatiti u svoju zajednicu, jer je riječ o nama samima i našoj jedinoj, od Boga nam danoj domovini Hrvatskoj!

Činjenica je da "opet srljamo kao guske u maglu" u nepoznanicu, koja se zove Europska unija!

Današnja Hrvatska vlada na čelu s premijerom dr. Ivom Sanaderom i veliki broj vodećih hrvatskih političara danas pokazuju ogromnu drskost i neosjetljivost prema svojim hrvatskim građanima dobro poznatim političkim manipuliranjima, motivima samo njima i Bogu poznatim, mirne savjesti neumorno izbjegavaju "istinu" o današnjem općem lošem stanju u Hrvatskoj, koristeći Europsku uniju!

U isto vrijeme traže način na koji će uvjeriti Hrvatske građane da Hrvatska pristupi Europskoj uniji, Premijer Ivo Sanader!, bez Boga i njegovih savjeta i uputa, koji se nalaze u Svetom pismu, Bibliji!

Zar su zaboravili da Europska unija ne će u ustavu spomenuti kršćanstvo! Zar su zaboravili riječi Pape Ivana Pavla Drugoga da se europski kršćanski korijeni ne smiju zaboraviti!

Temelj kršćanske vjere i djelovanja jest Sveto pismo, Biblija! U njoj, naime, izravno doznajemo:

"Sveto je pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za kaznjene, za popravljivanje i odgajanje u pravедnosti, da čovjek bude savršen-opremljen za svako djelo ljubavi". (2 Timoteju 3, 16-17)

Mi, Hrvati, možemo ignorirati Bibliju ili ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokoljebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernih ljudi to ne mogu pobiti pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stavova i stajališta. To ništa ne mijenja na činjenicama o kojima Sveto pismo, Biblija govori.

"Informiranje" Hrvatske javnosti o Europskoj uniji

Prije nekoliko godina premijer Hrvatske vlade dr. Ivo Sanader u Hrvatskom saboru "informirao" je hrvatsku javnost o Europskoj uniji. Ovdje donosim jedan dio (izvađeno iz konteksta) govora, "informiranja" premijera dr. Ivo Sanadera:

"Koje su političke koristi ulaska Hrvatske EU? Povećana stabilnost i sigurnost što je za državu koja ima iza sebe recentno iskustvo rata, od iznimne važnosti. Uključivanje u stabilno, političko i gospodarsko okruženje značajno pridonosi gospodarskom i društvenom razvoju. Sudjelovanje o odlučivanju unutar EU-a omogućit će zastupljenost hrvatskih interesa prigodom donošenja tih odluka. Poboljšanje i jačanja ug-

leda i međunarodnog položaja Hrvatske, te povećanje pregovaračke mogućnosti naše zemlje u sklopu globalnih aranzmana također spada u korist."

Zatim je premijer dr. Ivo Sanader govorio o gospodarskim prednostima, o mogućnosti podizanja kvalitete hrvatskih proizvoda i konkurentnosti na na svjetskom tržištu, o pristupu znanju i novim tehnologijama, o mogućnosti korištenja fondova za regionalni razvoj za poljoprivredu i ribarstvo. O mogućnosti korištenja raznih fondova o bespovratnim sredstavima iz fondova EU.

Hrvatska će imati ogromne koristi ulaskom u Europsku uniju ili zajednicu i t.d., i t.d.!

Dr. Ivo Sanader nije spomenuo ni jednu jedinu riječ o tome koliko će novca stajati Hrvatsku državu taj ulazak u EU i što Hrvati mogu, ulaskom u EU, očekivati u negativnom smislu! Bio je to pažljivo i veoma dobro pripremljen i održan govor, "informiranje" premijera Hrvatske vlade dr. Ivo Sanadera koje Europska unija želi pod svaku cijenu da hrvatski narod čuje redovito!

Kolinda Grabar-Kitarović, ministrica europskih integracija i voditeljica hrvatskog pregovaračkog tima čitala je u Hrvatskom saboru odmah poslije premijera dr. Ivo Sanadera "dugu listu" (kao da čita svakodnevnu shopping listu kućnih potrepština i namjernica), na tisuće EU-zakona, propisa i tehničkih standarda koje Republika Hrvatska mora preuzeti na svom putu u Europsku uniju, stručno napisanih odredba Europske unije o svenacionalnom projektu, kakav su pregovori o punopravnom članstvu Republike Hrvatske, da bi bila zrela za punopravno članstvo u Europskoj uniji!

Vladimir Drobniak, glavni pregovarač Republike Hrvatske osvrnuo se iste večeri, čitajući kao i ministrica Kolinda Grabar-Kitarović u Hrvatskom saboru veoma opširno o osvrtnu pregovaračkog veoma složenog procesa, sastavljenog na više od 80.000 stranica!

"Pregovori o pristupanju u EU su veoma složeni postupak, koji ima svoja precizna pravila i mnoge dimenzije, od koje samo neke spadaju u zonu politike, a mnogo više njih u područja zakonskih, podzakonskih i upravnih akata, uredbovnih i odredbenih normativizama i standardizacije!" , kazao je Vladimir Drobniak (izvađeno iz konteksta govora).

Zakoni, podzakoni, upravni akti, uredbe i odredbe!!!

Zašto se napisane odredbe ne mogu provesti u djelo, gledano iz biblijske perspektive.

Život je buran, kompliciran i stalno se mijenja. Svaki dan donosi situacije koje ne očekujemo. Mi koji smo Isusovi učenici i sljedbenici iskreno želimo činiti dobro, ali uvijek nismo sigurni što je dobro! Ljudski je, da instiktivno izmislimo način koji će nam pomoći da donesemo odluku. Ako su odredbe napisane unaprijed i dobro naučene na pamet, mi očekujemo da ćemo točno znati kako riješiti svaki slučaj. Iako nam odredbe zaista olakšaju donošenje nekih odluka, mi jednostavno ne možemo živjeti po odredbama cijeli život! Ni jedan popis odredba ne može nas pripremiti za životne izazove. Jednostavno nema ih dovoljno da obuhvate sve!

LAŽI „POLITIKE“ I SLAVIŠE SABLJIĆA

Bogdan Liski, Cornelius, Oregon, USA

POTICAJ

Preporučujem svima zainteresiranim za članke o životu Ukrajinaca i drugih nacionalnih manjina koje su živjele ili sada žive u vrlo malom broju na području Prnjavora u Bosni, da pročitaju niz lažnih podataka o istima u nastavnom članku Slaviše Sabljića, objavljenom 21. rujna 2008. godine u beogradskoj „Politici“. Sami zaključite zašto autor laže.

BOGDAN LISKI - PRVI OSVRT

Podrijetlom sam Ukrajinac. Moj djed Mihajlo Liski doselio se 1906. godine iz sela Miškovici kod Ternopolja u tadašnjoj austrougarskoj pokrajini Galiciji (sada u zapadnoj Ukrajini) u Bosnu, tj. u selo Stara Dubrava, koje je nekad pripadalo prnjavorskom kotaru. U Prnjavoru sam proveo oko trideset godina. To je bila za mene jedna veoma lijepa sredina. Na ne tako zemljopisno velikom prostoru koji se nezvanično nazivao "Mala Europa" prema popisu Kraljevine SHS iz 1921. godine, na području kotara Prnjavor živjelo je ukupno 49.893 stanovnika od čega Srba ili Hrvata 34.164, Slovenaca 108, Čehoslovaka 482, Rusina (tj. Rutena ili Ukrajinaca) 5.997, Poljaka 6.283, Rusa 6, Mađara 371, Nijemaca 1.486, Arnauta 2, Rumunja 556, Talijana 292, Francuza 1 i 145 ostalih. Po vjeroispovjesti bilo je 28.604 pravoslavca, 10.338 rimo-katolika, 6.252 grko-katolika, 832 evangelista,

3.827 muslimana, 17 židova i 23 bez konfesije.

Članak Slaviše Sabljića je za pohvalu mada u njemu ima netočnosti. Nažalost najviše oko statističkih podataka. Nema Ukrajinaca u Republici Srpskoj 5.000, jer prema popisu prije posljednjeg rata bilo ih je u BiH oko 3.500.

Nije nikada ni Poljaka bilo u prnjavorskom kraju 17.000. Također, prva ukrajinska crkva u Prnjavoru počela se graditi 1911. a sagrađena je 1912. godine. Nisu Rusini (Ukrajinci) u tadašnjoj BiH 1907. imali nijedno društvo ni čitaonicu. Prva čitaonica u Prnjavoru (i BiH) "Rusinska čitaonica društva Prosvita" registrirana je tek 1909. godine. Sumnjiv je i podatak za Čehe da su ih austrougarske vlasti dekretom 1895. preselile iz Moravske u BiH, ako se zna da su Česi doselili iz carske Rusije, tj. preciznije iz Ukrajine, a tamo su proveli 20 godina...

Dojma sam da autor spomenutog članka Slaviša Sabljić nije imao loše nakane ni prema kome te njegov članak, bez obzira na određene netočnosti, ipak treba pozdraviti.

Нова домовина добрих људи

Славиша Сабљић

Украјински јесте језик мојих предака, али српски је језик људи домовине којој данас припадам. Живети са српским народом значи живети са историјом и народа коме припадам, каже Андрија Хефка
Прњавор – Нико не зна, нити

је игде остало записано, зашто је прњаворску општину, и то пре више од стотину година, населило на хиљаде Украјинаца, Пољака, Чеха, Италијана, Мађара, Словака... Хроничар прњаворског краја Недељко Санчанин каже да су „мало после Берлинског конгреса на ове просторе слали свак своје“.

– Царска Русија са једне и Аустроугари са друге стране, односно они са Истока и они други са Запада, декретима и којекаквим указима, делили су прњаворску земљу свако својима и тако успостављали некакву границу, већ тада названу два политичка блока... Данас на подручју прњаворске општине живе припадници чак шеснаест народа и националних мањина. Сви су у нову домовину донели и обичаје, и навике, и алатке којима су обрађивали земљу, и семена житарица које се никада пре нису узгајале у овом крају – прича Санчанин.

Нови становници прњаворског краја донели су са собом раж. Раженом сламом су покривали своје избе. Домаћини су се чудили хмељу који су Чеси узгајали на крчевинама, дојучерашњим шикарама. Нове комшије су донеле и семе хеље, али и штошта друго. Прњаворчани су тада видели и прве кломпе које су од дрвета тесали Украјинци.

Украјинаца, гркокатолика, у крајишком делу Републике Српске данас је остало највише. Око пет хиљада. Крајем деветнаестог века



Украјинци у својој цркви у Прњавору (Фото С. Сабљић)

стигли су из Тернопиља у Галицији, а најзначајнији успон доживели су у време Краљевине Југославије. Већ 1910. Украјинци у Прњавору подижу своју богомољу. Цркву Преображења Господњег. Кажу, највећу на Балкану. Она је касније постала духовни и културни центар Украјинаца. Деветсто седме Украјинци су имали на Балкану и прву и највећу библиотеку и читаоницу.

Пољака је, по завршетку Другог светског рата, у прњаворском крају било готово седамнаест хиљада. После зла и страдања које их је снашло за Хитлеровог дивљања, многи су се вратили у стару домовину. Углавном у Болесјавец. Данас их је у Прњавору тек пет фамилија. Исто је задесило и Мађаре. Остало их, али ни изблиза онолико колико их је у Прњавору било тридесетих година прошлог века.

У Мађином Брду, неколико

километара од Прњавора, историја Чеха по писаним траговима почиње пре стодесет година. Декретом из 1895. аустроугарске власти су, из моравске области, у прњаворски крај послале двадесет и пет породица. Свака је добила по сто дунума земље. Пре доласка у данашње Мађино Брдо, Чеси су провели двадесетак година у Украјини.

Италијани су дошли најраније. Углавном из Трента. Двадесет пете године прошлог века населили су данашњи Штивор. Данас их је овде око четиристо.

Готово исте су и приче о осталима, који су за свих протеклих година и десетлећа, у прњаворском крају живели онолико колико се и како могло. Колико се имало само од посне земље. За Другог рата страдали су и Украјинци, и Чеси, и Пољаци, и Италијани, и Мађари, и Словаци. Једни од четника,

други од партизана. Трећи од окупатора. Многи су и у Јасеновцу скончали.

– За последњег отаџбинског рата, у српској војсци били су сви. И Украјинци, и Чеси, и Словаци, и Италијани. Бранили су и одбранили Републику Српску. И женили се и удавали међу собом. У последњих неколико година на арбајтовање у свет отишло је готово две хиљаде младих, углавном из мешаних бракова – опет ће Санчанин.

– Украјински јесте језик мојих предака, али српски је језик домовине којој данас припадам. Једна рука је један, а друга други језик једног те истог тела. И један и други су у мени и са мном. Тако је и не може бити друкчије. Живети са српским народом значи живети са историјом и народа коме припадам. Ту смо дошли и из ничег, али са великим људима, комшијама, стекли то што данас имамо. А имамо ватре које се никада не гасе на огњиштима нове домовине – поносно ће на крају украјински књижевник, „Прњаворчанин на привременом раду у Словенији“, Андрија Хефка.

У PRNJAVORU JE OSTALO SAMO JOŠ NEŠTO MALO UKRAJINACA

Bogdan Liski, Cornelius, Oregon, USA

У članku "Nova domovina dobrih ljudi" objavljenom u beogradskoj "Politici" prije nekoliko dana autor Slaviša Sabljic preувелиčava brojno stanje nacionalnih manjina na prostoru općine Prnjavor u sjeverozapadnoj Bosni. Stvarno

stanje je sada skoro katastrofalno. Tamo je ostalo još nešto malo Ukrajinaca, nekoliko obitelji Čeha, nešto Talijana, dok se ostale manjine svode se na jednu, dvije obitelji ili na pojedince kao što je slučaj sa Slovacima.

Nacionalne manjine, kad se misli na ljudske žrtve, naročito Ukrajinci, Poljaci i Česi dosta su stradali u Drugom svjetskom ratu od četnika i partizana, što ne negira ni navedeni autor članka. Stoga o tome ne ću mnogo govoriti.

Međutim, preuveličavaju se žrtve Jasenovca, kojeg također ne namjeravam opravdavati. U Jasenovcu je bilo nekoliko ljudi ukrajinske nacionalnosti. Radi se o obitelji Bili iz Mravice Srpske kod Prnjavora i jednoj osobi iz Hrvaćana. Ta ukrajinska obitelj je bila optužena od ustaša da je održavala veze s komunistima, a Ukrajinac iz Hrvaćana (prezime Hrub) je uhvaćen kao dezertar iz Ukrajinske legije, sastavljene od oko 500 bosanskih Ukrajinaca, koja se borila u sastavu domobrana protiv četnika i partizana. Obitelj Bili je iz Jasenovca prebačena u Njemačku (vjerovatno u logor) i 1945. godine se vratila u Prnjavor.

Ukrajinac Hrub je ubijen u Jasenovcu. Inače, vlasti NDH su se dosta dobro odnosile prema nacionalnim manjinama na području Bosne, a naročito prema Ukrajcima. Ukrajinac dr Eugen Biljenki, iako nikad nije bio član ustaške organizacije, bio je čak kotarski predstojnik u Prnjavoru, a kasnije zamjenik šefa policije u Sarajevu. Zbog takvih odnosa NDH i Ukrajinaca ukrajinska manjina u Bosni je pretrpjela dosta za vrijeme vladavine socijalističkog režima. Ukrajinci su tretirani kao nepodobni i teško su ostvarivali svoja manjinska prava naročito u BiH i Vojvodini.

Pred Drugi svjetski rat u Bosni i Hercegovini bilo je oko 12.000 Ukrajinaca, većinom koncentriranih u prnjavorskom kraju. Po popisima stanovništva kasnije, pa sve do danas, njihov broj se stalno smanjivao. Tako je 1948. godine bilo 7.883 Ukrajinaca, 1953. godine 7.473, 1961. godine 6.136, 1971. godine 5.474, 1981. godine 4.613 i 1991. godine 3.929. Ukrajinci su se zbog političkih i ekonomskih razloga iseljavali iz Bosne u Vojvodinu, Slavoniju i inozemstvo. Nestala su cijela sela. Tamo gdje su bile Stara i Nova Dubrava ili Kamenica već godinama raste gusta šuma. Da je tamo nekada bilo selo i da su tamo nekada živjeli ljudi, svjedoci su samo poneki malo sačuvani kameni ili betonski kućni temelj, poneki željezni ili betonski križ na mjestima gdje je bilo groblje ili neka stara voćka između zelenih borova.

Izmiješani s Ukrajcima na području sjeverozapadne Bosne, a naročito na teritoriju Prnjavora, živjeli su i Poljaci. Od Ukrajinaca se nisu razlikovali po vanjskom izgledu i načinu života. Jedni i drugi su većinom potjecali iz Galicije, te su njihovi običaji i seoska arhitektura bili identični. Srpsko stanovništvo je jedne i druge zbog toga nazivalo samo "Galicijani".

Na početku Drugog svjetskog rata u oružanim snagama NDH bilo je dosta Poljaka u domobranima, a manji broj i u ustašama. Po toj osnovi, kao i uopće želji četnika da etnički očiste područje, bosanski Poljaci i poljska sela su postala meta četnika. Neka poljska sela, kao što su Rakovac i Kunova, potpuno su 13. svibnja 1942. godine spalili četnici. Uslijed četničkih sporazuma potpisanih s predstavnicima NDH i ustaško-četničkog primirja dolazi do

približavanja Poljaka s partizanima. Na inicijativu KP u kolovozu 1944. godine u selu Martinac je osnovan i posebni Poljski bataljun u sastavu XVIII. Srednjobosanske NO partizanske brigade.

Poljski bataljun bio je smiona partizanska jedinica, koja je poseban dojam ostavila na četnike, koji su se osobito na njega okomili.

Krajem Drugog svjetskog rata u Bosni i Hercegovini je živjelo oko 15.000 Poljaka. Oni su izrazili želju da se presele u Poljsku. Četnički ostatci, kako svjedoče arhivski materijali, su 1945. godine učestalo palili kuće Poljaka, Ukrajinaca i Čeha, te je život ovih manjina bio veoma nesiguran. Četnici su, iako su izgubili rat, nastojali po svaku cijenu riješiti se nepoželjnih susjeda. U takvoj situaciji 14.961 pripadnik poljske nacionalne manjine se na osnovu sporazuma između Poljske i Jugoslavije 1946. godine iz Bosne i Hercegovine preselio u Poljsku.

Inače, svim doseljenim europskim narodima u Prnjavor i njegovu okolicu, bez obzira na njihovu organiziranost i želju da tu kao skupina opstanu i razvijaju se, sudbina je bila dosta nenaklonjena. Nijemci iz Glogovca i Sibovske iseljeni su zbog stalne opsade Glogovca od strane partizana već u studenom 1942. godine u Njemačku. Mađari s Vučjaka napustili su svoje selo, nakon što su ustaše izvele pokolj srpske obitelji Petrović, i otišli u susjednu Kremnu. Tada je mađarsko selo skoro u potpunosti spaljeno od strane četnika...a Mađari su se kasnije navodno preselili u Vojvodinu.

Zanimljivo je spomenuti da organizirano od strane vlasti nije sačuvano ništa što bi podsjećalo na

nazočnost Poljaka, Mađara ili Nijemaca u prnjavorskom kraju. Izuzev Sibovske i Glogovca, gdje su živjeli Nijemci, sva mjesta su pošumljena, a kuće i crkve pret hodno su porušene. U novije vrijeme, jedina ulica u Prnjavoru koja je nosila ime Boleslavjecka, po gradu Boleslavjecu u Poljskoj, gdje su se preselili bosanski Poljaci, dobila je ime Vojvode Mišića.

Poslednji rat u Bosni i Hercegovini, također je veoma negativno utjecao na brojno stanje nacionalnih manjina u prnjavorskom

kraju. Srpski autori u zadnje vrijeme naglašavaju da su se pripadnici prnjavorskih nacionalnih manjina, narocito Ukrajinci, odazvali mobilizaciji u srpsku vojsku, ali ne pišu da je u kolovozu 1992. godine bez ikakvog opravdanog razloga u Prnjavoru minirana ukrajinska grko-katolička crkva Preobraženja Gospodnjeg i da je veliki broj prnjavorskih Ukrajinaca sada u Kanadi, Australiji, SAD i Hrvatskoj, ili da su Česi iz Macinog Brda skoro svi organizirano preseljeni ili protjerani u Hrvatsku, da je bilo pripremljeno iseljavanje Talijana iz S(h)tivora i

svih Ukrajinaca...

Na kraju mogu kazati da imam dojam kako spomenuti autor Slavija Sabljčić možda nije imao loše nakane prema nacionalnim manjinama koje još u veoma malom broju postoje na području Prnjavora, ali nije jasno zbog čega preuveličava stvari naročito kad su u pitanju statistički podatci o njihovom broju.

IZJAVA FORUMA ZA ETIČNOST I RAZVOJ ZNANOSTI I VISOKOG OBRAZOVANJA POVODOM AKCIJE „INDEKS“

Saša Zelenika, Zagreb, 23. rujna 2008.

Povodom akcije USKOKa, Državnog odvjetništva i Policije na Sveučilištu u Zagrebu kodnog imena "Indeks", Forum za etičnost i razvoj znanosti i visokog obrazovanja:

1. pozdravlja sve napore usmjerene na iskorjenjivanje korupcije



iz svih segmenata života u RH, posebice iz akademskog i znanstvenog sektora, te se nada da će akcija biti i proširena, jer će u

suprotnom ona izgledati selektivna u izboru institucija i razine osumnjičenih;

2. izražava svoje neslaganje s neprimjerenom estradizacijom akcije te se, poštujući presumpciju nevinosti, zalaže da se u ovoj fazi postupka pojedine sudionike nepotrebno ne izlaže medijskom linču;

3. očekuje da se, svugdje gdje je to moguće, sumnje dokažu te da odgovorni budu kažnjeni primjerenom moralnoj i zakonskoj težini njihovih (ne)djela, a da nepravdno osumnjičeni budu u potpunosti rehabilitirani;

4. očekuje od javnosti da veliku većinu zaposlenih u sustavu visokog obrazovanja koji savjesno ispunjavaju svoje zadaće u obrazovanju i odgoju naših mladih stručnjaka ne poistovjeti s pojedincima kojima je dokazana krivnja za koruptivna djela;

5. poziva mjerodavne u sustavu znanosti i visokog obrazovanja da se aktivno uključe u širu akciju otkrivanja svih nemoralnih i neetičnih postupaka u sustavu;

6. poziva sve djelatnike uključene u sustav znanosti i visokog obrazovanja da nadležnim tijelima prijave poznate im slučajeve korupcije;

7. posebice poziva čelnike znanstvenih i visokoškolskih ustanova te dužnosnike resornog ministarstva, kao i sve druge kompetentne pojedince i ustanove, da javno osude i druge oblike korupcije koje je teže podvesti pod krivičnu odgovornost, ali koji su često još pogubniji po život i rad u sustavu znanosti i visokog obrazovanja, kao što su:

- nepotizam;
- netransparentan i sukobima interesa obilježen sustav dodjele

sredstava za znanstvene i tehnološkijske projekte, znanstvenu opremu, znanstvene novake, sredstava za izdavaštvo, i ostalih materijalnih izdvajanja iz proračuna;

- kršenje normi racionalnosti prilikom izgradnje objekata u sklopu starih i prilikom stvaranja novih znanstvenih i visokoškolskih ustanova, te još teže prekršaje prilikom izdavanja dopusnica za rad i pri procjenjivanju kvalitete rada tih ustanova;

- nerad, „tezgarenje“ na brojnim učilištima te korištenje materijalnih i ljudskih (studenti!) resursa za osobne probitke i zarade;

- oportunistički sukobi interesa i

često kršenje najosnovnijih etičkih normi i podzakonskih akata prilikom izbora u znanstveno-nastavna, nastavna i suradnička zvanja kao i kod izbora u razna nacionalna (uključujući HAZU), sveučilišna i ostala službena tijela;

- korištenje „klanovskih“ udruženja i otvorenih i prikrivenih metoda zastrašivanja „njihovih“ i nagrađivanja „naših“ prilikom izbora čelnika znanstvenih i visokoškolskih ustanova na svim razinama uz potpuno odsustvo ikakve odgovornosti za naknadne postupke tako izabranih „autonomnih“ čelnika;

- kršenje etičkih normi autorstva

i kvalitete znanstvenih djela koja se objavljuju u domaćim znanstvenim publikacijama;

- praksu anonimne difamacije nekih uglednih kolega koji su moćnicima „stali na žulj“;

- nepoduzimanje koraka da se sankcioniraju svi gore nabrojani oblici korupcije koji se u pravilu sustavno „pometaju pod tepih“ iako su svima znani i bjelodani, a na što ukazuju i rezultati višekratnih nezavisnih stranih evaluacija sustava i njegovih pojedinih komponenti poslije kojih nije poduzeto ništa da se sustav popravi.

„NOVI LIST“ PONOVO MASAKRIRA VITEZA JURU FRANCETIĆA

Mladen Schwartz, Zagreb

UVODNA PORUKA

Uredništvu Novoga lista

Molim Vas da ovaj uzvrat, sukladno tradicionalnoj toleranciji Vaše rubrike „Reagiranj“, čim prije bez kraćenja objelodanite!

Unaprijed hvala.

Zagreb, dne 4. rujna 2008

OSVRT

„Skandalozno, sramotno, sramota, blasfemija, zloglasni, zločini, zločinac, ratni zločinac, zločinačka, klerofašistička, Eichmann, koljač, krvnici, klali, palili, ubijajući, kukavičje jaje, ogorčila, sablaznila, kazna, kazneno djelo, kazneno odgovarati...“ Ovu ka-

nonadu kao da smo slušali u okviru nekoga „saopštenja“ centralnog komiteta ili zbora radnika u pokojnoj jugovini, u povodu kakve opasne diverzije usmjerene protiv temelja naše revolucije, nesvrstanosti i samoupravljanja. Ali ne, nije Juga, nego je Novi List (30. kolovoza 2008), oduvijek dakako ljevičarski, jugonostalgičarski, neopartizanski, ali sada, u trenutačnoj prigodi, osobito jugoidno militantni. Jer, riječ je o najpopularnijem hrvatskom ratniku četrdesetih, legendi Hrvatskoga obrambenog rata, neustrašivom ustaškom krilniku Juri Vitezu Francetiću, za kojega je čak i srpski partizanski romanopisac Mladen Oljača, u romanu Kozara, našao lijepih riječi. Kao i pokojna Juga, i Novi List, udruženim snagama čak desetorice hrabrih neopartizanskih bojovnika (abecednim redoslijedom: Crnčec, Flego, Fumić, K., Kajin,

Kundić, Pupovac, Radin, Šantić, Vonta), u hrvatskom borcu Francetiću, branitelju hrvatske države od genocidnih četničko-partizanskih napadaja, vidi monstruoznog ubojicu, jer mu, baš kao ni danas generalu Gotovini, ne može oprostiti „magnissimum crimen“ (Jazbec) - sudioništvo na stvaranju i obrani hrvatske samobitnosti i samosvojnosti. Desetorki se ne sviđa što je, u zborniku „Zatajena grobišta i prešućene žrtve Drugoga svjetskog rata i poraća u karlovačkoj županiji“ autora Mladena Šomeka, Jure Francetić upisan u popis tih žrtava. Zar nije na Francetiće-
vu zrakoplovu počinjena diverzija (komunistički su simpatizeri stavili šećera u spremnik!), zar Juru nisu masakrirali srpski seljaci, simpatizeri četnika i titovaca, zar nije umro pod okriljem partizana, u sobi po kojoj su se „nestašno“ motala dvojica boškobuha, malo-

dobna braća Slavko & Daniel Goldstein? Francetić je za Novi List ustaški zločinac, premda nig-



Jure Francetić

dje nikada nitko nije podastro vjerodostojne dokaze o njegovim zločinima, osim ako mu zločini nisu u tomu da je legendarni zapovjednik Crne Legije kod Romanije, na Kupresu, u bugojanskom kraju, u Istočnoj Bosni, uspješno tamano združene jugo-gerile, te tako Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ponosno vratio prastaru granicu na Drini? Možda je trebao 1941. otići u tifusarsku šumu i s partizanima poklati onih osam tisuća žrtava (samo karlovačke županije!) o kojima piše Šomek. Onda za Novi List, za zloglasnoga jugovojnog sudca Fumića, za „partizanskoga borca“ Vontu, te za dežurne manjince Pupovca, Radina i Kajina (kojega i ovoga puta smeta „fašist Thompson“, a nije mu smetalo s „fašistom“ se Haiderom sastajati te uglavljivati poslove!), - za sve te dakle paleo- i neojugoslavene, Francetić zasigurno ne bi bio koljač, nego „narodni heroj“.

Francetićevo „zločin“ profesionalni

partizan Vonta mnije možda „dokazati“ itlerovom packom Juri da zbog „ustaških zločina“ jača protunjemački partizanski pokret. Ovo bi doista trebalo biti krunski dokaz: kakav li je zločinac tek onaj, kojega zločincem nazivlje i najveći zločinac svih vremena! Točno je da je ustaški pukovnik Francetić bio članom službenoga Poglavnikovog izaslanstva na sastanku s njemačkim Führerom u ukrajinskoj Vinici 23. rujna 1942, tri mjeseca prije Jurine tragične smrti. Tom zgodom Hitler je izrazio zainteresiranost Reicha za obdržbu i osigurbu prometnica koje vode preko NDH, kako bi se iz Dalmacije i Hercegovine u Njemačku nesmetano mogao izvažati

boksit, potreban njemačkoj proizvodnji aluminijske. U tom sklopu Hitler je gledao i na problem jačanja partizansko-četničke gerile. Poglavnik mu je, međutim, uzvratilo ističući potrebu hrvatske samoobrane od četnika što ih zdušno podupiru Talijani. Hrvatska dakle nije mogla prestati s vojnim operacijama protiv velikosrpskog neprijatelja samo zato da bi Hitleru lakše bio isporučivan boksit. Hitler je imao u vidu njemačke a Pavelić hrvatske interese, i to je cijela istina o Hitlerovoj packi Francetiću. A da je Poglavnik sa svojim čvrstim stavom uspio, dokazuje i činjenica da je Hitler, na Poglavnikov u Vinici postavljen zahtjev, već za mjesec dana premjestio njemačko vojno zapovjedništvo za područje NDH iz Beograda (gdje je ono šurovalo sa Srbima) u Hrvatsku.

Jedino dobro mjesto u bloku Novoga Lista protiv Francetića jest Kajinovo stavljanje dvojice paj-

daša, predsjednika Mesića i antinacističkog lovca Zuroffa, u isti koš, kamo i spadaju.

Na kraju komentara „Francetićevo kukavičje jaje“, neuobičajeno vehementnog za njegova inače staloženog i razboritog autora Nevena Šantića, stoji retorski upit na adresu onih koji u Francetiću s pravom vide žrtvu velikosrpsko-partizanskoga masakra: „Može li se dublje pasti?“. Vratimo taj upit kao bumerang Novom Listu: Može li dublje pasti hrvatsko novinarstvo? Skandalozno je i sramotno da se tako piše, da se tako blati jednoga od najplemenitijih hrvatskih muževa, da mu posthrvatski režim pod zaštitom mrkale noći zaplotnjački ruši skromna obilježja, umjesto da mu usred Zagreba, koji još uvijek nije smogao snage maknuti šumskog maršala, podigne velebnik spomenik kakav je svojim neizbrisivim domoljubnim djelom u miru i u ratu Vitez Jure zavrijedio! No, kako se Hrvati odnose spram svojih veličina, tako im i ide, a kakvi su sami, takvi su im i vođe. „Ustaška priča“, međutim, ne može se „jednom zauvijek okončati“, kako priželjkuje Šantić, baš kao što se ni povijest ne može izbrisati iz narodnog sjećanja futurističkom ideologijom trenutačnoga režima, a u svemu što je bitno tu priču ne bi ni trebalo izbrisati, jer je neuništiva epopeja, organska sastavnica velike hrvatske povijesti. Glede pak „veličanja ustaštva“ (o čemu u Šomekovoju knjizi, suprotno Fleginoju insinuciji, uopće nije riječ), bilo bi lijepo doznati koji ga to zakon RH inkriminira kao kazneno djelo. Možda mi je takav zakon promaknuo, pa ću od sada i ja morati strogo pripaziti, ako je vrag odnio šalu!

SRAM VAS BILO USTAŠE! (5)

Lasa Šukilo, Zagreb

*Povika na vuka,
a lisica piliće krade.*

Na kraju zadnjeg priloga napisala sam: „E, ustaše, ustaše, samo Vi spavajte. I s crnim kapama, na njima veliko latinično slovo U, hodajte po Thompsonovim koncertima. Onda će Vam, kao i uvijek, netko drugi biti kriv.“

Međutim, ...

UGASLA ŠTROKOVA ZVIJEZDA

Branko Mijić, „Novi list“, Rije-
ka, 2. listopada 2008.

Goran Štok više nije potencijalni spasitelj Opatije i Liburnia Riviera Hotela, sudeći prema unutrašnjim glasovima iz Sanaderove Vlade, a šanse da se nagodbom riješi pitanje vlasništva i zatvori trokut trgovine s potraživanjima Darka Ostoje, su minimalne!

Trogodišnja trakavica oko LRH produžila bi se time u neizvjesnost, a u klinču između dvojice tajkuna i države najviše bi izgubili zaposlenici najveće opatijske tvrtke i sam grad koji je nekada bio turistička perjanica europskog ugleda. Teško je reći gdje je sada puklo i zašto je propalo već

neko vrijeme kao spašonosno najavljivano rješenje sa Štrokom u glavnoj ulozi, no posljedice bi mogle biti katastrofalne. Opatija, koja poput Hollywooda popločava svoje šetnice zvijezdama velikana, mogla bi ostati bez svoje najsajnije hotelske zvijezde koja je obasjavala i privlačila goste iz cijelog svijeta. No, sasvim sigurno, krivca i krivicu za aktualni kratki spoj treba potražiti u prošlosti, jer seže u kriminalnu privatizaciju koju je državni vrh legalizirao.

Kuponska privatizacija u kojoj su nastala potraživanja Darka Ostoje bila je samo jedna od tih manifestacija lakog bogaćenja za odabrane, čije posljedice nije otklonila niti jedna Vlada u posljednjih deset godina. Štoviše, sve su administracije, svaka na svoj način, pomogle zategnuti konop do guše, odgađajući rje-

nja odlučila namiriti dajući u zamjenu LRH Holdingu koji iza sebe nema nikakvog hotelijerskog pedigrea već isključivo mešetarskog. Srljajući iz greške u grešku, stvar je dovedena do apsurdna deus ex machina uvođenjem u igru i trećeg, Štroka, kojeg su Sanader, njegovi ministri i pobočnici, iz samo njima poznatih razloga, proglasili podobnim, a Ostoju nepoželjnim tajkunom i vlasnikom LRH!

Da sve bude kao iz rubrike „Vjerovali ili ne“, Upravni sud već tri godine nema hrabrosti reći je li se svojedobno SN Holding zakonito uknjižio na vlasništvo LRH, očigledno se ne želeći zamjeriti državi, što dovoljno govori o našem neovisnom sudstvu odnosno njegovoj politiziranosti. Status quo najviše odgovara Ostoji koji će se, po svemu sudeći, na ovaj ili onaj način, prije ili ka-

snije, uspjeti debelo naplatiti, a najmanje LRH u Opatiji kojima su pokopane sve nade da bi se konačno mogli početi ponovno turistički razvijati, a Stara dama uhvatiti davno izgubljeni prikličak s jadranskim top destinacijama.

Štrokova zvijezda iznenada je ugasla, nakon što nam je kao iz vedra neba, pafl!, bačen na stol kao da je Aleksandar Makedonski. Iz Vlade se

više ne čuju fanfare, već probušena mješina opet tanko cvili: piiiiff...



Amir Muzur i Goran Štok

šavanje problema i prebacujući vrući krumpir nekome drugome, sve dok se on nije usijao. Sanader je ubrzo ustuknuo nakon što je javnost burno reagirala saznavši da je država svoja dugova-

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (6)

Poslano sa:

srpskemucenice@yahoo.co.uk

LINČ U KONJEVIĆ POLJU

UZ svu sekiraciju i brigu za Srebrenicu, Ibran Mustafić je ostao u Sarajevu punih sedam meseci. Pokušavao je da telefonskim putem upravlja Srebrenicom.

Mustafić piše da su kod Kragljivoda nađeni mrtvi Meho Hrvčić i Bahrudin Osmanović iz Potočara. On ih smatra prvim žrtvama "agresije na prostoru Srebrenice". Ne daje detaljnije podatke o njihovoj pogibiji, ali kaže da je posle toga "sam grad Srebrenica ostao gotovo bez Muslimana. Bilo je i nekoliko onih koji su bili spremni da i same četnike dočekaju kao 'oslobodioce', jer je najbitnije bilo spasti svoju kuću. Procene govore da je u samom gradu ostalo oko dvesta Muslimana, tako da su domicilni Srbi, JNA i paravojne formacije iz Srbije ovladali gradom bez ispaljenog metka."

Mustafić piše da su potom u Srebrenicu pristigli "domaći četnici, predvođeni Goranom Zekićem, poslanikom Skupštine BiH". Kako su mu telefonom javili, u gradu "četnici redom pale muslimanske kuće i ubijaju preostale Muslimane, od kojih su većina bili stari i iznemogli". "Četnici su, zaključuje Mustafić, uspeli na prostoru opštine Srebrenica da počine brutalni genocid odmah na početku agresije 1992. godine."

U "Hronici našeg groblja" Milivoje Ivanišević, istraživač ratnih zbivanja u BiH, daje drugačiju sliku tih događaja:

Etničko čišćenje srpskih teritorija u opštinama Bratunac, Milići, Srebrenica i Skelani Muslimani su započeli napadom na male zaseoke Gniona u srebreničkoj opštini i Blječeva 6. maja na Đurđevdan.

Iz Srebrenice Srbi su se iselili 9. maja 1992. godine, masovno i gotovo panično. U gradu je ostalo svega oko tridesetak lica koja nisu Muslimani. Od tada je Srebrenica čisto muslimansko mesto. Najveći broj meštana razbežao se po okolnim, najbližim srpskim selima, u Bratunac, Skelane ili preko Drine u Srbiju."

ljiljanima'. Tada se konačno videlo da su i sva prethodna ubistva, najčešće iz zasede, bila ne puka slučajnost, što su vlasti dokazivale, već deo unapred smišljenog plana i početak oružanog obračuna i likvidacija što većeg broja Srba."

MUSTAFIĆ kaže da se "uz velike muke i životni rizik" iz Sarajeva vratio u Srebrenicu. Boraveći u Tuzli, čuo je da je "jedna grupa srpskih boraca zarobljena na Zalazju i da su posle toga likvidirani. Među njima je bio Branko Simić, moj školski drug iz Gnione, i



Konjević polje

"Neposredan povod za to", kaže Ivanišević, bilo je ubistvo Gorana Zekića, narodnog poslanika u tadašnjoj skupštini BiH, sudije i predsednika Srpske demokratske stranke u opštini. Njega su lokalni Muslimani sačekali u zasedi, na prilazu Srebrenici, kod sela Zalazje, i ubili 5. maja uveče. Za taj 'podvig' odlikovani su 'zlatnim

njegov brat Pero. Pored njih dvojice, na spisku sam prepoznao i Slobodana Ilića, nekadašnjeg sudiju Opštinskog suda u Srebrenici, Miju Rakića, autoprevoznika sa Zalazja. Bila je i bolničarka Rada na spisku..."

"U Tuzli sam saznao, piše Mustafić, da je Kemo sa Pala (Kemal Mehmedović) nosio po Srebrenici

neku odsečenu glavu i plašio ljude. Po tim saznanjima sam vidio da glavno kolo u Srebrenici vode ljudi od kojih se svašta može očekivati. Od Mirsada sam saznao da je u Konjević Polju lišen slobode i Nurif Rizvanović, koji je letos tamo doveo oko 500 do zuba naoružanih momaka. Saznao sam i da je Naser

Orić postao glavni bos!"

O tome šta se u međuvremenu događalo u srebreničkom kraju Mustafiću je detaljno pričao Hamed Salihović Sado, načelnik SJB:

"Moj Ibro, jebo ti narod! Narod ti je obična stoka, koja samo zna za drugim halakati. Nurifu je presudio narod. Kad smo uhapsili Nurifa Rizvanovića i druge, u Konjević Polje je dovedeno oko tri hiljade ljudi. Kada je Nurif izveden pred narod na binu i na pitanje sa bine da li treba izdajnika ubiti, svi uglas kliču: 'Ubiti, ubiti!' Narod će te uvek jebati. Kada Zulfo (Tursunović) udari tupim delom noža u glavu, narod kliču. Nurifa i njegove su u zatvoru ubili na mrtvo ime. Nurif je na binu izveden u donjem vešu."

Hamed Salihović Sado rekao je Mustafiću da je odmah posle mitinga u Konjević Polju Naser Orić otišao u akciju na zvrničku Kamenicu, u kojoj je "likvidirano oko 120 četnika, ali znam da je na Kamenici poginulo i nekoliko naših". Hameda je pred kraj rata stigla smrtna kazna od muslimanske bratske ruke. Ubijen je prilikom pokušaja atentata na Mustafića.

Po povratku u Srebrenicu Mustafić je, kaže, ustanovio "planirani kaos", poput onog u Sarajevu i u

čitavoj BiH. Svoga izabranika Nasera Orića video je u novom svetlu: "Naser je uvek mogao funkcionisati na principu filma 'Ubij sve i vrati se sam!' Naser je mogao da raste samo ako ga okružuje ljudsko đubre. Oko sebe je okupio sav ljudski stajnjak, koji se slegao u Srebrenicu".



Konjević polje

U knjizi "Planirani kaos" Mustafić govori kako su pripadnici Alijine vojske početkom 1992. godine oduzeli oružje Srbima u selu Čumavići. To priča Mustafićev brat Samid, prikazujući sebe u ulozi nekog ko ima "dobro i meko srce".

"Jednog dana smo se samoinicijativno organizovali te otišli u srpsko selo Čumaviće", kaže Samid. Kako sam se lično poznavao sa Milošem iz Čumavića, pozvao sam ga da razgovaramo.

Milošu sam rekao da smo došli u Čumaviće da tražimo od njih da predaju naoružanje. Iako je bio blef, rekao sam mu da su Čumavići opkoljeni sa svih strana sa 150 ljudi i da smo mi određeni da sa njima obavimo razgovor o predaji naoružanja.

Naravno, rekao sam mu da bi to bilo za njih najbolje rešenje, a da im zauzvrat garantujemo sigurnost. Posle dugog ubeđivanja, postrojili smo žene i decu."

"Već smo, priča Samid, sa ubeđivanjem počeli da gubimo živce, tako da je Hajro Bešić iz Podčauša izveo iz stroja jednu malu devojčicu, odvojio je od majke i zapretio da će je zaklati ako ne prihvate ultimatum o predaji naoružanja. Znao sam da je Hajro stari kavga-džija i problem, tako da sam se uplašio da to i ne uradi.

Prišao sam Hajri i uzeo devojčicu i vratio je majci. Mati je odahnula, jer se zaista uplašila za kćerku.

Posle ponovnih Miloševih konsultacija sa svojim komšijama, konačno su doneli odluku o predaji naoružanja.

Predali su 14 dugih cevi, a Miloš mi je izvadio i ponudio i svoj vlastiti pištolj. Pištolj nisam hteo da uzmem..."



ZLOČIN

VOJNICI Nasera Orića 8. avgusta 1992. spalili su 55 kuća u srpskom selu Ježestica i ubili devetoro meštana. Među njima su bili Anđelko Mladenović, njegov brat Dragan i majka Savka. Anđelku su odrekli glavu koju je po Srebrenici slavodobitno nosio Kemal Mehmedović Kemo.

MILANE BANDIĆU OVO JE MOJ ZAVIČAJ - ?

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

MILAN BANDIĆ je tipični reptil kriminalnog miljea, koji godina-ma vlada, sustavno reketira te kontrolira građane grada Zagreba. I umjesto da večera, kao što sam i zbog MILANA BANDIĆA i ja morao u REMETINCU večerati žgance s jogurtom ili obratno, MILAN BANDIĆ slobodno uživa u srednje pečenom bifteku s tartufama.

Svoje povjerljive "komplice-suradnike" MILAN BANDIĆ je izvlačio ispod kamenjara hercegovačkog zavičaja, te ih dovodio na čistinu Trga bana Josipa Jelačića u Zagreb. I normalno je kako je nekome postalo pretijesno u glavnom gradu RH.

Jer taj TRG I TAJ GRAD su moj zavičaj.

Stoga i dolazi do sukoba s vucibatinama poput MILANA BANDIĆA i njegove banditske bratije, pa se WIESENTHALSKI obračunavam i s takvim šljamom. Iako na prvi pogled MILAN BANDIĆ djeluje priglupo i tupasto, "gazdama" koji su ga postavili na poziciju od iznimne je koristi.

Hercegovce kao što je poznato, između ostaloga rese odlike kao što su upornost, spretnost, lukavost, snalažljivost i poštenje. Životne im okolnosti određuju u kojemu će se pravcu razvijati.

Eto, MILAN BANDIĆ je od sitnog uličnog seoskog zgubidana a kasnije urbanog klošarčića, dogura-

o i do čelnog mjesta mafije grada ZAGREBA... Jedan moj dobar znanac, HERCEGOVAC, kao profesor na kanadskom fakultetu predaje kroatistiku. Iako je samo "mesar", brat tog doktora profesora, bio je veleposlanikom RH u Mostaru. Sjećamo se kako je tadašnji prvi čovjek HR policije, poznatiji kao ŠIME "TETKICA", dotičnog "mesara" optužio da je LEGIJI, kasnije okrivljenom za likvidaciju srbijanskog premijera, izdao krivotvorenu hrvatsku putovnicu.

Započela je najavljena istraga.

Kada su nadležni shvatili kako su motive za izvršenja tog terorističkog čina imali i ministri "vlade" IVICE RAČANA s PRCKOM na čelu takve "vlade", poglavito je motive za likvidaciju dr. Zorana Đinđića imao tzv. predsjednik RH, istraga je naprasno prekinuta... i "mesara" više niti najveća



MUP-ova "tetka" nije niti spomenula.

Slične istrage Vam se u dlaku jednako "vode", ako pokazuju počinitelje kriminala iz tzv. državnog vrha. Općinski kazneni sud u Zagrebu također drži optužnicu protiv mene zbog zlopora-

be položaja u poslovanju. To ukazuje kako je kriminalac VINKO MIOČ, inače "istražitelj" u ovom slučaju, a sada još i predsjednik navedenog kaznenog suda, pod velikim pritiscima međunarodne sigurnosne zajednice.

Kriminalci koji su zapravo opljačkali POREZNE OBVEZNIKE Republike Hrvatske, do sada su se pokušavali "vaditi" na meni, kako bi sakrili plijen vrijedan desetak milijuna eura. Bude li tekst podignute optužnice doista ugledao svjetlost javnosti, i MESIĆ, i ČAČIĆ, i PUSIČKA, i SANADER, i ŠEKS, i TUROPOLJAC, i bivši sitni doušnik-UDBAŠ BEBIĆ... pridružit će se već "pospremljenom" MILANU BANDIĆU na domjenku u REMETINCU.

I svi će prije obroka moliti BOGA, ako gore navedene protuhe, osim opljačkanom novcu vjeruju u BOGA, da im obroke koji puta spremi dolje potpisani. A da će im biti u slast, dokazao je već MILAN BANDIĆ. Potvrdu moje kuharske kvalitete, VUCIBATINE-budući stanari REMETINEČKOG ZATVORA, mogu dobiti i od dvjestotinjak gostiju, kojima upravo spravljam obroke.

To što su kriminalci imali SMOLU zakačiti se sa mnom, nije razlogom da ću im podvaliti i SALMONELU...

Za očekivati je kako će i ta već podignuta "optužnica" protiv mene, završiti kao "istraga" o prodaji-pljački INA-e, a koju je "istragu" odavna najavio i još brže obustavio CIPAL OD PORTA.

EH, DA JE BRANKO STOJKOVIĆ ŠOGOR STJEPANA MESIĆA

Lasa Šukilo, Zagreb

Branka Stojkovića, predsjednika udruge za zaštitu građana „Štit“ iz Bjelovara, ganjaju kao „vrag svoju mater“, kako se ono zgodno zna reći. Uhode ga, prijete mu, nastoje ga premlatiti, kidaju mu internetske sveze, bezrazložno ga uhićuju.

Branko Stojković nije šogor Stjepana Mesića.

A da je?

Tada bi, kao Žarko Pavlića, inače veliki prijatelj Darka Štirmera, odvjetnika iz Zagreba, pravi Mesićev šogor, kupio 2007. godine bivše Podravkino odmaralište u Pirovcu za 25,2 milijuna kuna, koje je vjerojatno pozajmio od šogora Stipe. Potvrdio je to i Da-



Nesuđeni šogori – nisu iste krvne grupe

mir Polančec, podpredsjednik Vlade RH. Onda bi, zapravo sada, prodao isto to odmaralište za 56,0 milijuna kuna i zaradio – ni manje, ni više – nego 30,8 milijuna kuna.

Šteta zaista što Branko Stojković nije šogor Stjepana Mesića.

Alaj bi mu bilo LEPO!

„Dajte vina za sto dana da zapamti po Balkana. Nek' se čuje, nek' se zna, kad je svadba ciganska.“

* * *

A zemljišta u Istri, kod Damira Kajina? Polako. O tome ćemo drugom prigodom.

VJEČNE MESIĆEVE ČAROLIJE

Branko Stojković, Bjelovar

Postoji jedna iluzija, sveprisutna u Hrvatskoj, što nema preuzimanja odgovornosti za zločine, koje je počinila JNA, na čelu s Vrhovnim komandantom Mesićem. Za Hrvatsku je karakterističan slučaj rušenja Vukovara, Dubrovnika i drugih hrvatskih gradova. Ima li nešto skandaloznije od lika i djela Stjepana Mesića? Na prvi pogled stvar bi trebala biti posve jasna, Da ne bi bilo donekle nekakve zabune, za pustošenje naše zemlje - netko je kriv.

Mesić je javno naložio lomaču na kojoj će biti spaljen umirovljeni

general Vladimir Zagorac. On će javno gorjeti pred očima cijele hrvatske nacije. Aktualni novinari bacat će ulje na vatru, a iz publike netko će dobaciti isto snopić drva. Ljudska drama je otpočela s glavnim protagonistom Mesićem. On je sud i državno odvjetništvo, on je policija, on je sve, pa i država....

Dosita, razumni čovjek se može začuditi, kad najednom ugleda egzekutora i njegovu žrtvu, koja je u poziciji idiličnog zaštitnika. Ili bolje rečeno zaštitnika zakona. No, taj zaštitnik ima najveće grijeha, njemu građani vjeruju, jer glumi poštenjačinu i sveca. Nitko u Hrvatskoj nema pravo na

mišljenje, osim predsjednika bivše Jugoslavije, no i sadašnjeg predsjednika Hrvatske.

To je novo totalitarno gušenje, i ovako jedva malo stečene demokracije. Zbog Mesićevih ideoloških mehanizama, tj. ti pogledi Hrvatsku su doveli do faktičke cenzure. Ljudi su postali "krepene lutke" hrvatske državne politike. A hrvatski intelektualci postali su kukavice, očito su se izgubili u mulju kriminala. Svi se distanciraju od vladajućeg režima.

Biti u današnjoj "osmogodišnjoj" državi Mesića, to znači izgubiti pamet, ne biti kritičar režima - koji nema najosnovniji program

razvoja Hrvatske. To je dokaz da u Hrvatskoj nitko ne vodi brigu ni o čijoj sudbini, niti tko vodi računa kako ljudi uopće žive. Doista, danas novinari pljuju po hrvatskom generalu Zagorcu, svatko tko hoće, redovito, a tako smo inače navikli - to pokazuju sve Mesićeve afere.

Mesić manipulira s masama ljudi. Ali nije samo riječ o ljudima, nego je riječ o kriterijima. Bez njih nema izlaza iz defektne Hrvatske. Naivan je svatko tko misli da Mesić vodi Hrvatsku pravim putem. U takvoj politici se skriva jedna ozbiljna prijetnja orvelijanskog svijeta. Čudovište leži u fantaziji imaginarnog životinjskog nagona. Mesić je stotine tisuća ljudi učinio siromašnim i jadnim. Beskućnike gledamo na svakom uglu.

Htjeli smo slobodnu zemlju, a što smo dobili? Stjepan Mesić ima svoj veliki poslovni gigant, s koji upravlja iz sjene preko svoje kćeri. Nexe grupa d.o.o najprije se dočepala Našičke cementare,

koja je bila prije privatizacije sanirana iz državnog proračuna sa 66,5 milijuna kuna. Zatim ta grupa prisvaja koprivnički "Biokalnik", a svoje pogone ima u: Bugarskoj, Poljskoj, Rumunjskoj, Mađarskoj, Crnoj Gori, Bosni i Hercegovini, Srbiji, Francuskoj, Libiji, Pakistanu, Ugandi, Keniji, Novom Bečaju, Feričancima, Sremskim Karlovcima, Koprivnici - Igma, Sisak, Betonara d.o.o - Sarajevo, Đakovo, Zagreb, Luka Tranzit d.o.o - Osijek, i.t.d. Mesićeva firma Nexe grupa prisvojila je od Vlade Zeca Kamen-Ingrad, odnosno kamenolom.

Što mislite zašto su Radomir Čačić i Vesna Pusić iz HNS-a obećavali 200.000 radnih mjesta? I to u ono vrijeme kada je Mesiće ta stranka iznjedrila za predsjednika Hrvatske, na izborima. Mesić je zavidio Miroslavu Kutli što ovaj ima 178 poduzeća, pa ga je rušio uz harangu, kao i Tuđmanove... Sada nikome ne smeta što Mesić ima 300-tinjak svojih poduzeća,

koja su nastala na sumnjivi način.

Čitavi rojevi novinara, kolumnista, isljednika, istraživača, političara, doktora, psiholozi i psihijatar bave se Brankom Stojkovićem. Oni ga u biti sprečavaju da istina ne dođe na vidjelo dana. Kažu da iz Stojkovića opasno izlazi mržnja i terorizam, da lije crne slutnje - izmišljaju anamneze i lažne slučajeve. Stojkovićeve riječi i izjave nazivaju psihološkim crtama - i tko zna čemu...

Oni traže da se zabrani govor Branku Stojkoviću, kao i javno djelovanje. Prikazuju ga kao negativca. I na kraju na njega se bacaju kao čopor bijesnih pasa. Želeći u njemu uništiti duh pa i tijelo. Sve zato što je Branko Stojković odlučno progovorio o laži, nepravdi i nasilju... Ne treba zaboraviti, sve što je ova nadobudna politika napravila, odnosno učinila svakom čovjeku koji je ukazivao na ovakvo zlo.

IZIGRANI BRANITELJI

Lasa Šukilo, Zagreb

Zajednica udruga HVIDRa Grada Zagreba, konačno, utvrdila je da Upravni odbor Fonda hrvatskih branitelja krši braniteljska prava glede raspolaganja njegovom imovinom. Posebno je to došlo do izražaja pri prodaji dionica INAe MOLu.

Pozvani su svi branitelji da se priključe zagrebačkim kako bi svim pravnim sredstvima pokušali očuvati svoje vlasništvo. Najavljeno je u tom smislu i pokretanje više sudskih postupaka.



Uprava Fonda hrvatskih branitelja

VEZE BERLINSKOG I SPLITSKOG SVEUČILIŠTA

dr. sc. Ivo Derado – Splitsanin, fizičar, München

Freie Universität Berlin (FU) je ove godine u državnom natjecanju njemačkih sveučilišta zasluženo odlikovan naslovom „Excellenz“.

Čitajući berlinski dnevnik „Tagesspiegel“ od 14. lipnja 2008. našao sam u prilogu FU-a: „Novosti iz znanosti i istraživanja“ za Split interesantno pismo predsjednika Slobodnog Sveučilišta profesora Dr. Dietera Lenzena. Predsjednik Lenzen je prvi put posjetio Split kad je 14. listopada 2003. zajedno s rektorom splitskog sveučilišta, profesorom Dr. Ivanom Pavićem potpisao ugovor o partnersvu između Zaklade „Karlo Grenc“, te sveučilišta Splita i Berlina. Dozvolom predsjednika Lenzena donosim prijevod tog interesantnog pisma:

PRIJATELJI U TUĐINI

Dieter Lenzen, President Freie Universität Berlin

Što smo dalje od domovine to su važniji prijatelji u tuđini. Karlo Grenc je jedan od takvih. On je do nedavna bio njemački počasni konzul u Splitu, do svojih sedamdeset godina. Grenc je vrlo komunikativan i otvoren Hrvat, koji je u prošlim teškim vremenima na Balkanu, igrajući ulogu posrednika i kontakt osobe, učinio neprocjenjive usluge Saveznoj Republici Njemačkoj.

Grenc je fanatik u najboljem smislu riječi. Izgleda dvadeset

godina mlađi nego što jest, sportske je građe. Po prostoru svoje zaklade okretno se provlači dok gostima pokazuje svoje kulturno blago: gotovo dva milijuna dokumenata o Splitu, ponajviše o Dioklecijanu, rimskom caru koji je u Splitu imao svoju vrlo važnu rezidenciju. Grenc je impresivan gospodin koji je čitavu svoju obitelj integrirao u svoju misiju i viziju velike izložbe u Berlinu. Tko će mu pomoći?

Grenc je također aktivno sudjelovao i masivno podržavao izgradnju „Centra za njemačko, hrvatsko i europsko pravo i njihovu usporedbu“. Centar se nalazi na Freie Universität Berlin (FU) i na sveučilištu u Splitu. Vođa tog centra je profesor Herwig Roggemann, profesor emeritus prava FU-a. Grenc i Roggemann se nadopunjuju. U psihologiji bi ih nazvali „primarno motivirani“, idealisti i filantropi. Obojica rade bez naplate jednostavno zato da bi Hrvatska imala budućnost koja s jedne strane crpi iz prošlosti, s druge strane iz razvoja europskog prava.

U Centru se piše pravna povijest Balkana, zakoni se komentiraju i daju im se konture, europski razvoji se adaptiraju, diskutiraju i propagiraju.



Ovog će se ljeta obrađivati osobitosti europskog prava mora. To je zasigurno za Hrvatsku, s njezinom razvijenom i lijepom obalom, ali i s mnogo ekoloških problema, jedna megatema! Do sada se sve financira iz Pakta za stabilizaciju i sredstvima Europske zajednice. Danas vlada mir na Balkanu i prijatelji se boje da bi sredstva za studij, literaturu i rasprave o oblikovanju i konačnom provođenju pravne i čvrste budućnosti mogla nestati. Tko je bio u projektu lako dođe u iskušenje potrošiti svoj privatni račun da bi se pothvat nadalje održao. Pri tom se u stvari radi o nečem značajnijem, jednoj zadaci europskih dimenzija i od interesa za Njemačku: dobiti na Balkanu jakog i pouzdanog partnera. Za Sveučilište u Berlinu to je mali dragulj u njegovom angažmanu u istočnoj Europi. Nadamo se da njemačka politika, znanstvena vanjska politika, Savezne Republike Njemačke gledaju na naš pothvat na isti način kako ga i mi vidimo! Unapređenje znanosti u inozemstvu naime znači etablirati prijateljstvo i mir pomoću takvih „fanatika“ kao što su Grenc i Roggemann i s njima mladi Hrvati koji žele postati kao njih dvojica.

P.S.

FU Berlin ima osam puta godišnje svoj prilog u „Tagesspiegelu“. Nešto slično bilo bi poželjno da Slobodna Dalmacija ima za sveučilište u Splitu!

KAKO SE JE RASPRAVLJALO O SDP-u I NASILJU NAD GRAĐANIMA

Branko Stojković, Bjelovar

U emisiji "Latinica" na HRT1 u ponedjeljak 29.09.2008., potvrđeno je da Milan Bandić (SDP) gradonačelnik Zagreba ima 250 kaznenih prijava, zbog zloupotrebe svog položaja i drugih kažnjivih kriminalnih djela. No, koliko ima takvih Milana Bandića u Hrvatskoj? Kojima nitko ništa (ne) može. Jer oni su država, tj. sustav koji sam sebe štiti. Na TV-e ekranima mogli smo čuti svjedočenja raznih ljudi o (de)strukcijama gradonačelnika metropole, koji funkcionira u skladu s građevinarskom mafijom. Bilo je izneseno niz argumenata, po kojima bi trebala policija i državno odvjetništvo odraditi svoj posao. Te kriminalne skupine čak masakriraju dječja igrališta i gradske parkove... Kako bi tu površinu iskoristili za svoj biznis.

Zanimljivo je, da je Hrvatska postala kao neka trgovačka samoposluga u koju kradljivci bez problema ulaze i krađu. Bande ulaze i nitko im se ne suprotstavlja. Dok god se pojedinci tako bezgranično bogate - zlo raste gore nego ikada. Uzmimo na primjer - kako Ivica Todorčić (tako novine pišu) sedmi je najbogatiji čovjek u Svijetu. Iza njega su na ljestvici Warren Buffet i Bill Gates, dok su ispred njega Ingvar Kamprad, Miroslav Mišković, najbogatiji čovjek u Srbiji, Lakshmi Mittal, Boško Šrot Slovenija. Eto u kakvu se je Hrvatsku preobratala obećana Tuđmanova (HDZ) zemlja, što u njoj sada sve postoji.

Kada se danas raspravlja o fizič-

kim napadima na novinare i one ljude koji istinu govore, moram reći koliko puta je meni javno bilo poručivano "Ubit ćemo te i razapeti kao Isusa". I to da će oni javno učiniti na bjelovarskom paviljonu. To znači - "Ubili smo Isusa, ubiti ćemo i tebe". Mislim da je zbog istine bolje svašta pretrpjeti, nego prihvatiti bolesne i ogavne laži koje nam previranti svakodnevno serviraju. Ciljela Hrvatska našla se je pred dvojbom, zato što imamo političke stranke od kojih građani nemaju nikakve koristi. Laž im je uvijek na usnama.

Pitam vas: Što nam uopće treba takva politika koja nas vuče u nekakvo evropsko ujedinjenje, za koju se zalažu "naši" političari. Ako se svi ujedinito u EU i NATO, od koga nas onda taj savez treba štiti? To je činjenica da hrvatski građani nisu objektivno i subjektivno informirani o svim posljedicama ulaska u takve međunarodne integracije. Imamo domaće lopove i strance koji su postali vlasnici oko dva milijuna kvadratnih metara hrvatskog zemljišta. Stranci su kupili oko 5.000 (tisuća) kuća i raznih objekata. Oni su vlasnici tvrtki i poduzeća: telekomunikacija, hotela, televizijskih kanala, banaka, INA-ih naftnih polja, Plive, i.t.d.

Da bismo donekle shvatili politiku "naše vlasti" u Hrvatskoj, moramo je najprije prikazati čime se ona bavi. Današnja medijska i politička propaganda stvara atmosferu - kako je ulazak u međunarodne integracije od presudne važnosti za našu zemlju. Zagarovnici ulaska nam govore "biti ili ne biti". A većina naroda ne

zna da su oni u službi veliki imperijalističkih ciljeva, odnosno lopova koji vladaju svijetom. Mi ne smijemo zaboraviti da nas sa svih strana okružuju najgori i najljući neprijatelji, koji žele profit bez rada..

Ja vas građani pitam - što može sad vašem životu dati smisao? Mi danas živimo u gradovima u kojima nas jako zabrinjava politika koja se provodi. Činjenica je da, kao što sam rekao u policiji i državnom odvjetništvu rade ljudi koji su duboko povezani s korupcijom i kriminalom... Danas bi mogli kontrolirati svoju sudbinu i oblikovati svoj život nabolje, ukoliko se pokušamo riješiti cijelih garnitura, onih ljudi ili bolje rečeno skupina, kojima je mjesto u zatvoru, a oni upravljaju gradovima, tj. Hrvatskom.

Hrvatska je podijeljena po svakovrsnim sukobima i napetostima, te destruktivnim napadima na sve one koji na nešto ukazuju - što ne valja. Još 1990-tih godina se nije moglo zamisliti da će ove mlade generacije i njihov život upropastiti politički bludnici kojima je u glavi samo osobni profit. Mladima su dali brojne kafiće, noćne klubove gdje se toči alkohol do rane zore. Sve je to smišljeno uništavanje budućih generacija, da im se nitko ne može suprostaviti. Jesi li čovječje ikada sanjao da bolje živiš. Upravo, je zbog toga pitanja Branko Stojković naišao na mnoge probleme, koje su mu priredili takvi vlastodršci.

ZELENI ILI BIJELI, DRVENI ILI PVC PROZORI U STAROJ GRADSKOJ JEZGRI DUBROVNIKA?

Divo Bašić, Dubrovnik

Na internetu (www.vecernji.hr/newsroom/news/croatia/3154185/index.do) postoji članak "Propise o uporabi tradicionalnoga građevnog materijala u gradu nitko ne poštuje. Zabranjenim PVC prozorima upropaštavaju Dubrovnik" (28. 08. 2008.), te u nastavku slijede komentari na tu temu. Stanoviti komentator "giblinas" u odgovoru na "bang"-a čak spominje i moje ime i prezime, vjerojatno omaškom. Ima dobrih komentara, te su ljudi dali sebi oduška, pa su otvoreno rekli o toj temi, iako nisu stavljali svoja vlastita imena.

Postoji stari naziv za tamnozeleno boju (pituru): "dubrovačka zelena". Kada dođete u butigu kupiti takvu pituru, tražite je pod tim nazivom, ali treba paziti da ne bude svijetlozelena jer dodatno trebate kupiti mali crni Tesarol da bi pitura dobila prepoznatljivu tamnozelenost. Međutim, postoji čak i malo tamnija boja Hammerite tamnozeleno sjajna koja je, doduše, predviđena za metal, ali odlično je podnosi i drvo. Hammerite "tamnozeleno" polumat ili polusjajna zapravo je svijetlozelena i znatno se razlikuje od prikaza (sličice) na kantici (limenci) takve boje. Međutim, sjajnost tamnozelena matira zapravo kiša i sunce, tako da je to prava boja koja traje, vjerovali ili ne (jer znam iz iskustva), čak 6 godina (kako u specifikacijama i piše). To je pitura kojom treba pituravati prozore (čak i neka vrata) u starom Gradu, tako da vas ne zavara dosta skuplja cijena vaša piture (95-100 Kn) jer toliko takva boja i vrijedi.

Sjećam se kada je jedan gospodar i istraživač dubrovačke povijesti govorio da je dobro da su na Peskariji klupe za sjedenje bijele boje jer da je tako "bilo prije". Međutim, mislim da je dobro da su tamnozelene boje kao što su sad jer takva boja ima svoju praktičnu svrhu: na bijeloj se vidi svaka

mrlja, a na tamnozelenoj ne. Za vrijeme Dubrovačke Republike nije bilo ni Peskarije (koja je nasuta 1865.), a ni tih klupa. Međutim, bilo je prozora (funjestri i škura).

Po mom mišljenju, logičnije je da su prozori tamnozelene boje. Netko je svojevremeno rekao da je u arhivu našao da su prozori nasuprot Kneževa dvora bili bijele boje. Dobro bi bilo vidjeti te dokumente jer moramo znati da bi odluka ili podatak o takvim prozorima trebali biti prije 1806. i upozoravati da su prozori određene boje "po starom pravilu" uz navod od kada ili pak da se potvrđuje neka star(ij)a odluka jer sve što je kasnije spada u "dostignuća" francuske i kasnije austrijske uprave koji su čak rušili u starom gradu, te pljačkali topove (neke čak i pilali da bi ih lakše odnijeli). Čudno je da se danas "službeno" sugerira da kuće starog Grada trebaju biti opitirane u bijelo, krema (drap) i roza. Po mom mišljenju, roza boja nije za stari Grad i spada u domenu prijeretjenih "dostignuća", a trebale bi se rabiti samo bijela i krema (drap).



Ukloniti sve PVC prozore u starom Gradu bio bi stvarno veliki pothvat, ali ne treba okrivljavati konzervatorske odrednice ili slabašne zakone. Mravi ne postavljaju plastične prozore, već ljudi koji mogu to činiti iz različitih pobuda zločestosti ili uzajamnosti po principu: "Ako je stavio on ili ona, i ja ću". Istina, aluminijski i plastični prozori su hermetičniji i praktičniji za održavanje. Treba omogućiti nekolicini maranguna (drvodjelaca) da djeluju u starom Gradu, te potporom Grada omogućiti da ljudi u staroj gradskoj jezgri imaju stanoviti popust na izradu drvenih prozora.

Svi prozori trebaju biti tamnozeleni.

Znači, u cijelosti (izvanka i iznutra). Tako bi trebalo narediti pituravanje i određeni rok ispunjenja. Možda bi ovako mogao (pro)teći razgovor između komunalnog redara i stanovitog građanina: "Dobar dan. Živjeli. Vidim da imate bijele PVC (ili aluminijske) prozore (i vrata), pa ih do tog i tog datuma morate opitirati u Hammerite tamnozeleno sjajno boju. Ovdje vam je bon popusta za tu pituru u Pr-Shopu (kojeg možete nabaviti u našim gradskim uredima, te ja nisam trebao doći!), pa kupite tu kvalitetnu pituru". Građanin odgovori: "Neću". Nato će komunalac: "Nećete? Dobro. Kad nećete, onda ćete platiti 20-50 puta veću kaznu za devastaciju kulturnog dobra/spomenika jer ste za 2 cm proširili prozore, a da o vratima i ne pričam, pa vi nemojte ni drugi put".

Postoji također problem vrata koja dobijaju nove, šire dimenzije, te dovratnike i nadvratnike koji se vidno ističu bjelinom koja bi ipak trebala biti zagasitijeg vapnenačkog mramora, a tu su - za nefalit - i novoumetnuti skalinu iste bjeline. Problem vanjskih kašuna klima-uređaja bi se u budućnosti također mogao riješiti sličnim bonovima popusta kada bi se svim stanovnicima starog Grada naredilo da treba staviti unutarnje (portabl) klima-uređaje, ali opet postoji problem slijevanja radom stvorene vode iz cijevi takvih uređaja. Ljudi bi trebali imati i broke (kante) koje treba prazniti. Stari uređaji bi se prodavali po povoljnim cijenama ljudima izvan stare gradske jezgre. I tako bi trebali ljudi živjeti i nastaviti živjeti u gradu pod zaštitom UNESCO-a. Postoje, naime, dijelovi kuća starog Grada koji su totalno zapušteni, u njima nitko ne živi, te su razbijene lastre (stakla) prozora koji su itekako derutni. Svim vlasnicima treba narediti da uvijek netko treba stanovati u starom Gradu (pa makar iznajmili prostore), te održavati svoje vlasništvo i zajedničku nam baštinu.

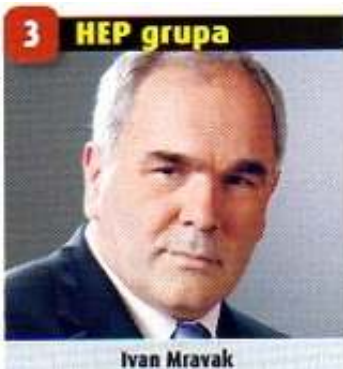
SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (4)

Lasa Šukilo, Zagreb

USTAŠA BROJ TRI - JE LI TO IVAN MRAVAK?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Ivan Mravak, vlasnik koncerna AGROKOR., ustaša br. 2. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

„Lider“ navodi:



HEP Grupa Ivan Mravak

- Prihod: 10,81 milijarda kuna
- Broj članica: 15
- Najveća tvrtka: HEP (95%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Ivan Mravak preko HEPa drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo HEPa ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

Mr. sc. Ivan Mravak, rođen je 1954. godine, a od ožujka 2008. godine predsjednik je Uprave HEPa.

Mr. sc. IVAN MRAVAK - ŽIVOTOPIS

Inženjer na održavanju u šećerani „Jugozapadna Bačka“ u Baču (1980.–1982.), odgovorni elektroprojektant u Radnoj jedinici Inženjering SOUR-a Borovo (1982.–1985.), tehnički direktor Radne organizacije Energetika SOUR-a Borovo (1985. - 1988.), rukovoditelj tehničkih poslova Pogona Vukovar DP

Elektra Vinkovci, tijekom Domovinskog rata, od rujna do studenog 1991. godine organizirao autonomni sustav opskrbe električnom energijom Vukovara, koji nije bio povezan s elektroenergetskim sustavom (1988. - 1992.), koordinator za izgradnju u Direkciji za distribuciju HEP-a; član Stručnog tima Projekta „35 kV jadranski otoci“ (1992. - 1995.), koordinator obnove u ratu oštećenih elektrodistribucijskih objekata (1995. - 1997.), voditelj reintegracije elektroenergetskog sustava Hrvatskog podunavlja u sustav HEP-a (1997.), direktor Sektora za tehničke poslove u HEP Distribuciji d.o.o. (1997. - 2004.), predsjednik Uprave HEP-a d.d. (2004. - 2008.).

Diplomirani inženjer elektrotehnike, Fakultet tehničkih nauka, Sveučilišta u Novom Sadu (1979.), magistar znanosti, Fakultet elektrotehnike i računalstva, Sveučilišta u Zagrebu (1994.).

SINDIKAT OD VLADE TRAJI ISTRAGU O NAVODNOM KRIMINALU U HEP-u

(Hina, 12. srpnja 2007.)

Hrvatski elektrogospodarski sindikat (HES) na jučerašnjoj je konferenciji za novinare u povodu medijskih napisa o kriminalu u HEP-u zatražio od Vlade raspravu o stanju u toj tvrtki te ulazak MUP-a i Državnog odvjetništva u HEP kako bi se pokrenula istraga i skinula "ljaga" s većine radnika te tvrtke. Od Vlade, skupštine i Nadzornog odbora HEP-a zahtijevamo smjenu člana Uprave HEP-a Velimira Lovrića jer je ostvario protupravnu imovinsku korist veću od 66.000 kuna za "uspješan poslovni rezultat u 2005." s obzirom na to da tada uopće nije bio zaposlenik HEP-a, već je

bio na platnoj listi Ivice Todorića, rekao je predsjednik sindikata Đubravko Čorak. Sindikalci su također zatražili suspenziju i utvrđivanje odgovornosti člana Uprave HEP-a Ante



MLADEN BARIŠIĆ,
ravnatelj Carinske uprave
RH tast je Ante Despota

Despota zbog, kako su rekli, medijskih napisa o reketarenju. Zabrinjava to što se priče o nečistim radnjama pojedinaca iz Uprave HEP-a povlače već više od godinu dana, no na njih nitko ne reagira, rekao je Čorak.

STATI NA KRAJ ELEKTROENERGETSKOJ MAFIJI U HRVATSKOJ

Dobroslav Paraga, www.hsp1861.hr

Najučestaliji su slučajevi kriminala i korupcije u HEP-u sklapanje štetnih ugovora na teret poduzeća u vlasništvu države... Direktori HEP-a dodjeljivali su sami sebi i sklapali međusobno takozvane menadžerske ugovore putem kojih su njihova mjesečna primanja prelazila i od pet do osam puta plaću Predsjednika Republike Hrvatske, dakako, sve uz stalna povišenja cijene električne energije i na štetu hrvatskih potrošača / Umjesto da se potruži smanjiti HEP-ove gubitke u dovođenju električne energije do potrošača koji su trostruko veći nego u zemljama članicama EU, elektroenergetski lobi u Hrvatskoj razmišlja kako podvaliti hrvatskim potrošačima rog pod svijecu, povećati postotak svojih enormnih zarada i provizija i povećati cijenu struje na štetu potrošača.

DIREKTOR HEP-a OPTUŽEN ZA REKET

Plamenko Cvitić, www.nacional.hr, 2. srpnja 2007.

ANTU DESPOTA, člana uprave HEP-a, djelatnici te kompanije optužuju za uzimanje mita prilikom sklapanja poslova s kooperantima.

PROMIJENIO TRI STRANKE Prije nego je postao član HDZ-a,



Ante Despot bio je u Hrvatskoj narodnoj stranci i Demokratskom centru

GRAD SVJETLOSTI

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Pisac prvog hrvatskog romana "Planine", Petar Zoranić - ličkog sjemena - ponikao u Ninu, a odrastao u Zadru, nazvao je Grad Madijevaca - Darom mora i sunca.

Zadar odista slovi kao jedan od najstarijih gradova u ovom dijelu svijeta. To je shvatljivo u kontekstu pozamašnog dijela vodećeg hrvatskog paleoarheologa Dra Šime Batovića, koji u prvom tomu svog monumentalnog djela "U osvjetljenje civilizacije" prikazao najstarije ostatke tragova čovjeka - na Dugom Otoku, u Velom Ratu - našeg pretka koji je znao paliti vatru prije četiristotine i pedeset tisuća godina! A da je to biće bilo odista razumno ljudsko biće, dokazuje baš činjenica da je znao, ne samo koristiti se vatrom, nego i - paliti vatru.

Sve životinje, bez razlike, boje se vatre. A paljenje vatre oduvijek je za čovjeka bio obredni čin - čin po kojem je i pripremanje hrane na vatri bilo slavljenje sunca i po njemu posveta hrane koja život daje, po čaru vatre život čini ugodnim.

Zadar je i danas grad u kojem se štuje svjetlo od svjetla jer dolazi od Stvoritelja u sveopćem bratstvu u kojem je samo čovjek stvoren na sliku i priliku Stvoriteljevu i - ne boji se vatre, nego želi da vječno traje - i na zajedničkom oltaru svetišta, i na obiteljskom ili zadružnom ognjištu.

Zadar se doima: s mora kao luka u koju pristaju sva polovila, a s kopna kao splav s kojeg se može otići ušir. Zadar je, u sjaju sunca grad-svetište. Grad u kojem pri-

sebni ljudi osjećaju blagodat primorske klime i darova koja ona daje i u vodi i na kopnu. I oni koji su u Zadru rođeni i oni koji u Zadar dođu živjeti, raditi i osnovati svoju obitelj, po Zadru hodaju kao u predvorju svetišta: nema tu galame, žurbe, guranja i neurotike - Zadar je grad u kojem je svaki dan život prava svetkovina.

Horde pljačkaša, koje su u prošlosti tko zna koliko puta navaljivale i provaljivale u Zadar, rušile ga i pljačkale, nikad nisu uništile urođenički osjećaj krotkosti domaćih ljudi u svom velikom gradu-svetištu među bedemima. Nisu poznati ikakvi građanski sukobi koji bi podijeljen grad svojatali eliminacijom onih koji ne pripadaju njihovoj stranci. U gradu u kojem postoji toliko svetišta održan je kao postojan duh štovanja Boga, poštivanja bližnjeg i dizanja ograda prema neprijatelju, a ne vojnim pohodima na tuđe gradove.

U Zadru danas, nakon zadnje pošasti koja je grad 'sraivila sa zemljom' u toku drugog svjetskog rata, bdiju neporušeni zvonici i kao srca svog puka, ti zvonici točno u određene sate oglašavaju se zvonjavom u skladu i sazvučju, pogotovu u nedjeljnom jutru, najčešće u obilju sunca: čovjek pozdravlja Stvoritelja očekujući da se odazove blagoslovom.

Tada se razjate golubovi, galebovi grlice i ostale ptice i - u ljudskim očima podignutim prema rijetkim bijelim oblacima prema nebu, osjete ljepost žica u užitku duhovne prosvjetljenosti. Smiraj duše u miru skrušene duše.

Bjelina Zadra na svom poluoto-

ku, ponosan među bedemima i uz more, s buketima zelenila i visokih tornjeva - u sunčanoj blagodati nedjeljnog jutra ugleda se kao dlan na kojem su raspoređeni svakojaki dragulji - dar Rodu i Domu - poziv na gozbu i dalekoj ljudskoj braći koja, kad se nađu u Zadru, osjete neku čudesnu obiteljsku bliskost. Zadranici su zazivali Boga i Bog se je njihovu zazivu - odazvao!

Čovjek je u Zadru osjetio bliskost Boga i ljudske duše i ostvario svojim rukodjelom djelo s kojim se ni jedan drugi ljudski rukotvor ne može usporediti - Zadarske morske orgulje.

To mudro smišljeno i pametno izrađeno djelo ljudskih ruku pravo je i najnovije 'čudo na istoku' - Bog se objavljuje svijetu po svjetlosti. Blagost svjetla i oblaka pokreće vjetrove, vjetrovi mreškaju more i more se u Zadarskim orguljama glasa u veličanstvenoj beskrajnoj simfoniji u kojoj se akordi nikad ne ponavljaju i uvijek i isponova slijede u savršenom suzvučju.

Tako u Gradu koji pozdravlja sunce, u suzvučju mora ljudska duša doživljava vječiti i neprekidni govor Logike Stvaranja.

U Gradu sunca, na zadarskom poluotoku nema ničega što bi poticalo na fanatizam bilo vjerski bilo (be)zvjerski.

Tko želi vidjeti aureolu Stvoritelja neka dođe na Zadarske morske orgulje u blaženoj sjaju najljepšeg zalaska sunca na zemlji.

KAKO JE UNIŠTEN ILI IZDAN HRVATSKI SAN (3)

Marin Bašić, Slavonski Brod

Pravda za najveći zločin prema Hrvatima počinjen od strane samih Hrvata, tadašnjih izdajica i sabotera hrvatskog sna, mora biti posve neumoljiva i dostižna, te u cijelosti treba raščistiti s tim povijesnim nedjelom počinjenim nad hrvatskim narodom za vrijeme najtežih trenutaka za domovinu. Toliko je ova država ili vlada ostala dužna svom narodu učiniti, a narod od nje zahtijevati.

Sve to zbog našeg napaćenog naroda i svih žrtava i preživjelih branitelja koji razočaranim očima promatraju kako od dana propasti plana B koji je nastupio s posljednjim danom rata. Ne postoji jasna nacionalna vizija kao jasan put izlaza iz ekonomske krize.

Dok se glavni krivci za sabotažu hrvatskog sna i kreatori ove jalone današnje sudbine slave kao heroji u vladi za njih odobravajućim riječima uz smijeh kazuju tko je jamio je jamio. Tko je jamio je jamio, prije su riječi lopova, nego li riječi poštenoga čovjeka.

Čovjeka kojemu je stalo da se čašću i pravednošću izbori za bolje sutra i pronađu te kazne krivci za veleizdaju i sabotažu hrvatske snage koju je predstavljala postojeća industrija.

Ta se nepravda mora u konačnici ispraviti sva na čast i ponos svih onih koji su ginuli, ali i radi povrata časti i dostojanstva ugledu naroda koji je izdan i iznevjeren dočekao ono što mu je priredio vlastiti rod. U času kada ga je

izdao pljačkom i uništio temelje gospodarstva te time osujetio realizaciju plana B.

Na sramotu i poniženje današnjeg hrvatskog pravosuđa, te u konačnici i naroda, spominju se čak i pojmovi kao zastare za te slučajeve.

No te zastare ne postoje!

Prirodnim slijedom stvari narod nikad ne zaboravlja veleizdaju i sabotažu svoga kolektivnog sna. Istina isplovljava na površinu, te on mora dobiti zadovoljštinu i biti obeštećen u konačnici. To, što je opljačkano privatizacijom, stvarano je kroz dugu povijest i znojem i krvlju, te predanim radom svih naših predaka, a oteto je iz usta današnjeg hrvatskoga naroda.

Veleizdajice su opljačkale i uništile hrvatsko gospodarstvo ostavivši narod na cjedilu prepušten sudbini koju su mu besramno priredili kada mu je bilo najteže. Žrtve su bile enormne. Za san naroda o samostalnosti plaćena je najviša moguća cijena, a nakon izdaje vlastitih državljana plaćena je još i veća.



Tu cijenu izdaje kroz privatizaciju otplaćujemo i danas. Danas se pitamo za što i za koga su ginuli branitelji i civili? Za što se je borio i ujedinio cijeli hrvatski rod? Dali za one koji uz smiješak javno govore tko je jamio, jamio je? Nacionalna i patriotska je kolektivna dužnost priznati svetu obvezu da se pred Ili za dan o pravednoj i dostojanstvenoj samostalnoj Hrvatskoj?

Ispada trenutno da je to sve bila borba za propali izdani san naroda koji nije dočekan zahvaljujući sudionicima privatizacije ili veleizdajicama države Hrvatske.

Ispada da su gubili oni koji su ginuli, a pobjeđivali oni koji su u pozadini pljačkali i uništavali isto ono za što su na oltaru domovine branitelji ginuli. Veleizdajice su izašle kao najveći pobjednici, dok je narod propao u trenutnu neperspektivnu sramotnu sadašnjost i bijedu bez izlaza.

Pravda u ovom pitanju mora biti zadovoljena i u najvećoj mjeri mora se insistirati na suđenju izdajicama-lopovima, te na povratku narodnog bogatstva u najvećoj mogućoj mjeri. Pravdina dostižnost ima neograničeno pravo na obeštećenje te se nije teško obeštetiti.

Pobijedili smo vanjskog neprijatelja, ali vlada ni narod do danas nisu bili dorasli nositi se s unutarnjim neprijateljem ili se nije htjelo ili nije znalo. Teško se suočiti s činjenicom da je Hrvat, lopov i sebičnjak, bio izdajica narodnoga sna sudjelujući u pljački (privatizaciji) narodne imovine krvavo stvarane, te da je upravo on glavni i odgovorni

za izdaju i sabotažu jedinog izvora tadašnjeg oporavka i razvitka, onoga koji je trebao biti strateški državni izvor rada za hrvatsku koru kruha koje danas eto nema.

Pred sudom trebaju se poredati sve te glave izdajice i saboteri hrvatskog nacionalnog sna. Izbiti svakome ideju iz glave da će oni koji ubuduće pomisle da je jamljeno jamljeno i da prolazi kao gotova stvar u državi. Njihovim se konačnim osuđivanjem mora dokazati narodu da se znamo nositi i s takvim saboterima i tu pobijediti jednako kao i vanjskog okupatora.

Moramo dokazati sebi da imamo smjelosti i zrelosti boriti se do kraja za naš hrvatski kolektivni san. Dakle, pozvati na odgovornost svakog znanog i neznanog sudionika ilegalne privatizacije i tražiti zadovoljštinu i odštetu u ime hrvatskog naroda i obeštećenja za nacionalnu veleizdaju u trenucima kada je svima bilo najteže i kada su njihova pohlepna djela uništila jedinu mogućnost da se nakon rata nastavimo boriti radom i mogućnošću vlastitim sredstvima i izborimo se za obnovu i sretnu, te prosperitetnu jaku samostalnost.

Pokazuje se trenutno kako nismo ni toliko samostalni da raščistimo s onima koji su sabotirali hrvatski san izdajući ga i uništivši ga. Izdajice su Hrvatskoj sudbinu skrojile, uništile kolektivni san o prosperitetu, a njihovim izborom sišli smo s konja na magarca.

Zašto?

Zato da bi u Hrvatskom saboru, najvišoj instituciji naroda, mogli slušati o pljačkašima kao tko je jamio, jamio je i da bi ih zaboravili, oprostili im za veleizdaju dopustili im pravo na zastaru. Zaboravili na svu neprocjenjivu i

neopisivu patnju koju su svojim nedjelima uzrokovali cijelom narodu i čije posljedice osjećamo i danas, a osjećat ćemo ga dok god to konačno jednom za sve vijeke to ne raščistimo.

Upravo, jer je veleizdaja naroda i uništenje, te sabotaža narodnog sna, zločin koji na zastaru nema apsolutno nikakvo pravo. Svaki takav akter mora biti priveden pred sud.

Neka se sve pokradeno sudskim putem vrati, neka odgovaraju svi odgovorni sudionici za krađu narodnog blaga, za sabotažu hrvatskog plana B plana o uspješnoj obnovi i samostalnom gospodarstvu koje su uništili. Apeliram na svačiju savjest. Ne posustanite i ne dopustite zastaru za taj zločin.

Apeliram na hrvatski narod neka se probudi i prizna istinu. Privatizacija jest bila i ostala je teška veleizdaja narodna i njegovoga sna u ratnim najtežim trenucima. Jer privatizacija je i današnja kolektivna rak rana hrvatske svakodnevnice.



Ostavivši narod na cjedilu, prodajući mu svu imovinu koja nas je trebala nakon rata hraniti, obnavljati zemlju, te oblačiti. Iz osnovnog poštovanja prema narodu i hrvatskom snu, te svim palim žrtvama bilo bi pametno suzdržati se od svake pomisli da se ikad dopusti na sve to tek kazati tko je jamio, jamio je.

Jer koji su jamili, ti su i izdali, a

koji su izdali i osujetili narodni san nazivaju se veleizdajnicima. Takvi moraju odgovarati za svoj zločin. Izdajnicima se ne oprašta i ne pruža im se podrška sve dok se ne pokaju pred sudom i ne zatraže oprost. Njih se do tada ni ne pozdravlja.

Do trenutka dok se svi sudionici te veleizdaje zvane privatizacija ili pljačka ne osude od zakona i suda. Ovo će biti država kojoj su veleizdajice i lopovi bili i ostali krojači sudbine naroda.

Onog trenutka kada se oni osude ova zemlja tek tada će steći jedinu postojeću mogućnost za okretanje neke nove bolje stranice u borbi za ono što je plaćena najviša cijena, borbi za bolju sutra hrvatskog naroda. Danas tako jednako pljačkaju narod gotovo svi privatnici, iskorištavaju se hrvatski radnici u svojoj zemlji poput robova.

Ovu našu samostalnu Hrvatsku izborili su časni ljudi, ali ovakvom trenutnom sramotnom kaotičnom i nesređenom stvorila su je nedjela nekolicine veleizdajica i ratnih profitera koji su domovinskim pljačkanjem uzrokovali i stvorili unutarnji kaos i neimaštinu, baš u trenutku kada nam je red i disciplinirani rad bio najviše potreban. Danas njihov primjer, u kojem su nekažnjeni za krađu narodne imovine, slijede mnogi privatnici.

I zato narod danas živi od pustih ispraznih riječi političara koji nemaju više ni obraza, ni energije, ni kredibiliteta za stvaranje istinskih promjena. Dakle, znali smo se izboriti za sebe pred nadmoćnijim neprijateljem, ali još uvijek se ne znamo izboriti za narod pred saboterima iz naših unutrašnjih redova. Takvi zeleni, bez imalo volje da se nedjelo veleizdaja zvana privatizacija konačno

osudi nemamo nikakvu dobru sudbinu nigdje.

Je li dovoljno samo reći tko je izdao, izdao je?

Je li dovoljno samo pomiriti se sa sudbinom da su nam današnjicu oblikovale te izdajice i lopovi?

Hoćemo li ih zaboraviti i pokloniti im ono što su kroz povijest stvarali hrvatski preci, a oni krađom prisvojili?

I zbog kojih sve to isto ponovno stvaramo i plaćamo novim dodatnim zaduženjima. Razmislite dobro je li riječ samo o krađi ili i o veleizdaji, te koliko je uistinu skupa dotična veleizdaja za ovu državu odnosno njen narod bila i jeste i danas, dok glavni krivci slobodno šeću?

Oni su nevini, a narod je kriv i

plaća za njihova nedjela ponovno stvarajući i zadužujući se i stvarajući ono što su veleizdajice privatizacijom uništile. Uništile su i izdale hrvatski san. Ovo je moj apel hrvatskom narodu da se probudi i drzne suočiti sa svojom stvarnošću, jer istina uvijek ispliva na vidjelo.

Privatizacija je bila veleizdaja kolektivnog sna i države.

Taj argument i činjenica još nije isplivao na vrh svijesti hrvatskoga naroda, stoga ovim apelom nastojim skromno doprinijeti procesu osvješćivanja kolektiva i suočavanja sa stvarnim stanjem stvari. Jer, ne primjećujem baš da je za svih ovih prošlih godina velikih napora naroda da se krivci privatizacije privedu pravdi ova činjenica bila iznesena kao pra-

vovaljani i vjerodostojan argument i protiv zastare, ali i kao najveći razlog požrtvovnosti i dužnosti države Hrvatske da sa tom veleizdajom privatizacijom konačno raščisti u interesu

Uskoro će izbori, pazite kome dajete povjerenje. Ne budite naivni, jer u Hrvatskoj postoji generacija neokaljenih i časnih ljudi. Koji imaju smjelosti i volje do kraja dotjerati sva pitanja svakodnevnice, posebno ona najvažnija. Istina o privatizaciji je ta, da je to veleizdaja naroda što govori da nema pravo na zastaru i oprost do dana kada se narodu povrati vjera u državu procesuiranjem svih sudionika privatizacije i povratom imovine narodu.

U LAZARETIMA - VIRTUALNI MUZEJ ILI MULTIMEDIJALNI CENTAR?

Divo Bašić, Dubrovnik

Nedavno se u tisku moglo pročitati da je imenovano posebno Povjerenstvo sastavljeno od arhitekata, umjetnika i drugih "kulturnjaka" koji će svojim idejama i angažmanom pridonijeti što boljoj realizaciji zamišljenoga Virtualnog muzeja u Lazaretima, a sve poslove i pripreme uređenja Virtualnog muzeja obavljati će ustanova Dubrovački muzeji Dubrovnik. Mišljenja sam da je pored mogućeg angažmana muzealaca, svakako na prvom mjestu nužno i presudno angažirati barem jednog muzeologa.

Čuveni i u svjetskim razmjerima poznati hrvatski muzeolog Ivo

Maroević (Virtualni muzeji - izazov globalizacije, u knjizi: Baštinom u svijet, Matica hrvatska, Ogranak Petrinja, Petrinja, 2004, na str. 87-90), kaže:

"...Nije li cijeli koncept virtualnog apriori suprotan konceptu muzeja kakav se je stvarao od renesanse naovamo? ...suvremeni elektronski mediji omogućuju da se oblik predočava trodimenzionalno, a ne samo u dvije dimenzije kao što je slučaj s crtežom, nacrtom ili fotografijom. Nova tehnologija omogućuje i dinamičko predočavanje predmeta, a ne samo statičko. Koncept virtualnog na stanoviti način eliminira materijalnost muzejskog predmeta pretvarajući ga u prikaz koristeći pri tome različite načine

njegova predočavanja. ...Virtualni muzej dakle ne traži prostor za izlaganje ili komuniciranje s publikom, ne treba brinuti o muzejskim predmetima niti se baviti temeljnim pitanjima njihovog očuvanja. ...On se zadovoljava slikom predmeta kao odrazom znanja i nizom podataka formatiziranoga znanja koji podupiru sliku a mogu se nalaziti u mediju riječi, pisanoga teksta ili drugih oblika vizualnoga. ...Ti će predmeti poput predmeta iz riznica manirističkih vladara ili studija i kabineta renesansnih moćnika biti sačuvani u idealnim kriptoklimatskim uvjetima, u spremištima u kojima im neće štetiti ni svjetlost niti zagađeni zrak, ni vlaga niti temperatura, ni

potresi niti poplave. ...Pravi svijet koji se pretvara u virtualni svijet posredstvom elektronskih medija omogućuje nam repriziranje povijesti. ...U virtualnom svijetu, pa tako i u virtualnom muzeju, težina i format predmeta nisu smetnja ni zapreka, zidovi prostorija nisu ograničenje. Na najnižem stupnju imaginacije virtualni muzej je odslik pravog muzeja. ...Tehnološki razvitak i procesi globalizacije potiču nastanak i razvitak virtualnih muzeja. Time se otvara pitanje adekvatnosti pojma muzej za tu novu tvorevinu. ...Istovremeno će se virtualni muzeji rađati u memorijama računala ljudi koji će iz ponuđenoga blaga virtualnog svijeta na globalnom planu stvarati svoje viđenje stvari i pojava. ...Virtualni muzeji neće ukloniti potrebu postojanja i djelovanja klasičnih muzeja. ...Klasični muzej ostat će i dalje izvor novih znanja za svaki virtualni muzej, ali æe istovremeno i saznanja koja će se otkrivati u virtualnom svijetu morati imati odraza i u klasičnom muzeju. ...".

U najnovije vrijeme na Internetu se može "(pro)naći" i pohoditi Virtualni muzej Egipta (www.virtual-egyptian-museum.org) gdje se nalazi više stotina ušću-vanih staroegipatskih predmeta (sarkofazi, posude, alat, maske, nakit i dr.). Svaki predmet "prati" i detaljan opis (veći broj fotografija "prikazuje" odabrane detalje "izložka", što u klasičnom muzeju baš i nije sveobuhvatno moguće zbog položaja izloženog predmeta). Mogu se "posjetiti" - (u)vidjeti i (prispo)dobiti, zamijetiti političke karte i kronologija povijesti (starog

Egipta, rječnik pojmova i sl.

Usporedno stvaranju kako-ga-nazvali "muzeja"/centra, mogli bi se jednako (uz)graditi klasični Arheološki muzej i Muzej Domo-vinskog rata. Mislim da je u La-zaretima zamišljen multimedijalni centar, a Virtualni muzej Dubrov-nika mogao bi eventualno imati prepoznatljiv URL (uniform reso-urce lokator; globalnu internet adresu) moguću kao www.virtual-dubrovnik-museum.org. Možda će se tamo naći podaci o našem slavnom Dubrovčaninu Benediktu Kotrulj (ević)u i njegovu djelu "O trgovini i o savršenu trgovcu" ("Knjiga o umijeću trgovanja", 1458.), a ne bih se začudio da u budućnosti negdje bude zapis neke knjige "O virtualnoj trgovini i o savršenom virtualnom trgovcu" ("Knjiga o umijeću virtualnog trgovanja") moguće nekih is-



pravni(ji)h i potpuni(ji)h informa-cija. Možda čak slabšnjeg naslova "Knjige o (o)vjenčano-kumskom nesavršenom pseudo-virtualnom trgovanju".

Tako vrlo Benedikt Kotrulj(ević) ("Dobrerečeni" iz roda Kotrulj, pa treba paziti na grafiju ako bi se Sveučilištu dalo ime i prezime tog Dubrovčanina) u Knjizi o umijeću trgovanja (prijevod s

talijanskog: Žarko Muljačić; Binoza Press, Zagreb, 2005, str. 109, 126, 128, 135), kaže:

"...I tako se svijet neprestano srozava i postaje kaljuža, pa ako se negdje i nađe neki trgovac, pun je zabluda i lakomislenosti bez i traga razbora. Dapače, većina je snizila trgovački poziv u praksi i vladaju se kao majmuni, koji čine ono što vide da i drugi rade, bez i truna razbora. ...Trgovac mora znati dokučiti razumom gdje se kriju laž i varka i da li su jednostavni ili živinski, jer u ovom poslu čovjek susreće dandanas tisuće zamčica, prijevara i obmana. ...Trgovčeva pravednost zahtijeva ne samo u općepoznatim stvarima nego i u skrivenim poštovanje tuđeg prava. Ako to ne činiš, neće te zvati pravednim. Trgovac mora biti pravedan ne samo u upravljanju novcem, nego i u dijeljenju pravde. ...Tako sam saznao iz izvješća našeg M. Angiola de Contija da je neki plemić koji je ostao udovac umro iste godine. Liječnici nisu mogli ustanoviti uzrok njegove smrti, pa su ga secirali i našli da mu u glavi nije bilo nimalo mozga. ...".

Nije mi poznato da li će se u tako os-

mišljenim i (pre)uređenim Lazaretima naplaćivati ulaznice, jer se namjerava napraviti svojevrsno početno "prihvatište" za turiste gdje bi načelno upoznavali prošlost Dubrovnika. Međutim, činjenica je da je ulaznica na gradske zidine od početka 2006. sada visokih 50 Kn za odrasle i 20 Kn za djecu, a od početka svibnja 2006. ulaznica u svaki pojedini muzej Dubrovačkih mu-

zeja čak 35 Kn za odrasle i 15 Kn za djecu (za grupe od 10 ljudi: 20 Kn za odrasle i 10 Kn za djecu). Bio je prijedlog na Stručnom vijeću Dubrovačkih muzeja da se uvedu tzv. obiteljske karte za ljude iz RH da se donekle ublaži poskupljenje. Možda će broj posjetitelja biti jednak jer, statistički gledano, nije isto kada ima manje posjetitelja, a ipak se zaradi više novca (zbog poskupljenja karata), nego kada imate više posjetitelja a, uvjetno rečeno, manje novca. Mislim da je to nesuglasje s onim, terminološki i općenito gledano, poslanjem muzeja. Bilo kako bilo, možda će posjetitelji ipak ulaziti u muzej u

znatnijem broju jer im neće biti poznata činjenica prošlih, a nadam se i ne tako skorih, budućih (općeživotnih) poskupljenja. (Ostvareno) poskupljenje je naravno u pravilu uvijek nepisano pravilo i naredba gradskih vlasti.

Friedrich Nietzsche, O koristi i štetnosti historije za život, Matica hrvatska, Zagreb, 2004, str. 95, kaže: "...kultura može biti i nešto drugo do dekoracija života, koja u osnovi ipak znači samo pretvaranje i prekrivanje. Jer svaki ukras skriva ono ukrašeno. ...istinoljubivost ponekad može nanijeti štetu obrazovanosti koju se upravo poštuje, pa čak i onda

ako može pripomoći propasti jedne cijele dekorativne kulture".

* U nešto kraćem obliku objavljeno pod naslovom: Uz virtualni muzej ili multimedijalni centar u Lazaretima, Trebamo i klasični Arheološki muzej i Muzej Domo-vinskog rata, Dubrovački list, god. VII, br. 370, (srijeda, 28. prosinca 2005.), Dubrovnik, 2005, str. 50.

** U Lazaretima - virtualni muzej ili multimedijalni centar?, Vijesti muzealaca i konzervatora, br. 1-2, Zagreb, 2006, str. 56-57.

TKO JE TU DOISTA UVREDA ZA HRVATSKI USTAV?

Diana Majhen, Zagreb

Zloraba političke moći od strane IDS-vog zastupnika Damira Kajina izgleda da ne poznaje ni granice niti joj ima kraja. Njegova najnovija izjava kako je Marko Perković Thompson uvreda za hrvatski Ustav doista zaslužuje da ga taj isti Thompson tuži, te da je Hrvatska pravna država, taj spor dobije s debelom oštetom koju bi Kajin trebao isplatiti.

E, ali to samo u slučaju da je Hrvatska pravna država.

Koja saborskim zastupnicima koji su hrvatski branitelji poput Branimira Glavaša isti čas skida imunitet, ali to ne radi kada je u pitanju npr.

predsjednik Mesić protiv kojeg je podneseno toliko tužbi da im se ni broja više ne zna.

Pa se tako i Damir Kajin može do mile volje kukavički skrivati iza svog saborskog imuniteta i usput klevetati koga god stigne, siguran da mu se neće ama baš ništa

dogoditi. A zašto i bi? Ako može spavati u Saboru (neću ulaziti u razloge tog spavanja) dok mi svi odvajamo za njegovu plaću i privilegije, to se javno prenosi na TV i on ne odgovara nikome za svoj nerad, zašto bi odgovarao za bilo što drugo?

Da malo pogledamo što to ne štima s tim Ustavom RH.

Marko Perković Thompson kao pjevač niti kao osoba nije zabranjen u Hrvatskoj, niti su zabranjene njegove pjesme. I ima pravo na rad i nastup kao i bilo koji drugi pjevač u našoj zemlji. I nitko mu ne smiju uzeti to pravo, bar tako piše u Ustavu RH.

No, to isto pravo, bez ikakve zakonske osnove,



**napisali, donijeli i provode:
Damir Kajin i Boris Miletić**

osporava mu Damir Kajin, zato što se njemu ne sviđaju Thompsonove pjesme. Ili se Kajinu ne sviđa ni hrvatski Ustav, nezgodna neka riječ, počinje sa slovom U.

Ne bi me začudilo da Kajin povuče svoje političke i ine veze pa da u skorjoj budućnosti, umjesto riječi Ustav RH imamo npr. riječ Stav (Kajinov) o RH.

Da Hrvatska doista jeste pravna država, vjerojatno bi se do sada pronašao netko tko ne bi dopustio Damiru Kajinu da Istru tretira kao svoju kraljevinu, a Istrane kao podanike bez prava glasa.

Jer, to isto pravo glasa, Istrani bi najbolje iskoristili svojim dolaskom, ili nedolaskom, na Thom-

psonov koncert. Ako se Istrani njegova glazba ne sviđa, pulaska Arena bi na dan Thompsonovog koncerta jednostavno ostala prazna.

Ali...

Kajin neće riskirati da se pokaže kako se Istrani ne slažu s njegovim stavom, neće dopustiti da karte za Thompsonov koncert budu rasprodane, te da njegovi sugrađani time izraze svoje neslaganje s onim što on zastupa.

Jer, čak i oni koji ne vole Marka Perkovića Thompsona, ukoliko poznaju bar slovo "d" od demokracije, neće zastupati tezu kako se nekome treba, bez ikakve zakonske osnove, zabranjivati da održava koncerte.

Zato Kajin Istrane ne pita ništa.

I zato se on i Miletić ugodno kriju iza svog saborskog imuniteta, dok usput gaze Ustav RH i sve ono što on predstavlja.

Pa se upitajmo, tko je ovdje doista uvreda za Ustav RH?

Marko Perković Thompson, pjevač koji samo traži svoje Ustavom zagwarantirano pravo na rad?

Ili Damir Kajin i Boris Miletić, ljudi koji mu to pravo osporavaju, koji koriste svoje saborske fotelje za koje plaćamo svi mi da istjeruju svoju volju i pri tome ih ni najmanje nije briga što rade suprotno od onoga što piše u Ustavu RH?

VLADAVINA NARODA ILI SAMOVLADA / R (DEMOKRACIJA ILI AUTOKRACIJA)

dr. sc. Ilija Barjašić

Po Stvoritelju dogodio se narod kao polje za žetvu svega što bi moglo koristiti i onima koji nisu sijali, a hoće žeti za sebe ili isključivo za sebe. Puno njih želi žetvu iako nisu sijali, pa se po njihovoj konkurenciji događa raslojavanje naroda. Po sudbini naroda i vođa, uglavnom sudbina se tvori vrteći se u krugu i stalno producira po tradiciji klasičnog autokrata, o čemu se rijetko raspravlja znajući koliko čovjek teško prihvaća novo, i da radije živi po staroj šablona. Zbog tendencioznog navikavanja narod se ponaša inertno pa vođu sve manje kontrolira i upozorava kako sve manje prihvaća odgovornost za preuzete dužnosti. Dok vođa postaje sam sebi svrha, narod ola-

ko shvaća nastalu situaciju i kada se radi o njihovim životima, ne uočava da je to znak posrtanja jednog naroda.

Nema riječi kojima se može izreći kolika je odgovornost vođe za živote, tj. može li čovjek duhovni život uzeti kao dužnost i za život biti odgovoran. Koliko je vođa kao pojedinac svjestan dok uzima tako veliku dužnost?

Čovjek je biće rasta prema autonomnosti – spoznajom, osvješćivanjem prema slobodi. Dok autokrat u političkom smislu označava apsolutizam iako je tek biće rasta – pa za život ne može biti odgovoran, jer čovjek još nije takva kvaliteta, samo uz silnu toleranciju i savjetnike vođa će utoliko poticati jedan narod. Dakle, pojedinac naročito kada se odmetne u autokrate jedino kao

etičar pozitivno je, dok političari kvalitete i iz ovog vremena uglavnom još uvijek ne djeluju prema apsolutnom dobru, proporcionalno spoznaji toliko se žrtvuju ili žrtvuju narod. Zapravo, mudrost se unosi u institucije koje su servis narodu. To znači vladar je znanje i preko institucija, adekvatno spoznaji preko kojih pojedinci u jednom narodu uče poticati jedan drugoga. Dakle čovjek je stvaran, a vladar je čuvar duhovnog života – u funkciji Stvoritelja života. Gledano iz vremenskog kuta, evolucija je nositelj spoznaje, a ako se tako ne pokaže na terenu nije je niti bilo, jer nije bilo kretanja u skladu sa životom. U dvojstvu razigrani Apsolut – Stvoritelj stvori čovjeka pojedinca pripadnika jednog naroda, život stupnja čovjeka na Zemlji. Nakon demo-

kracije i autokracije po volji jednog naroda, evo i osviještenosti čovjeka po kojoj adekvatno zaslužuje slobodu koja je otrov za strah, a koji je oruđe autokrata. Kakogod, kod nekih naroda «demokracija» je za sada plodno tlo autokratima za upravljanje, a koji su svrha sami sebi. Dakle, autokracija tj. pojedinac vlada narodom, bio on iz njegovih redova ili iz redova okupatora, i kada najmanje mogu pokazati u pravcu dobra, vladaju u «ime naroda». Najčešće autokrat je na riječima uzor. . . sve dok ga narod tolerira zbog preuzetih dužnosti i odgovornosti za koje ne mari, a što se pokaže u jednoj zajednici. Kada vladar svojim potezima pokazuje apsolutistički stil vladanja, na sceni je bolestan vladar. Uglavnom narod i „demokracija“ imaju kvalitetu logike zdravog razuma i očigledno se to nameće od strane Stvoritelja života, za ljude dobre volje – kao poticaj za djelovanje, umjesto pijanstva i orgijanja.

Apsolut je perpetuum mobile¹ i dovoljan sam sebi, što i čovjek nerealno želi stoga se na Zemlji služi koječime po cijenu skladna života, što uvijek stvara patnju. Znači, pojedinac nesvjesno po vlastitoj anarhičnoj volji dok rastače jedno zapravo svojim nakanama rastače sebe i selo, koje mu to dopusti. Dakle, pojedinac kao dio Jednog – Apsolutnog nameće se kategorično tumačenjem apsolutnog. Umjesto da se to Jedno konstantno sagledava i štuje kao garancija za sve razine i razlike života, pismene i nepismene, vjernike ili znanstvenike

ali u službi za JEDNO, jednu zajednicu, jednog pojedinca tako da se ne rastače i ne rasipa integritet – što je slabljenje. Dakle, za – JEDNO, zajedno, jedna zajednica se čuva kao opće dobro.

Dezintegracija nastaje zbog neznanja, zbog autokratskog ponašanja i zloupotrebljavanja demosa. Autokrat bez kontrole, kao rob osjetila zavarano prividom, izgubi kriterije za opće pa s velikim materijalnim izobiljem postane proklet i nepodnošljiv narodu. Jer tu ljepotu i dobrotu koja je iza i iznad ne može vidjeti, to što može čovjek urednim – duhovnim – očima. Svaki čovjek se pokazuje narodu i po svojim djelima, svim svojim pokušajima i posrnućima kao mudar ili lukav pojedinac za – JEDNO ili protiv. Autokrat je stalno u iskušenju, nije svjestan da demos može zadovoljiti samo kvalitetom, a sebe kvantitetom dok podmeće demosu privid „kruha i igara“ što je samo osjetilna razina, što bi za čovjeka trebalo značiti sekundarno po redu. Primarno je za narod sudjelovanje ZAJEDNO, ZA – OPĆE – DOBRO. Tek tako narod živi na putu beskonačnom što je smisao. Pravi vođa ustraje

pripada, a koji je tu da isti potiče i prezentira, što mogu samo marljivi i strpljivi. Proizlazi da pojedinac kao autokrat nije u službi svome narodu u odnosu na pojedinca, koji je za opće dobro kao Jedno.

Takav trud je smisao u pravcu za dobro, ZAJEDNO.

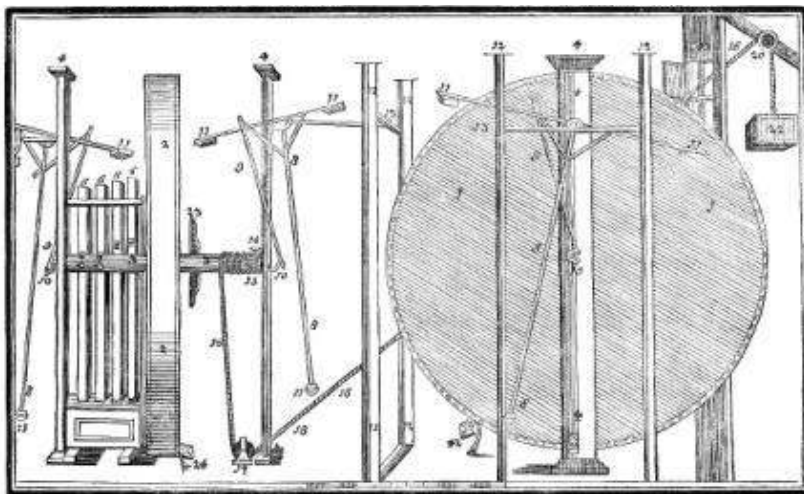
Zajedno, za opće dobro – za – JEDNO.

Kakvi su to pojedinci autokrati koji, dok predstavljaju dobru volju naroda, bi odvajali dijelove teritorija u ime demokracije na štetu Hrvatske kao samostalne i nezavisne države. Po cijenu općeg dobra u pokrajinama Hrvatske, neki autokrati bi htjeli biti makar polubogovi. Autokrati stvaraju zakone po vlastitoj mjeri, kako bi štitili sebe i ono što je proizišlo iz zamisli dok su vladali u pravcu da su sami sebi svrha. Autokratu naročito smeta znanje pojedinaca, pa je u stanju obezglaviti narod kojim vlada, što su činili vladari – autokrati kroz povijest i tako nesvjesno pripremali narod za nestanak sa Zemlje.

I pored očiglednog na terenu, za neke autokracija znači izboriti se po cijenu dobra, a za neke po radu odgovornost i nagrada za obavljene dužnosti.

Sudbina je čovjeka da sudbinu stvara svoju, razmjerno i zadovoljstvo sebi, koliko je žrtvovao za opće dobro kao Jedno u skladu s apsolutnim, tako da stvorenja ne guši već u ime Jednog da jedinke žive, a

ne da umiru zbog autokrata koji sebi umisle da je apsolutno jedno a ne jedinka za JEDNO.



i može odoljeti i pored svih iskušenja koja su odraz vlastite slabosti ili slabosti naroda kojem

Ne može pojedinac umišljati da je on ukupno zbir pojedinaca jednog naroda – dok sofistički pretvara manji argument u veći ili dio zamjenjuje cjelinom, ukupnim apsolutnim jednim.

Po istoj šabloni autokrat vodi demos na „demokratski“ način i u rat, do kojeg je i doveo narod. Kakvi su to autokrati s pretenzijom vladanja nad duhovnim životom Hrvata dok pokazuju na prostorima Hrvatske uglavnom volju za golom egzistencijom. Utoliko, i crkva otvara javne kuhinje i prihvatilišta za pijance. Kakogod, biskupi nisu svjesni da će narod

prije propasti ako im oni budu pripremali ručak i večeru. Treba znati da čovjek zdrava ili obnovljena duha – ne želi ručati niti večerati na račun drugog. Kada se pojedinca zaokupi hranom – golom egzistencijom, isti ne živi za bitno i takvima se lako manipulira u pravcu smrti. Dakle, vrijeme je da budete samokritični kao «pastiri» jer očigledno je koliko je Hrvat potaknut u pravcu duhovne obnove: nezaposlenost i odvikavanje od rada u Hrvatskoj toliko je uhvatilo maha ... alkohol, droga i perverzije u svim slojevima društva, toliko

je uhvatilo maha...

Vjerojatno će te na sljedećim izborima lobirati za stranku koja vam najviše obeća i plati na razini gole egzistencije. Protiv zavjere materije u funkciji gole egzistencije Hrvati se mogu spasiti: odvikavanjem od alkohola i drugih modernih perverzних poroka ponovnim navikavanje na rad. Dakako, pomoću reda, rada i discipline duh postaje jači, a ne po autokratskim šablonama.

¹ Apsolut je perpetuum mobile – vječno pokretljivo

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE (6)

Prof. Dubravko Heinrich,
Karlovac

LATIN I BJELOGLAVI SUP

Gledam europsku TV, u kojoj idu emisije o skrbništvu nad psima lualicama, o opasnosti da izumru neke vrste majmuna i mjera ma da se to spriječi, a i HTV je prikazala napore da se u nas očuva bjeloglavi sup. Za sve to pronalaze se novčana i ina sredstva spontano, ili državom ustanovljenih organizacija i tako potpomažu ugrožene vrste.

Postoji i suprotno djelovanje u Europi: na totalnom iskorjenjivanju jedne ugrožene vrste bosanicus croaticus rade mnogi, pa tako u nas i HTV, očekivano i g. LATIN. Ipak, u LATINICI se dogodilo nešto neočekivano: došlo je do ogromne disonance unapri-

jed „nabrijanih“ priloga uvaženih Latina (novinara g. LATINA, kojima je interes Hrvata na latinskom napisana knjiga) i gostiju u studiju, kojima je bila na srcu sudbina te ugrožene vrste. Tješime, da je to iznimna neuigranost na početku latinske sezone.

Neutješivo je moje nesnalaženje u pitanju što li je to BiH, možda teritorij bez države? Ili teritorij s više država? Ili više teritorija bez države, ili...? Jer u kojoj to državi policija provaljuje u banku, umjesto da ju čuva?

Svjedoci smo danas financijske krize i očajničkog napora država da očuvaju svaku od svojih ugroženih banaka, da o naporima policije u očuvanju tamo pohranjenih sredstava i ne govorim.

U onom što zovemo BiH dolazi u noćnoj magli

međunarodna policija u maniri drumskih razbojnika, tenkovima opkoljava, opljačka, razvali banku i bankarske tajne, a tajnu želju da se riješi hrvatskog leadera JELAVIĆA maskira javnom optužbom, da je on ukrao novac iz Hrvatske.

A kaj se to njih dotikavlje, prosim fino?



Latini znadu da je g. JELAVIĆ u Hrvatskoj, koja se ne uzbuđuje niti pljačkom banke od strane međunarodne zajednice, niti navodnom pljačkom JELAVIĆA.

O prvom Latini pokorno šute, a „kriminalnog“ JELAVIĆA upotrebljavaju u svojoj hajci za iskorjenjivanje vrste „bosanicus croaticus“.

U biti, sudionici emisije su bili na liniji: dvojno državljanstvo nije problem i to se pitanje ne smije kompromitirati zbog nekoliko negativaca, kao što su Jelavić, Pašalić, Rojs... Ta su gospoda indoktrinirana nedokazanom tezom da su imenovani negativci, pljačkaši, tajkuni, što je smišljeno iskonstruirano, da bi ih se bez suda osudilo u narodu. Ali nisu neka djela ono što kod tih ljudi smeta, već njihove političke ideje. U slobodnom svijetu je slobodno političko djelovanje onih, koji su slobodni, dakle želite li ih ušutkati, pobrinite se, da to više nisu.

Izmislite priču, dodajte ju medijima i oduzmite čovjeku slobodu. Poslije ćemo vidjeti što će s njim biti. Very simply!

Netko reče, da se loše odnosimo prema potencijalnoj radnoj snazi, koja dolazi iz BiH, a da nam na vrata kucaju djelatnici iz Albanije, Senegala, i dr.... Taj ne vidi, da su to ljudi, čijim primanjem „negiramo uskogrudnost, autarhiju, ...“ koja se Hrvatima inače pripisuje, pa gostima treba dati što bolje uvjete, a nebrigom za Hrvate u BiH, Hrvatska potvrđuje da je u europskom trendu uređenja BiH: BOSNA CELA U DVA DELA.

U Republici Srpskoj nam se smeju....

U emisiji je sudjelovao, vjerujem, dobrohotni profesor „univer-

zitet“, g. Matvejević. On kaže: „...prema tome ova upotreba državljanstva proizlazi iz jedne niske političke kulture, u kojoj su ostali elementi različitih tradicija koje ne uspijevaju da evoluiraju... i dalje... nije mu ništa smetalo što je u mostarskoj gimnaziji sjedio uz dva Muslimana.

NJEMU NE, ALI JEZIKU, KOJIM GOVORI JEST, VIDI GORE!

„Slušao sam vas kako govorite, tri ili četiri riječi ste izgovorili, koje hrvatski standard, koji sam ja predavao u Rimu ne bi prihvatio ... ŠTO JE HRVATSKI STANDARD, ZAMJENA ZA JUS?...

"Zašto matematiku ne bi mogli zajedno da slušaju?"

NA KOJEM JEZIKU: TROUGLA ILI TROKUTA?

Heidelberški univerzitet dao bi veliku donaciju Mostarskom univerzitetu, pod jednim uvjetom, koji su postavili Nijemci: „da se zajedno spojite, jer pojedinačno nemate dovoljno snage i u sebi sposobnosti da budete univerzitet. ...“

TE EUROPSKE TRIKOVE O SPANJANJU, PA I U ZAJEDNIČKI UNIVERZITET SMO PROŠLI, PA TO

VIŠE NE PALI. AKO HRVATI U MOSTARU NE MOGU DOBITI SVEUČILIŠTE, UNIVERZITET IM NEĆE TREBATI, PA OSTAVIMO ZDRAVOM NARODSKOM OSJEĆAJU I CRKVI, DA SE BRINU I DALJE O HRVATSKOM JEZIKU.

„U Mostarskoj gimnaziji vrlo lako sam naučio toliko hrvatski, da mogu predavati na Zagrebačkom sveučilištu.“

SUPER - REKLAMA ZA TO SVEUČILIŠTE!

„Neke stvari iz kulture mogu približiti ljude, na tom prostoru kao što je prije bilo.“

CILJ JE, DAKLE, JASAN, ALI NEOSTVARIV.

U REPUBLICI SRPSKOJ MU SE ZBOG GORNJEG SMEJU. Tamo ništa nije, kao što je prije bilo...

A MI BISMO TO TREBALI OZBILJNO SHVATITI! ZAŠTO, PA ZAR SMO MI NAJGLUPLJI?

Salve Latini!



GOSPODARSKE I DRUGE VIJESTI

„*Hrvatski narod*“, Zagreb, 15. ožujka 1942.

ZADNJA OPOMENA NABIJAČIMA CIJENA

Sve državne oblasti pozvane su najstrožim kaznama spriječavati neoprvadano poskupljenje robe

Zagreb, 14. ožujka.

Državni zred za oblikovanje cijena i nadnica uputio je svim Velikim župama, kotarskim oblastima i gradskim poglavarstvima okružnicu u kojoj se između ostalog kaže:

„Oblasnom odlukom o otkupnoj i prodajnoj cijeni sijena i slame od 14. siječnja ustanovljene su najviše otkupne i prodajne cijene sijenu i slami. Medjutim ovom uredu stižu pritužbe iz raznih krajeva države, da se otkupne i prodajne cijene sijena i slame ne poštvaju, te da je u nekim krajevima cijena sijena dosegla čak visinu od 10 kuna za 1 kg.

Ovakovo stanje ugrožava čitav gospodarski sustav, čitav sustav politike cijena, koji ovaj ured ima pred očima pri ustanovljavanju najviših otkupnih i prodajnih cijena robe, i povlači za sobom teške posljedice na narodno-gospodarskom polju. To stanje pogadja u prvom redu siromašne seljake, koji trebaju sijena, a pogoduje bogatijim seljacima i trgovcima, koji su promišljeno sačuvali veće količine sijena i slame, u namjeri, da se kasnije neopravdano obogate. Tome stanju mora se stati na kraj i bezobzirnim mjerama spriječiti ovakovo očito kršenje zakonskih propisa. Pozivaju se stoga sve oblasti, da na svome području stroгим mjerama spriječe kršenje propisa i da se prekršitelji odmah najstrože kazne.“

POVEĆANJE SJETVE KONOPLJE I LANA

Uspjeli pokusi s kotonizacijom – osigurano tkivo za ljetnu odjeću

Zagreb, 14. ožujka

Koristeći se tekovinama suvremene nauke mjerodavni čimbenici su zbog ograničenih mogućnosti uvoza tekstilnih sirovina odmah nakon osnutka Nezavisne Države Hrvatske počeli proučavati podesnost nekih domaćih biljki, kulturnih i samoniklih, za preradu, osobito t. zv. kotonizaciju. Poticaj je još prošlog ljeta dao državni tajnik za posebne poslove u ministarstvu hrvatskog domobranstva ing. Dušan Kralj, pa je u savezu s tim održano više sastanaka stručnjaka i proveden niz pokusa u zemlji i inozemstvu.

Ispitivani su prije svega konoplja i lan, zatim i cigansko perje i žuka (brnistra). Pokusima je ustanovljeno da su sve spomenute biljke podesne za kotonizaciju. Medjutim privodjenje samonikle žuke i ciganskog perja kulturi u širem opsegu iziskivalo bi suviše vremena, a mora se brzo raditi, da se osiguraju tekstilne sirovine. Preostaje samo mogućnost proširenja postojeće kulture konoplje i lana.

Prilikom preradbe ovih dviju kulturnih biljaka u kudelju ostaje otpadak – kučina. Vlakno kučine se također daje kotonizirati pa je mješavina od 40 posto kotonizirane kučine i 60 posto umjetne vune (Zellwolle) dala vrlo dobru tkaninu, upotrebljivu čak za ljetnu odjeću hrvatske vojske. Time smo dobili dobru domaću zamjenu za pamuk.

Na osnovu svega radi se sada na povećanju domaće proizvodnje lana i konoplje.

PRIJEVOZ POŠILJAKA U ZATVORENIM KOLIMA

Zagreb, 14. veljače

Ravnateljstvo Hrvatskih državnih željeznica javlja: Uspostavlja se preuzimanje na prijevoz svakovrsnih komadnih i kolskih pošiljaka u zat-

vorenim kolima za postaje u Bosni upućenih preko postaje Bos. Brod. Ova obavijest vrijedi odmah.

Prometno ograničenje objavljeno 2. veljače stavljeno je ovime izvan snage.

CIJENE JAJA PADAJU

Križevci, 14. ožujka

Na križevačkom tržištu je zadnjih dana obilna doprema jaja. Najviša cijena određena je s 3 kune po komadu, ali su seljaci jučer prodavali i ispod najviše cijene i to po 2.50 kune komad.

GODIŠNJE SKUPŠTINE

„Industrija vapna d.d.“ u Zagrebu održat će prvu redovitu godišnju skupštinu 31. ožujka u 11 sati prije podne, Margaretska 1, II. kat.

„Sladišno i otpremno d.d.“ u Zagrebu sazvalo je skupštinu dioničara za dan 22. o. mj. u društvenim prostorijama, Strojarska c. 6.

OTKUP KUPONA DIONICA

Prva hrvatska tvornica ulja d.d. otkupit će naredni kupon svojih dionica počam od 16. travnja o.g. s 18.75 kuna po dionici.

U RADU JE SPAS

Zagreb, 14. ožujka

U zakladi Doglavnika Vojskovođe Slavka viteza Kvaternika“U radu je spas“ položili su slijedeće prinose:

Croatia, osiguravajuće društvo, Zagreb i Jadransko osiguravajuće društvo Trst-Zagreb po 10.000 kuna;

ing. Krunoslav Simović i M. R. Grott po 3.000 kuna;

Friderika Leibner i Angela Hermann

oboje Osijek po 2.500 kuna;
Činovnici Praštedione, Zagreb 2.152
kune;

Ivan Petrak, Zagreb i Krohag d.d. Zagreb po 2.000 kuna.

Nadalje su dali po 1.000 kuna
"Croatia", tvornica baterija, Jos. Paspaspa, Rudolf Paspaspa, Dr. Tomo Severović, Društvo odlikovanih ratnika Hrvata, banka i štedionica Krap. Toplice podružnica Zagreb, Ervin Fleischer, Gustav Križanec;

po 500 kuna: „Philips“, teh. trgovina

drvom, V. Jelinek „Kartonaža“, Zagreb i „Induvez“ d.d., Zagreb;

Ljudevit Žakman, Zagreb 400, Branislav Ditš, trgov. fotogr. potrepišt., Zagreb i mr. ph. Mirko Kraljević Požega; po 250 kuna, Josip Mihordin, Franjo Vouk st., Franjo Šnajder, trg. šperploča, dr. Rikard Kleinkind, „Artex“ Ante Mistačić, Nakl. zavod „Albini“, Paško Dizdar manuf. trg. i „Epoha“ knjiž. S Korunda, svi Zagreb,

po 200 kuna: činovnici Praštedione, Čakovec, Varaždin 128,

te po 100 kuna: Alma Rudović, msgr. dr. Kamilo Dočkal, Adolf Roth i „La Nationale“, osig. Društvo, svi Zagreb.

UMJETNOST

IZLOŽBA

Posjetite umjetničku izložbu Wilhelma Buscha u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu.

50 % popusta na željeznicama!

U GOTOVU DRUGO IZDANJE

HRVATSKI NA

GLASILO HRVATSKOG USTAŠKOG POKRETA

ZAGREB, NEDJELJA 15. OŽUJKA 1942.

Zakon o proglašenju ništetnosti

DRŽAVNOPRAVNIH ČINA STVORENIH OD 1. PROSINCA 1918. DO OSNUTKA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, A KOJI SE TIČU HRVATSKOG NARODA I NJEGOVE DRŽAVNOPRAVNE SAMOBITNOSTI

ZAGREB, 14. ožujka. Proglašena je ovaj
ZAKON

kojim se svi državnopravni čini, stvoreni od 1. prosinca 1918. do osnutka Nezavisne Države Hrvatske, a koji se tiču hrvatskog naroda i njegove državnopravne samobitnosti, proglašuju bez pravne moći i ništetnima:

JA POGlavNIK
Nezavisne Države Hrvatske

potvrđujem

priloženim mi po Hrvatskom državnom saboru
saborški zaključak,

stvoreni na sjednici od 28. veljače 1942. i proglašujem
ga kao zakon koji glasi:

§ 1.

Hrvatski državni sabor kao predstavnik hrvatskog naroda u svom njegovu povjestnom i državnom obsegu izjavljuje, da su svi državnopravni čini, koji su stvoreni od 1. prosinca 1918. sve do osnutka Nezavisne

Države Hrvatske, a koji se tiču hrvatskoga naroda i njegove državnopravne samobitnosti, za hrvatski narod bez svake pravne moći i ništetni.

Ujedno Hrvatski državni sabor izjavljuje, da podržava i prihvata u punoj moći na čitavom državnom području hrvatskog naroda sve državnopravne čine, stvorene prigodom osnutka Nezavisne Države Hrvatske i nakon toga.

§ 2.

Ovaj zakon zadobiva pravnu moć danem proglašenja u Narodnim novinama.

Dane u Zagrebu, dne trinaesti ožujka 1942.

Poglavnik
Nezavisne Države Hrvatske:
Dr. ANTE PAVELIĆ v. r.

Broj: LXXV-576-Z-1942.
Ministar pravosuđa i
bogoštovlja:
Dr. Mirko Puk v. r. (Prevlina)

ZAKON O PROGLAŠENJU NIŠTETNOSTI DRŽAVNOPRAVNIH ČINA JUGOSLAVIJE

Hrvatski državni sabor stvorio je
saborški zaključak 28. veljače

1942. godine u obliku Zakona
kojim se svi državnopravni čini,
stvoreni od 1. prosinca 1918. do
osnutka Nezavisne Države Hr-
vatske, a koji se tiču hrvatskog
naroda i njegove državnopravne
samobitnosti, proglašuju bez

pravne moći i ništetnima.

Zakon je 13. ožujka 1942. godi-
ne potvrdio Poglavnik Nezavisne
Države Hrvatske Dr. Ante Pavelić.

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (9)

Darko pl. Prebeg, dipl. ing. stroj., Čakovec

STARODALMATINSKO NASELJE SKRADIN

Nakon nekoliko nastavaka i crtica iz povijesti zemlje Bosne i Hercegovine vraćamo se našoj nikada dovršenoj priči o vrlim hrvatskim plemićima. Skradin je dalmatinski gradić na desnoj obali utoka rijeke Krke u Jadransko more, smješten 16-tak kilometara sjeverozapadno od grada Šibenika. Najvjerojatnije je još u predrimsko doba bio sastavnim dijelom onda velike teritorijalne zajednice, kojom sjedište bijaše u ondašnjoj Varvarii (danas Bribiru). Prvi pisani podaci o Skradinu potječu od oko 33.godine prije nove ere, iz vremena izvjesnog Augusta, koji bijaše namjesnik rimske provincije Dalmata te upravo tu i stolovaše. Godine 27.pr.n.e. provincija Dalmacija bijaše podijeljena na tri konventa, skradinski, solinski i netljanski. Skradin je tada glavni grad rimske pokrajine Liburniae. Pod antičkim imenom „Scardona“ spominju ga znani povjesničari onoga doba, Plinije, Ptolomej, Itiner, Georg Raven i drugi. Sedamdesetih godina 1.stoljeća nove ere, za vrijeme vladavine rimske carske dinastije Flavijevaca, stječe samoupravni status sa sjedištem sudske vijeća. Tada pripadaše plemenu ilirske narodne skupine.

Bijaše jedna od najznačajnijih starorimskih luka na Jadranu, sa izgrađenim pristaništem i skladištem. No, ona točna lokacija ilirske Scardone još nije konačno utvrđena iako se pretpostavlja njezina tek približno moguća pozicija. Postoji naime tvrdnja, da se nalazila dobar kilometar od današnjeg Skradina te se pružala od zaseoka Skradinsko Polje preko sela Gračaca i Sonkovića u dužini od nekih čak sedam kilometara. Međutim, prema novijim arheološkim istraživanjima koja je obavio Arheološki odjel Muzeja grada Šibenika, ona se izgleda ipak nalazila baš na mjestu današnjeg Skradina.

nih, jer govore o značenju koje je imala antička Scardona u okviru Rimskog Carstva tj. njegove provincije Dalmacije. Prodorom Avara i Slavena na Balkanski poluotok u 6.st., uništena je i rimska Scardona. Ovaj današnji Skradin podigoše Hrvati negdje između 8. i 12.st. Oko 800.godine Skradin dolazi pod vladavinu hrvatskog kneza Višeslava koji stolovaše u Ninu. Potom njime vladaše knez Mislav pa knez Trpimir. Hrvatska država, kojoj je tada središte upravo Dalmacija između rijeka Zrmanje i Cetine, vrlo se brzo razvija. Na ruševinama se nekadašnjih rimskih naselja podižu hrvatski gradovi, Biograd, Šibenik, Knin te naravno Bribir i Skradin. Njima vladaše hrvatski knezovi. Hrvatsko se prijestolje na razini knezova održalo sve do 925. godine, kada je knez Tomislav iz kuće Trpimirovića bio okrunjen za prvog hrvatskog kralja. On vladaše tek četiri godine, a potom ga naslijediše redom Trpimir II., Krešimir I., Mislav, Krešimir II., Stjepan Držislav, Svetislav, braća



1-48 Karta ilirske Dalmacije (Hrvatski povijesni zemljovid 1998.)

Nedaleko od današnjeg pravoslavnog groblja (sv. Petka) u Skradinu pronađen je jarak, koji je mogao biti sastavni dio najstarije gradske utvrde. Tu su nađeni i ulomci povijesne keramike kao i nekoliko kamenih spomenika epigrafskog karaktera, izuzetno važ-

Krešimir i Gojislav, Stjepan, Petar Krešimir IV., Dmitar Zvonimir te Petar Svačić. Hrvatski se kralj Petar Svačić rodio u gradu Kamničku na lijevoj obali rijeke Krke, nedaleko od poznatog Roškog slapa. Ruševine, gdje nekad stajahu njegovi dvori, narod i danas

naziva „Svačice“. On stolovaše u nedalekom Kninu, a pogibe na planini Gvozd u mjesecu svibnja godine 1097. u ratnom sukobu s kraljem Kolomanom, čime Skradin potpada pod ugarsku vladavinu. Za vrijeme Ugarsko-hrvatske kraljevine u Dalmaciji vladaju domaći knezovi i župani. A upravo su za područje Skradina nama vrlo interesantni bribirski knezovi i banovi Šubići, koji su svoje vladarsko sjedište tu imali od 1225. do 1356. godine, dakle punih 131 godinu.

smrti. No, ne zna se pouzdano, gdje je samostan sv. Elizabete točno bio lociran. U jednom pismu na latinskom tek piše «extra urbis moenis» ili u prijevodu, izvan gradskih zidina. I to je sve. A i inače u vrijeme banovanja Pavla I. Šubića podižu se mnoge crkve i samostani. Primjerice, franjevački samostan i današnja crkva sv. Ivana Krstitelja u Skradinu, izgrađena 1299. godine. Potom franjevački samostan i crkva sv. Marije na Bribirskoj glavici. Ban Pavao I.

Šubića su povijesno prvi poznati takvi s imenima osoba, koje su u Bosni imale bansku vlast. Zvali su se groševi, a bijahu svojevrsna imitacija venecijanskih kovanica matapana. Danas su numizmatički gledano iznimno raritetni. Prva verzija novca Pavla I. Šubića, kovana u razdoblju od 1275-1302. godine, imala je na aversu ili prednjoj strani lik sveca okrenutog na desno s aureolom oko glave koji u lijevoj ruci drži Evanđelje, a desnoj zastavu koju predaje ba-



1-49 Hrvatski knezovi vladaju Dalmacijom (D.Prebeg)



1-50 Skradin pogled s ušća Krke (D.Prebeg)

Kada Pavao I. Šubić postaje hrvatskim banom, preseli se iz Bribira u Skradin u kojem tada bijaše biskupska stolica. Tu podiže svoju velebnu utvrdu, u narodu znanu kao „Turnina“. Živjeći i vladajući iz Skradina, izdaje razne banske listine i povelje. Na lokaciji zvanoj Prukljan ima svoju pomorsku i ratnu luku. Skradin dobiva «civitet» ili status slobodnoga grada, a građani plaćaju obveze prema gradskoj upravi (mitnicu, općinsku mesnicu, lučku pristojbu, ribarenje i sl.). Osim toga, dragovoljno plaćao je i sve troškove novosagrađenom skradinskom samostanu redovnica sv. Elizabete, koji je ban Pavao I. posebno dao izgraditi za sestru mu Stanislavu. U njemu ona bi zaredena te osobno upravljala tim samostanom sve do svoje

Šubić stolujući u Skradinu kupe svoj vlastiti novac i ima svoj banski pečat (oko 1307.). Njegov je pečatnjak (tyarium) služio za otiskivanje voštanih i visećih pečata na pisanim dokumentima. Banov pečat nosi heraldički amblem (grb) obitelji Šubić te rubni natpis, citiram: „PAULUS DE BREBERIO BANUS CROATORUM D(omi)N(u)S ET BOSNE“. Sredinom pečatnjaka dominira ratnički štit sa motivom lijevog orlovog krila i vojničkog šljema s vizirom okrenutim ulijevo te dugom padajućom perjanicom. Uokolo amblema poredane su cvjetne grančice. Danas su nam poznate dvije vrste novca Pavla I. Na jednoj je uz njegovo ime još i ime njegova brata Mladena I. Na drugoj je pak uz njegovo ime, ime njegova sina Mladena II. Novci bana Pavla I.

nu. Ban stoji, desnom rukom prima zastavu, a u lijevoj drži svitak. Natpis uz rub novca i niz koplje glasi „BAN“ ili „BAN MLADEN“. Revers ili stražnja strana novca predstavlja Isusa kako sjedi na prijestolju s velikom aureolom od točkica oko glave. Iznad prijestolja, s jedne strane Isusove glave oznaka «IC», a sa druge «XC». Groševi bijahu izrađivani od srebra, prosječne težine oko 2.10g i promjera nekih 21mm. Druga inačica prve vrste groševa Pavla I. Šubića, moguće i podvrsta, potpuno je identična navedenom opisu prve verzije, a kovana je od 1302-1304. godine. Razlika je samo u rubnom tekstu na aversu ili prednjoj strani, gdje piše „DVX PAVL BAN MLADEN“.

Ban Pavao I. Šubić posjeduje moderni kaštel u Skradinskom boku



1-51 Skradin dvori bana Pavla I. Šubića
(destinacije.com)

na slapovima rijeke Krke, koji osim uloge obrambene kule, bijaše i banova dvorska odaja. Često on tu boraviše sa svojom lijepom suprugom Ursom, maloljetnim sinovima i rodbinom. Princeza Urša bijaše kćer srpskoga kralja Dragutina. Kada ona nakon punih petnaest godina sretnoga braka, dana 5. listopada 1303. godine umre, pokopaše je u franjevačkoj crkvi sv. Marije, svojevrsnom mauzoleju obitelji Šubić na Bribirskoj glavici. Na slapovima rijeke Krke ban je Pavao I. franjevcima kupio puno zemlje, gdje oni vremenom sagradiše svoj nadaleko čuveni samostan Visovac. Dade na Donjem slapu izgraditi i onda vrlo suvremenu mlinicu. I sam je kralj Karlo I. Robert Anžuvinač s obitelji godine 1300. boravio petnaestak dana u Skradinu, postavivši tako na neki način svojevrsne temelje današnjem mjesnom turizmu. Na tada velikom teritoriju Pavlove banovine, najuglednija su mjesta naravno dobili njegova braća i sinovi. Tako je od godine 1301. banom Bosne bio brat mu Mladen I. Kada je ovaj u lipnju 1304. ubijen, tu čast obnaša Pavlov sin Mladen II. Šubić. Drugi mu je sin Juraj II. knez Splita. Pavlova politika u svezi sa Zadrom bijaše koncipirana kao dugoročno pripremanje za preuzimanje toga grada mirnim putem. Održavao je mnoge bliske kontakte sa viđenijim zadarskim plemićima, povjeravajući mnogima od njih prestižne

položaje na prostorima pod svojom vlašću i upravom. Vrlo je ozbiljno shvatio ogromnu mletačku vojnu moć na Jadranskom moru. Nimalo nije sumnao u golu činjenicu, kako njegovi omiški gusari nisu imali gotovo nikakve šanse protiv Mletaka na otvorenom moru. S vremenom postaje svjesan, kako Zadar i pripadajuće mu otoke nikada neće moći pridobiti bez vojne sile. Pokušavao je pridobiti pristalice i u samoj Veneciji, preko



1-52 Skradin grad knezova Šubića
(destinacije.com)

svoje rodbinske veze s mletačkom obitelji Tiepolo, koja je i sama imala svoje političke ambicije. Naime, neki su njezini članovi uživali čast položaja dužda pa su istu htjeli pretvoriti u nasljednu. Dakaako, i novac bijaše u pitanju, kroz osiguravanje isplate zadarskih ne malih obveza (regalia) u njihovu osobnu korist. Svoje je izravno djelovanje Pavao I. započeo na proljeće 1310. godine, okupljajući vojsku u blizini zadarske granice. Istovremeno, njegov daljnji rođak Baiamonteo Tiepolo se spremao preuzeti vlast u Veneciji. No, hrvatski ban strpljivo čekaše onaj pravi trenutak. Ovaj nastupi u ožujku 1311. godine, kada su njegove pristaše u Zadru provele udar

usmjeren protiv mletačkog kneza. Ban Pavao I. Šubić odmah prihvaća njihov poziv za pomoć te u grad šalje svoga sina Mladena II. s vojskom, da brani Zadrane. Tako Mladen II. postade zadarskim knezom te uzme još i naslov «princeps Dalmatie». Budući da je tada Zadar bio smatran glavnim gradom Dalmacije onome tko ga imaše u posjedu ta činjenica opravdavaše vlast nad cijelom pokrajinom. Mlečani su odmah odgovorili, poslavši jaku svoju flotu u opsadu grada, no u dvije žestoke bitke zadrani obraniše svoj status. Niti mletačka kopnena vojska nije postigla veće uspjehe, jer im dobro parirahu vojnicu Mladena II. Šubića. Pregovori su oko Zadra započeli u travnju 1312. godine, a vodiše ih drugi Pavlov sin, Juraj II. Šubić, knez dalmatinskih gradova. Ban Pavao I. Šubić umro je dana 1. svibnja 1312. godine ne dočekavši rasplet situacije oko grada Zadra. Time ipak malo pomalo značajnije počinje opadati velika moć Bribiraca. Pokopan je u crkvi sv. Marije na Bribirskoj glavici, kao uostalom kasnije svi njegovi krvni potomci i nasljednici. Iza njega ostadoše mu sinovi, Mladen II. knez zadarski i kasnije ban Hrvatske i Bosne (1312-1322), Juraj II. knez Splita (1301-1330), Pavao II. knez Ostrovice (1301-1346), Grgur IV. knez Šibe-



1-53 Slapovi rijeke Krke



1-54 Slapovi rijeke Krke



1-56 Ušće rijeke Krke u more pri Skradinu



1-55 Ušće rijeke Krke u more pri Skradinu

nika (1320-1322) te Marko II. knez bribirski (1319-1345). Povijest nepobitno dokazuje, kako je ban Pavao I. Šubić bio i ostao jedan od najznamenitijih osoba sve-

kolike hrvatske vladarske, političke i društvene scene.

PRIPOMENA: Scene rijeke Krke iz dokumentarnog filma "Saga o obitelji Zrinski"

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (12)

„KOMESAR PRIPOVIEDA“

„Hrvatski narod“, Zagreb, 5. travnja 1944.

Zarobljen komesar ove brigade 24 godišnji mladić pripovieda o položaju i prilikama u ovoj brigadi, koja je sada uništena. On iznosi kako se među pripadnicima osjećalo u posljednje vrijeme osobito jako vrienje i nezadovoljstvo. To je započelo osobito nakon proglašenja poznate amnestije, poslije koje je započelo jako bježanje iz partizanskih redova. To je napuštanje partizanstva bilo tako jako, da je vodstvo brigade moralo posvetiti posebnu pažnju ovim sluča-

jevima teško kažnjavajući svaki pokušaj biega. Seljaci iz Oborova pripoviedaju, da je izvršen čitav niz smrtnih osuda nad ljudima, koje oni nisu poznavali i zato im ne znaju za ime. Sve su ove nesretne žrtve bacane u Savu.

Osim dezerterstva brigada je bila pokolebana nezadovoljstvom gotovo sviju boraca. Tako je prema priznanju komesara, vod-



stvo bilo prisiljeno praviti svojim ljudima stanovite ustupke, kako bi ih udobrovoljilo i držalo na okupu. Vodstvo je izbjegavalo stanovite sukobe, kako ne bi nepovjerenje među borcima bilo veće. Posljedica tog nezadovoljstva je uostalom i veliki broj zarobljenih prigodom napadaja na ovu brigadu. Trećina pripadnika ove brigade spremno se predala uvidjevši uzaludni nastavak borbe.

Zanimljivo je, da je i ovu brigadu vodio i opet jedan Srbijanac, u ovom slučaju Miloš Korač, koji je ubačen u Hrvatsku preko naše istočne granice. Korač je u borbi kod Oborova smrtno ranjen i na

putu do Dugog Sela je umro. Osobito je važnu ulogu u vodstvu ove brigade igrao Milan Polak iz Bjelovara, po zanimanju odvjetnik, koji već dvie godine boravi među odmetnicima. Ovaj je židov igrao u brigadi neku zagonetnu i mračnu, a dakako i vrlo važnu ulogu. On je svojevremeno bio prebačen i među primorske odmetnike, pa je tako neko vrieme

boravio i u Crikvenici, a u posljednje vrijeme je opet prebačen na područje moslavačka brigade, gdje je sada i zarobljen.

Ovakvo političko vodstvo vodilo je skupinu ljudi, koji su se uglavnom sastojali od ljudi bez zanimanja, koji su se kao proleter u posljednje vrijeme skitali iz grada u grad, a imade među njima i dosta obič-

nih kriminalnih tipova, koji su unešeni i u brojne sudsko-redarstvene propise. Dakako da je među takvim ljudima spomenuto političko rukovodstvo moglo raditi što god je htjelo.

*Izvor: „Bitka kod Oborova“, Milan Bruno-
vić i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR
Općine Dugo Selo, 1965., str. 172. i 173.*

ROBIJAŠKI ZAPISI JULIUSA BARANOVSKOG (10)

Ulomci iz knjige: Julius Baranovski – ZATVORSKA I SIBIRSKA SJEĆANJA (1926-1957), Stvarnost, Zagreb, 1980.

Razlozi:

Nakon promjene hrvatskog Kaznenog zakona istragu će voditi Državno odvjetništvo, a ne sud.

Evo primjera koji pokazuje kamo to vodi.

Ovu knjigu posvećujem borcima za slobodu i socijalizam

Autor

Istraga je bila kratka.

Nije bilo potrebno ništa posebnoga izmišljati. Činjenica je da su svi ti ljudi već bili osuđeni kao kulaci ili kao drugi neprijatelji, i da su izdržali po sedam do osam godina zatvora. Prema tome, jasno je da su zbog toga ozlojeđeni i nezadovoljni sovjetskom vlašću, prema tome i društveno opasni, pa ih treba izolirati. Na osnovi toga ih je Specijalno sudsko vijeće NKVD-a moglo osuditi

na još desetak godina logorskih radova i odmah ešalonima slati u logore na prisilni rad.

Sve te glasine i vijesti dopirale su i u našu ćeliju i uzbuđivale nas. O tome smo mnogo razgovarali, a posebno o sudbini seljaka.

U početku su bili raskulačeni oni koji su imali dosta zemlje, a zatim oni koji su bili „zažitočni“, tj. imućniji. Najzad su došli na red i „podkulačnici“, sirotinja, tobožnji agenti kulaka. A to su bili oni koji bi se nekome zamjerili.

Razkulačivanje je značilo konfis-

kaciju svega pokretnoga i nepokretnoga imanja; domaćine su hapsili i osuđivali na prisilne radove, a njihove obitelji slali u još nenaseljene krajeve SSSR-a, da bi tamo osvajali ledine ili radili kao najamni radnici u sovhozima, rudnicima ili na građevinama. U toku tih selenja, uslijed nezgoda, zlostavljanja i loše organizacije transporta, pomrlo je dosta ljudi, pogotovo djece i staraca.

Razkulačivanje bogatih, koji su se opirali stvaranju kolhoza, donekle smo i razumjeli, ali smo razkulačivanje „zažitočnih“ i „podkulačnih“

smatrali besmislenim proganjanjem i mrcvarenjem ljudi, nesretno seoske sirotinje, čija je krivica u većini slučajeva bila u njihovom neznanju i zaostalosti. Ali, birokratski je aparat nemilosrdan i čistio je sve što se protivilo uvođenju slijepog potčinjavanja i neograničene poslušnosti.



Na radu u gulagu

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (2)

Osma (i posljednja) knjiga romana

II.

- Vi sumnjate, druže, - stišćući svoje drzovite oči i uporno gledajući u Poležajeva, zapita Koržikov - da su to moji predci?

Već se drugu sedmicu Koržikov nije osjećao lagodno u nazočnosti toga mladoga časnika. Udarila kosa o kamen. Taj čovjek, ispravni komunist, koji je stigao s poljske fronte s najljepšim svjedodžbama od Tuhačevskoga i Budenoga, ljubimac samoga Trockoga, čudno utječe na Koržikova, pa je Koržikov u njegovoj nazočnosti potišten, pakostan, izvodi strašne stvari, a neprestano ga susreće hladan podsmijeh prekrasnoga lica. Drug Poležajev govori mu takove stvari, za koje bi ga valjalo na mjestu strijeljati, a Koržikov šuti i tek se podmuklo smješka. Sada su svi pijani. Jedini Koržikov i Poležajev nisu. Koržikov hoće da nečim bocne i smete Poležajeva, kako bi ga ponizio i razoružao.

- Da su to vaši predci, vi biste znali, tko su - hladno odgovori Poležajev uzbuđujući ledenim svojim mirom Koržikova - Prenijeli ste ih iz stana generala Sablina, a sâm đavo vidi, kako ste ih neukusno i nevješto razmjestili, pa sada mislite, da ste time pos-

tali njihovim potomkom.

- Sablin je moj otac! - odgovori Koržikov naglo.

- Ne sumnjam. Zato i nosite ime ustrijeljena es-era. - hladno reče Poležajev.

- Zato, što sam se rodio izvan braka.

- A znate li vi, što je to brak? - zapita Poležajev podrugljivo.

- Komunisti nemaju braka. -



odvrati Koržikov.

- Pa zašto onda govorite o predcima?

Koržikov zašuti i namršti se.

- Znate li vi, druže - zapita on naglo - što znači u latinskom jeziku "Viktor"?

- Znam. A vjerojatno znate i vi,

što u grčkom znači Nika. U vas su, druže, buržujске predrasude još vrlo jake, kad vas umiruju takove sitnice, kakove su imena.

Koržikov ode od Poležajeva. Bio je zlovoljan.

- Slu-žin-čel! - krikne u sav glas.

Crveni armejac u frenshu dotrči pred njega i ukoči se.

- E-e ... Skočite, druže, do švadrone i dovedite moje pjevače i glazbare, ali ž-žurno!

Crveni armejac odjuri, da ispuni nalog „politkoma“.

- Ja sam za vas, gospodine komesaru, trepćući suznim očima s nabreklih crvenim vjeđama, - reče zapovjednik pukovnije - udesio orkestar, kao kod druga Budenoga. Dvije harmonike i klarinet. Ali sviraju, znate, prekrasno. Izvolite se odmah uvjeriti. A znaju i novih pjesama. O Kolčaku i o dobrovoljcima. Sve najljepše pjesme.

- Pa, čut ćemo i to! - dobaci Koržikov nehajno.

Na uglu stola govorio je Rahmatov, koji je sjedio, Osetrovu, koji je pred njim stajao:

- Vi ćete, druže, dotjerati konje dotle, da će skapati. Niti se češu, niti hrane, kako treba.

- Pa što ja mogu da učinim, družice? Krme nikako ne možeš dobiti. Ja sam već specijalne ljude odredio, koji obijaju pragove i mole za živež. Čistiti nemamo čime. Četaka ne možeš dobiti ni za kakav novac. Drugovi nemaju ni snage, da ih češu. Kao sjene se provlače gladni. U konjušnicama se od smeća ne može proći.

- Pa eto, upravo na to vam, družice, ja i obraćam pažnju. Pobrinite se, da toga ne bude.

- Odredite, družice, da subotom barem staje očiste. ... Uostalom - doda Osetrov dosadno - sve to ništa ne pomaže. Doći će buržuji, koji se u ništa ne razumiju. Nema ni lopata, nema ni grabalja, ni tačaka. Samo će unerediti dvorište.

- Pa kamo je sve nestalo? - zapita Rahmatov.

- U zimi je sažgano; znate i sami, kakva je zimus bila studen, pa su sve sažgali, grijući peći.

- No, znate, Osetrove, to su sve pusti izgovori. Evo na primjer kod Goluba; kakav bio da bio, no kod njega je red.

- Ah, šta Golub! Golub je carski narednik, a ja sam komunist! - odvrati Osetrov žučljivo.

Stigoše glazbari. Bilo ih je petero. Podignuti s postelje, došli su neumiveni, razbarušeni, blatni i smradni. Imali su na sebi iskrpljene, loše prikrojene frensheve i hlače, a na blijedim njihovim licima razabirali su se tragovi bolesti i gladovanja.

- Kako to izgledate, nitkovi! - navali na njih Golub. - Niste se mogli počešljati, podlaci? Ah,

gadovi! Brzo da ste se dotjerali! Da vas ne vidim ovakove!

Oni odu u kuhinju, a kad su se povratili, izgledali su jedva nešto bolje.

Harmonika se oglasi piskutljivim glasom, uz nju pristane klarinet, zapišti i druga harmonika i dvoranom se razlegne prost, grub motiv. Razgovor utihne.

Jecanje harmonikâ i pištanje klarineta probije hrapav i prehladen tenor. Ponešto kao pjevanje, a ponešto kao krik pokućarâ, kako su se u staro doba po dvorištima i ljetnikovcima derali Jaroslavci s bijelim pregačama i s koritima na glavi, odjekne čitavom dvoranom:

*Krastavac zeleni,
Slađahna rotkvica. ...
Hod'te, dezertiri,
Čeka vas stupica! ...*

*Parobrod se kreće,
Zasut valovima;
Ribu ćemo hranit
„Dobrovoljnima“ ...*

*Sve buržuje na Kavkazu
Anulirat ćemo,
Safijanske čizme
Rekvirirat ćemo! ...*

- Slavna pjesma! - klikne Osetrov ljuljuškajući se. - A sad zapjevajte, drugovi, šaraban.

Opet zapišti harmonika.

*Vojnik - ruski,
Mundir - engleski,
Čizme - japanske,
Nadglednik Omski!
Eh, šaraban moj,
Amerikanka!*

*Kad nestane novca,
Ode i naganka. ...*

*Djevojčice idu,
Pridižu suknjice,
A za njima Česi
Češu se za ušesi' ...*

- No kakova je to pjesma? - zapita Poležajev prišavši glazbarima. - Išao sam vam ja danas Petrogradom, i čuo malo drugojačiju pjesmu. Daj ovamo, družice, harmoniku!

Poležajev premjeri čitavo društvo mirnim gledom i uhvati motiv poznate narodne „Na buretu sjedim ja“, te zapjeva:

*Na buretu sjedim ja,
Pod buretom miš,
Domala će „bijeli“ doć'
Ej, hej,
Komuniste da vidiš!*

*Jaše Lenjin na konjicu,
Trocki, gle, na malom psiću!
Komesari, u bijeg se dali,
Misle: - kozaci su!*

*Na buretu sjedim ja,
Pod buretom čaša,
Moj muž slavni komesar,
A ja snaša -
Spekulantka vaša!*

- Zdrava pjesma! - razdere se Golub. - Kako je samo spretno rečeno: „A ja snaša, spekulantka vaša!“ Izvršno!

- Bjelogardijska pjesma! - reče Koržikov prezirno. - A gdje ste je pobrali, družice?

- Čuo sam u „Petrokomuni“. Na „Ulici 25. oktobra“ pjevali su je derani.

Vidi se, da „čeka“ još nije donde doprla! - dobaci Hajduk.

- Čekaj malo, doprijet će i ona. - reče Koržikov mračno. Lice mu se zamračilo. Spremala se

oluja.

Svi utihnu. Čekisti, Hajduk i Šlosberg, priđu Koržikovu, spremni da pograbe Poležajeva. Jenny je s blijedim posmijehom na licu gledala Poležajeva. Beba Drancova poduprla se na lakat, dok su joj se zjenice digle, a pod njima se raširila bjeloočnica; disala je naglo i s nekim ushitom gledala Poležajeva. I među časnicima nastade gibanje. „Eh!“ usklikne Golub s nekom ljutinom, a na sive oči navru mu suze. Samo je Poležajev ostao potpuno miran. Ravnim i odlučnim korakom priđe glasoviru, rastvori ga i ne sjedajući, pokuša nekoliko tonova.

- No, vi! - vikne zapovjednički sviračima. - Orkestre Budenoga! Da se nisi usudio! Umukni i usahni! Ne kvari moga ruskoga sluha brenčanjem, što su ga izmislili nitkovi i proturevolucionarci. Ja ću pjevati!

Zabruji jak akord i silan glas potrese čitavom dvoranom.

*Nalij pokal,
Nesta vina!*

*Nesta vina,
Nesta i pjesama!
U vinu je strast,
U vinu je slast
I dubina i širina,
Pa će svijet nam
postat tijesan,*

Kad rasplamti duh se bijesan! ...

- Ej! - vikne. - Druže! Bokal amo! Koržikov mu se približi mekim, mačjim koracima.

- Što vi to radite? - propišti. - Vi zaboravljate, da sam ja ovdje domaćin.

- Domaćin? ... - zagrmi Poležajev, ne okrećući se od glasovira. - Vama se miješa, druže komesaru. ... Slava Lenjinu, mi živimo u komunističkoj državi, u kojoj nema nikakova vlasništva. Nalij mi, druže, vina!

Crveni armejac priđe k njemu s bocom i sa čašom. Poležajev iskapi lagano čašu, ne skidajući tamnih očiju s Koržikova i opet udari po glasoviru. Prebirao je majstorski. Motivi starih ruskih pjesama i melodije ruskih opera razlijegali se ispod tipaka, budeći nejasne uspomene. „Ah, vi sjene moje sjene!“ - podstičući veselo na ples, igrao je Poležajev, dok mu se lice lukavo cerilo. Odjednom se prekine, a dvoranom se razlije otegnuti napjev „Noćke“. Nato pređe na ariju iz „Žiznji za Carja“, oprezno, kao da draži, udarivši dva akorda ruske himne, a onda odmah veselo zagrmi „Vanjku“.

- No! - krikne on. - Ta to bar znate, drugovi, pa što šutite kao zaliveni? Hajd!

*Uzalud se, Vanjka, mučiš,
Uzalud si glavu tareš ...*

Najprije pristade Rahmatov, a za njim nije mogla ni mladež da se suspregne. Golub je svojim staračkim, drhtavim glasićem pripjevao, dok su mu suze tekle niz obraze:

Ništa ne ćeš da polučiš ...

Pjevali su svi gosti, samo je Koržikov, mrk, hodao dvoranom amo-tamo. Naišao je na prvoga čovjeka, koji se nije pokoravao njegovoj volji i koji ga se nije bojao. Bjesnio je u sebi.

Poležajev zaigra: „Niz matušku, niz Volgu“, a zbor gostiju, ne čekajući više na poziv, zapjeva snažnim akordima široke ruske pjesme, potresujući prostranu dvoranu.

Nevrijeme se razigralo ...

- Budeni, ne kvari! - vikne Poležajev od glasovira prema pjevačima.

*Nevrijeme, što Bog ga šalje,
U valima ništ ne vidiš -
Al će Bog utišat vale ...*

Sve šire je grmjela pjesma. Koržikov se šetao ispod portreta svojih predaka, pa mu se činilo, da ga predci prate očima. Srknulo je kokaina i postalo mu je još gore. Jasno je osjećao, da su pjevali ne samo njegovi gosti, nego da su i svi predci na portretima pootvarali usta i pjevali prokletu rusku pjesmu. Ogleda se naokolo. Svi su gosti pjevali. Pjevala je i služinčad. Mladi crveni armejac, koji je nalijevao Poležajevu vino, spustio je bocu, široko rastvorio sive oči i smješkajući se radosno, snažno pratio pjesmu.

- A i ti, huljo! - propišti Koržikov, pa trgne iza pojasa teški samokres i odapne crvenom armejcu ravno u usta...

Ovaj se zanese, jekne, nenadano prekinut u svom pjevanju i pane nauznak na pod, udarivši zatiljkom u ugao otomana, Na mjestu ustâ razjapi se crna rupa, iz koje je, tiho pišteći, tekla tamna, gusta krv.

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

UVOD (2)

Pišem knjigu „Veliki Znak“ ne u ime Crkve, ta zato me nije nitko ovlastio, nego u svoje vlastito ime. Ne kanim ovdje o „porukama“ znanstveno pisati, ta zato nemam ni sprema ni vremena. Uzimam podatke iz knjiga i časopisa i djela onih, koji su se stručno time bavili, da to na pučki, lako razumljivi način, iznesem, da bude svima pristupačno. Ta zatim se upravo ide da ljudi budu barem informirani, da saznaju što Nebo od njih traži i da se prema tome vladaju.

Sve što je ovdje navedeno ima samo ljudsku vjerodostojnost, a može se dogoditi da gdje što i ne odgovara istini, jer vidioci su samo slabi ljudi, koji mogu koju stvar krivo shvatiti i nešto od svoga dodati; a dogodi se katkada da se i đavao umiješa, kako bi on „otac laži“ diskreditirao Božju stvar i u mutnome lovio. Ali Presveta Djevica kaže da će oni koji u duši nose svijetlo, koji su njezina djeca, moći razlikovati laž ud istine.

U svakom slučaju najbolji kriterij za razlikovanje duhova jest i ostaje onaj koga nam je Krist napomenuo: „Po plodovima ćete ih njihovim poznati“.

Veliki Znak 1 primljen je iznad svakog očekivanja. To znači da je

u našem katoličkom tisku što se te stvari tiče bila velika praznina. U kratko vrijeme knjiga je upravo razgrabljena, usprkos tome što nije za nju bilo nikakva publiciteta; a to moramo zahvaliti „malim dušama“, djeci Marijinoj, koja su u žarkoj ljubavi prema njoj sve učinila za „pobjedu njezina Majčinskog Srca“.

Neka bude ovime najiskrenija hvala svima koji su se potrudili da se Božje poruke prošire! Presveta Srca Isusa i Marije neće im toga zaboraviti!

Ujedno molimo za blagoslov i pomoć od Gospodina po zagovoru Njegove i naše Majke, da uzmognemo i dalje raditi za pobjedu Majčina Srca Marijina i za proslavu našega Gospodina Isusa i da u tom nastojanju uzmognemo strpljivo i junački nositi križ koji se ni od kojeg Božjeg djela ne može odvojiti.

CESARICA SVIH AMERIKA NAŠA GOSPA OD GUADALUPE (1)

Dr. Miroslav Šantek

Ona je dobrota Majke, ona je sva veledarežljivost Vladarice. Zanimljiva i dirljiva je povijest neizrecive majčinske ljubavi, majčinskoga prilaženja svojoj djeci i velikodušnoga majčinskoga milosrđa „Svete Marije Guadalupske“. I opet je to povijest ukazanja naše ljubljene nebeske Majke. Zbila su se već pred četiri i pol vijeka. Možda se baš zato u njima ne nalaze nikakve prijetnje kaznama kao u njezinim ukazanjima u naše dane bezboštva i velikog otpada od vje-

re. U njima govori samo majčinsko Srce puno ljubavi i dobrote.

Prohujalo je petnaest vjekova od Smrti i Uskrsnuća Našega Gospodina, od silaska Duha Svetoga, od osnutka Crkve. Apostoli su i njihovi nasljednici razglasili Evanđelje po Aziji, po Africi i po Evropi, iako s time još nisu završili svojega poslanstva što ga valja uvijek nastavljati, a prečesto i započimati. Ogromni se američki kontinent u tri dijela tek sada počeo otvarati Radosnoj Vijesti, s kojom se kroz duga stoljeća još nije sreo. Bio je još i on nepoznat staromu svijetu. U Novi Svijet prvi se iskrcao Krištof Kolumbo, a za njim i španjolski i portugalski moreplovci petnaestoga i šesnaestoga stoljeća.

Lako možemo vjerovati, da je Presveta Djevica Marija već odavno željela vidjeti da se i taj kontinent otvara fizičkoj mogućnosti da se njezinoj djeci u njemu unese kršćanska poruka vječnoga spasa. I stoga nije čudo, što se ona požurila da jasno i preslavno otkrije svoje majčinske osjećaje prema narodima toga kontinenta, čim su se u nj tek jedva smjestili izaslanici Crkve njezina božanskoga Sina.

Godine 1531., samo tek 39 godina poslije prvoga puta i otkrića Krištofa Kolumba, spustila se s neba Kraljica i zatražila da se u samom srcu velikoga kontinenta podigne njezino prijestolje, s kojega će ona, Kraljica i Majka, saslušavati i uslišavati svoju djecu toga kontinenta i sve one, što budu ovamo hodočastili. Kanadu je otkrio Jakob Kortier tek 1534., Champlain je osnovao Quebec tek g. 1609. Tek 54 godine poslije



Gospa se ukazala Juan Diegu

Guadalupe došli su prvi Englezi na jedan otok blizu obale Caroline u Sjedinjenim Državama. Ali Španjolci su već prodrli i u Južnu Ameriku do Perua, gdje su živjeli urođenici Inke, i u Sjevernu Ameriku do srca Meksika gdje su obitali urođenici Azteki. Meksiko, glavni grad Azteka, brojio je g. 1519. stotinu tisuća stanovnika, kada ga je osvojio Španjolac Cortez sa svojim malobrojnim ali dobro naoružanim konkvistadorima. Cortez je za dvije godine osvojio cijelu zemlju Meksika.

Sa svom svojom pohlepnošću za zlatom i za osvajanjima Španjolci su bili još ipak katolici, kakvi takvi, pa su doveli u Meksiko franjevačke misionare. Azteki su se klanjali krivim bogovima, ali su ipak imali neki religiozni temelj i dosta su lako prihvaćali kršćanstvo od

prvih 24 franjevaca što su došli k njima. Španjolski je kralj zatražio od pape biskupa za ovu „Novu Španjolsku“. Preporučio je papi za biskupa monsinjora Zumarragu, staroga 60 godina, vrlo štovatelja Presvete Djevice. Papa ga je imenovao biskupom u Meksiku g. 1528.

Službena je Crkva tako ušla u Ameriku s nasljednikom svetih Apostola. Ali se Presveta Djevica nije obratila izravno biskupu. Njezin je običaj da odabire svoje izaslanike među malenima, neznatnima i neukima da tako jasnije zaslja Božje djelo. Stoga ona nije odabrala ni kojega od biskupovih franjevaca, ni kojega od Španjolaca sa starodrevnom kršćanskom predajom. Ne, ona je odabrala prezrenog urođenika, koji je pripadao najnižoj društvenoj urode-

ničkoj kasti.

Izabranik Svete Marije Guadalupske bio je Juan Diego. Prije dolaska Španjolaca bio je poganin kao i ostali urođenici Azteki. Među prvima je prihvatio kršćanstvo. Nije bio polovičan kršćanin nego sa svim svojim srcem. Kod krštenja je primio ime Juan (Ivan Diego prema franjevačkom svetom Didaku). Bio je već oženjen. Žena mu se obratila istodobno s njim i dobila ime Marija Lucija. Oboje su živjeli skromno i oskudno. Posjedovali su polje s kojega su se svojim radom uzdržavali bez domaćih životinja. Hranili su se kukuruzom, graham, a katkada s mršavom divljači. Ali oboje su svakoga dana prisustvovali svetoj misi usprkos velike udaljenosti od 12 milja (19 km) od crkve franjevačke misije. Međusobno su razgovarali samo o vjerskim

otajstvima. U svibnju g. 1531. na Juana Diega došao je križ. Marija Lucija teško je oboljela. Lijekovi joj nisu ništa koristili. S dubokom je pobožnošću primila posljednje svete sakramente i sveto umrla.

Kao udovac Juan Diego preselio se u Tolpetlac gdje je živio njegov stric Juan Bernardino, i on obrćenik na kršćanstvo. Juan Diego je i odavle svaki dan išao na svetu misu k svetomu Jakobu u Thaltelolco (udaljenu 4 milje), pa je morao vrlo rano poći na put. Na putu između grada Tolpetlac i misije Thaltelolco nalazi se brežuljak Tepeyac. Na njemu su bila podignuta tri malena hrama poganskoj božici Tomantzin, toj krvoločnoj božici, kojoj su poganski svećenici prije dolaska Španjolaca žrtvovali tisuće ljudskih žrtava. Na vrhu su toga brežuljka samo gole litice.

KLANJANJA



fra Petar Filić, OFM, Zagreb

PROSLOV

(Iv 1,1-18)

U početku bijaše Riječ
i Riječ bijaše u Boga
i Riječ bijaše Bog.

²Ona bijaše u početku u Boga.

³Sve postade po njoj
i bez nje ne postade ništa.
Svemu što postade

⁴u njoj bijaše život
i život bijaše ljudima svjetlo;

⁵i svjetlo u tami svijetli
i tama ga ne obuže.

⁶Bi čovjek poslan od Boga,
ime mu Ivan.

⁷On dođe kao svjedok
da posvjedoči za Svjetlo
da svi vjeruju po njemu.

⁸Ne bijaše on Svjetlo,
nego - da posvjedoči za
Svjetlo.

⁹Svjetlo istinsko
koje prosvjetljuje svakog
čovjeka
dođe na svijet;

¹⁰bijaše na svijetu
i svijet po njemu posta
i svijet ga ne upozna.

¹¹K svojim dođe
i njegovi ga ne primiše.

¹²A onima koji ga primiše
podade moć
da postanu djeca Božja:
onima koji vjeruju u
njegovo ime,

¹³koji su rođeni
ne od krvi,
ni od volje tjelesne,
ni od volje muževlje,
nego - od Boga.

¹⁴I Riječ tijelom postade
i nastani se među nama
i vidjesmo slavu njegovu
- slavu koju ima kao
Jedinorođenac
od Oca - pun milosti i
istine.

¹⁵Ivan svjedoči za njega. Viče:
"To je onaj o kojem
rekoh:
koji za mnom dolazi,
preda mnom je
jer bijaše prije mene!"

¹⁶Doista, od punine njegove
svi mi primismo,
i to milost na milost.

¹⁷Uistinu, Zakon bijaše dan po
Mojsiju,
a milost i istina nastala po
Isusu Kristu.

¹⁸Boga nitko nikada ne vidje:
Jedinorođenac - Bog -
koji je u krilu Očevu,
on ga obznani.



CRVENI DRONJAK

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Jedva sam Vas pronašao g. Antica. Otkud Vi na Britanskom trgu?

B: Mora se! Ovdje počima Pantovčak.

A: Vježbate? Nadate se pobijediti na predsjedničkim izborima?

B: Točno. Ne vidim pravog suparnika! Hrvatska mora i na izborima pobijediti!

A: Kušate sebe prisposobiti s Hrvatskom?



B: Oduvijek sam bio Hrvatska!

A: Što će Vam onda to crveno platno? Ne ćete valjda s njim u

predizbornu?

B: Ne. Danas idem k Njemu.

A: Njemu?

B: Stjepanu Mesiću, Tovarišu. Nastojim ga angažirati za ravnatelja i predavača na Pravodobitnoj akademiji. Uskoro mu istječe predsjednički mandat, pa bismo se mogli zamijeniti. Ja u predsjedničku fotelju, a on na moje ravnateljsko mjesto u Akademiji.

A: Mislite na Ustašku akademiju u Kerestincu?

B: Upravo na nju.

A: Teško će on na to pristati. On je boljševik? Rekao bih po rođenju. U njemu teče čista komunistička krv.

B: Zato sam i ponio crvenu zastavu s crvenom zvijezdom petokrakom.

A: A ha, to je zastava. Nu, ne vidim crvenu petokraku zvijezdu na njoj.

B: Trebaš imati pravo partizansko oko da bi vidio crvenu zvijezdu na crvenoj zastavi.

A: Vi ga imate?

B: Uvijek kad treba! Uvijek spreman – za Dom!

A: Mislite Ga zaista nagovoriti?

B: Znam ja njih jako dobro. Važan im je samo pun džep. To

što tobože cijene crvenu boju samo je posljedica zauzetosti drugih. Uzeli bi oni i crnu kad bismo im ju dali.

A: Pravodobitna akademija je mjesto za takvo što?

B: Dakako! Tamo su se obučavali komunjari za svoje pretvorbene-privatizacijske poduhvate. Sada treba tu opljačkanu lovu oplemeniti, kako to oni kažu. Pravom do dobiti! Jasno misli se na hrvatske pravosudne kriterije pod ravnanjem Mladena Bajića. Pod ustaškim imenom, da ih se ne prepozna.

A: Sad mi je jasno. Pravodobitna akademija je partizansko učilište. Umjesto Kumrovca. Vi ih samo uslužno pokrivete. I dobro zaradite, pritom.

B: Pametan si ti Kameni. Mora se od nečega živjeti.

A: Ne rekoste li da će gospon-drug Stjepan Mesić biti i predavač na Akademiji?

B: Bit će! Predavat će „Osnove praktične pohlepnosti“. Držat će i vježbe na temu „Čišćenjem susjedovih tavana do zdravlja“. Ima u tome velikog iskustva. Od djetinjstva.

A: Bilo je zanimljivo. Moram ići. Nego otkud Vam ta crvena zastava?

B: Imam ju oduvijek. Pogledaj kad ju raširim.

A: Pa to je ustaška zastava? Zgodno složena.

B: Rekoh, pametan si ti Kameni! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Čokoladne krofne



Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić



Sastojine za tijesto:

2,5 dl mlijeka,
1 žumanjak,
1 žlica šećera,
45 dg brašna,
1 dg kvasca,
1 žličica soli,
5 dg masti ili 7,5 dg margarina.



Snimio: Matej Kristan Mirković



Izrada tijesta:

U 2 dl mlijeka staviti 1 žlicu šećera i 1 dg kvasca da se dignu.

U 45 dg brašna staviti 5 dg masti (ili 7,5 dg margarina), te izmiješati. Dodati 1 žličicu soli, 1 žumanjak, kvasac s mlijekom i 0,5 dl mlijeka, te umiješati tijesto. Na stolu dobro izmijesiti tijesto, razvaljati tanko (debljine prsta). Okruglom modlicom veličine oraha vaditi krofne. Ostaviti 30 minuta da odstoje.



Krofne se peku u vrućem ulju.

Završna obrada:

U zdjelici izmiješati šećer i kako (čokoladu u prahu).

Pečene krofne uvaljati u šećer pomiješan s kakaom.

Dobar tek!

MOŽETE LI SE POMOLITI ZA VLADIMIRA?

Dragi moji poznati i nepoznati prijatelji,

Ako postoji slučaj, slučajno sam upoznala majku čije je dijete bolesno. Vladimir je do ovog ljeta bio zdravo dijete, u Vinkovcima je završio osnovnu školu, upisao srednju i počelo je ljeto. Postajao je sve umorniji, na nogama su se pojavile crvene točkice i bolest je dobila ime.

Leukemija.



Od tada je u bolnici na Šalati, druga tura kemoterapije je završila. Zнала sam i prije da djeca obolijevaju, a ova bolest za mene sad ima lice Vladimira.

Vladimir se bori za svoj život, doslovce.

Molim Vas da ovaj e-mail pošaljete na adrese svojih prijatelja koji vjeruju u molitvu i neka mole za Vladimirovo ozdravljenje. Energija stotina ljudi koji vjeruju može prevagnuti i pomoći mu da bude bolje.

Hvala.

Branka Novaković

Sveza: davor.zivkovic@si.t-com.hr

RAZLIKE IZMEĐU BUŠIĆA I BEGINA

U Glasniku br. 26, u članku o Zvonku Busicu, auktor tvrdi da je:

"Izrael je nastao na konferenciji regijona istočnog Sredozemlja i zalaganjem europske trojke, koja je 869 puta putovala i posredovala između Engleza i Židova, pa nije bilo nikakvog krvoprolića niti ratnih

zločina".

To zasigurno nije točno!

Ostalo mi je u pameti da je Menachan Begin kao mlad borac za nezavisnost Izraela, (vjerojatno 1947.), sa svojom skupinom ljudi, upao u Hotel David u Tel Aviv-u, gdje je za večerom sjedilo 5 (pet) engleskih generala. Begin je sa svojom skupinom hladnokrvno ubio svih petero generala i pobjegao. Za njim je bila raspisana velika novčana nagrada. Izrael je dobio nezavisnost, (ne samo zbog toga), priznat od Engleza, Amerike, i skoro cijelog svijeta. M. Begin je mnogo kasnije postao predsjednik političke stranke Likud, i premijer Vlade države Izrael. Kao takvoga ga je primila i engleska kraljica, da ne nabrajamo druge. On je dobio i Nobelovu nagradu za Mir 1978. godine, koju je podijelio s (već odavna ubijenim) Anwarom al-Sadat, predsjednikom države Egipat.

Ovo sam napisao samo po sjećanju, bez provjere ijednog navoda! Ipak je važno da se neki pojmovi rascište. Ako borac za nezavisnost židovskog naroda može postati predsjednik Vlade, nakon gnjusnog ubojstva pet engleskih generala, onda se mora postaviti pitanje zašto i borac za nezavisnost hrvatskog naroda (u ovom slučaju Zvonko Bušić) ne dobije dužno poštovanje svojih sunarodnjaka. Prvenstveno zbog njegovih nakana, jer on nije htio nikoga ozlijediti, a najmanje ubiti. Zvonkina tragedija je bila u tome što on nije mogao kontrolirati glupost cijeloga svijeta, pa ni aroganciju njujorških policajaca. Da su se oni držali njegovih danih im uputa, ne bi bili nastradali. Hrvatsko čitateljstvo bi moralo o tome biti informirano i odati dužno poštovanje pokazano svakom borcu za hrvatsku državnu nezavisnost!

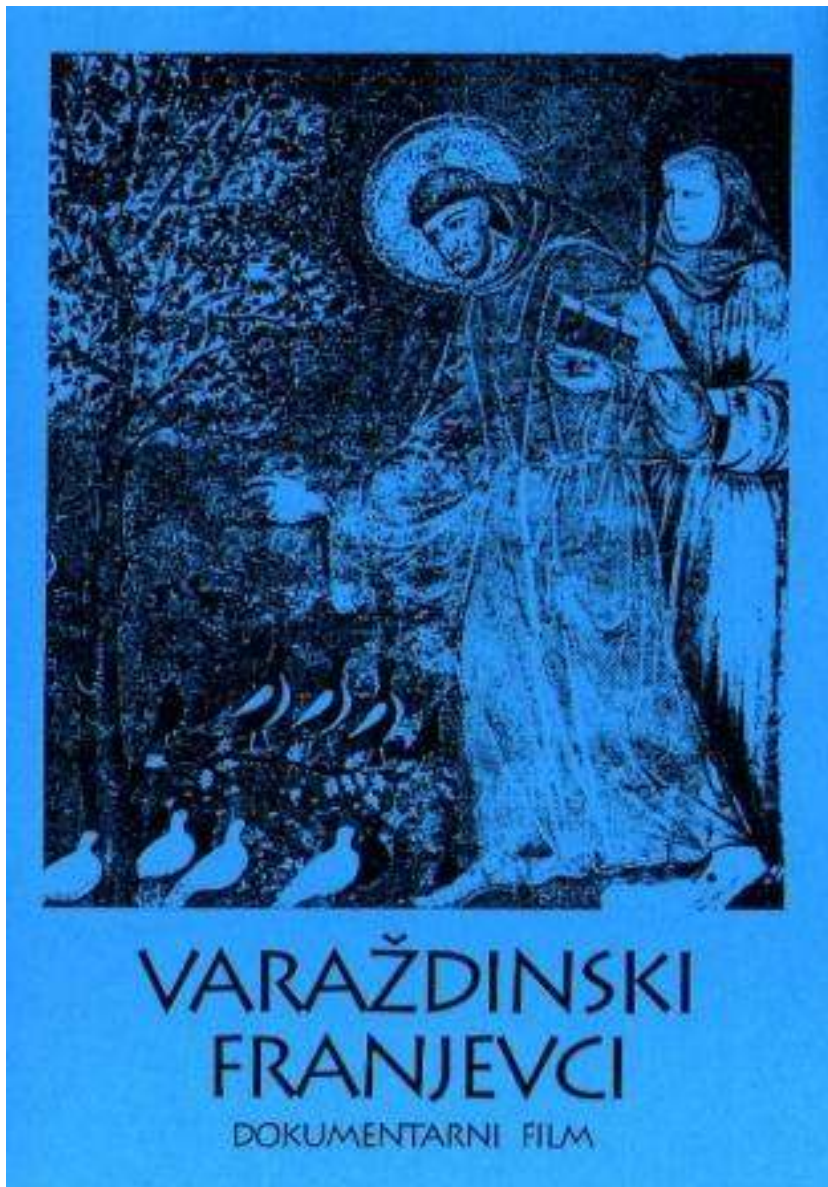
Možda bi "najbolje pero Hrvatske" - Slavenka Drakulić mogla napisati knjigu o tome?! Radni naslov: "Razlike između Bušića i Beginina"?

S poštovanjem uredništvu i hvala na uvrštenju,

Dr. Radoslav Marić, (ne baš iz New Yorka)
DocMaric@aol.com



Obavijest



Hrvatska starokatolička televizija
(www.svakovamdobro.hr) prikazuje dokumentarni film:

VARAŽDINSKI FRANJEVCI

Film je povijesno-dokumentarna priča o franjevačkom redu. Prikazuje gotovo 800 godina života i apostolskog djelovanja franjevaca u svijetu, Hrvatskoj i gradu Varaždinu.

Scenarij i režija: Darko pl Prebeg

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković